

CUVÂNT ÎNAINTE

Este foarte posibil ca, dintre toate misterele și necunoscutele care au marcat istoria planetei și a existenței umane, „PROIECTUL MONTAUK” să reprezinte cea mai uluitoare și totodată cea mai ocultată acțiune de anvergură a oamenilor. Aspectele care sunt prezentate în această carte (și în seria de cărți care va urma, vizând același subiect) sunt atât de neobișnuite și, practic, atât de uimitoare prin conținutul și natura lor, încât ele pot fi încadrate cu ușurință la capitolul de science-fiction.

Scepticismul cititorilor poate fi alimentat, pe de o parte, de ignoranța lor în domeniu, iar pe de altă parte de educația științifică formală și materialistă cu care au fost îndoctrinați încă din copilărie. Deja este

o realitate și un fapt recunoscut că informațiile științifice care sunt prezentate în manualele școlare sunt cu mult depășite de concepțiile, studiile și descoperirile din ultimii ani în cercurile mai puțin ortodoxe ale științei. Pe de altă parte, este relativ dificil să se țină pasul cu „explozia” invențiilor, teoriilor și ideilor științifice inovatoare care apar, chiar dacă multe dintre acestea, fiind „incomode” pentru interesele unor sfere de influență politică, economică și socială, sunt în mod deliberat oculte, ignorate sau chiar denigrate, astfel încât să nu ajungă la conștiința publicului larg.

Prin urmare, aproape că nu trebuie să ne mai mirăm că, în plin progres tehnologic și extindere a orizontului științific la nivel mondial, cea mai mare parte a oamenilor sau a reprezentanților unor mijloace de informare

massmedia încă își mai pun întrebări puerile cu privire la existența sau non-existența civilizațiilor extraterestre, încă mai consideră istoria oficială ca fiind adevărată și încă mai iau în derâdere, cu o crasă ignoranță, posibilitatea descoperirii și utilizării dispozitivelor care folosesc „energia liberă, infinită și gratuită” (free energy) din univers.

În contextul unei „minciuni dirijate” la nivel mondial și al unui extrem de complex sistem de control și manipulare a populației Pământului (aspecte care au început să fie revelate și demonstrate în tot mai multe lucrări de către diverși autori occidentali și chiar din țara noastră), mintea omului obișnuit este tentată de cele mai multe ori să ia minciuna drept adevăr și adevărul drept minciună. Omul simplu se bazează de cele mai multe ori pe un

așa-zis „bun simț” de concepție, care îi este inoculat în mod gradat încă din copilărie de sistemul cultural și social în care el trăiește.

DECONDIȚIONAREA de aceste impresii subconștiente false (prin intermediul observației atente, a vigilenței și a refuzului de încadrare în așa-zisele „șabloane” de gândire și comportament) este dificilă, dar ESENȚIALA pentru a străpunge vălul iluziei și al automatismului în care „omul-mecanic” își duce existența.

Unul dintre cei mai importanți factori în această direcție îl reprezintă accesul la INFORMAȚIA CORECTĂ, care de cele mai multe ori este SECRETA și OCULTATĂ. În general vorbind, se consideră că cel mai înalt nivel de securitate (UTS - ULTRA TOP

SECRET) îl reprezintă imixtiunea diverselor civilizații extraterestre în societatea umană și relațiile pe care acestea le au cu anumite grupuri de influență ocultă care sunt mai presus chiar decât forța politică a guvernelor unor state considerate Mari Puteri; în aceeași categorie (ULTRA TOP SECRET) se încadrează și „PROIECTUL MONTAUK”, care printre altele a inclus și tehnologia de a călători în timp. Multe dintre aspectele pe care autorul (Preston Nichols) le prezintă în carte sunt atât de neobișnuite pentru concepția noastră uzuală, încât ele pot să inducă foarte ușor ideea unei farse sau a unui roman de ficțiune. Analiza atentă a dovezilor despre care se vorbește în carte, utilizând elemente din diverse alte surse de informare, ne poate conduce însă nu numai la convingerea că

experimentele de deplasare în timp care au fost efectuate în cadrul „PROIECTULUI MONTAUK” sunt autentice, ci că există chiar multe dovezi fizice care pot fi coroborate cu afirmațiile din carte.

Șansa a făcut să pot lua legătura cu Preston Nichols și Peter Moon și astfel să aflu anumite aspecte pe care, însă, nu le pot dezvălui deocamdată aici. Totuși, trebuie să menționez faptul că domnului Nichols i-a fost refuzată în repetate rânduri eliberarea unui pașaport internațional de către autoritățile americane. Prin urmare, Preston Nichols nu poate călători în nici o țară; mai mult, prezența lui este supravegheată mereu în mod discret, fiind considerată o persoană implicată în acțiuni specifice care sunt încadrate în categoria „Secretelor de Stat”. Dacă

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

într-adevăr totul este o minciună, atunci de ce toate aceste precauții?

Chiar dacă domnul Nichols nu are momentan posibilitatea de a călători în România (unde ar fi fost de acord să susțină o serie de conferințe pe tema „PROIECTULUI MONTAUK”, Peter Moon s-a declarat de acord să ne viziteze țara și să împărtășească celor interesați multe elemente inedite în ceea ce privește uluitorul secret care învâluie acest proiect și călătoriile în timp. El ar putea fi însoțit, de asemenea, de frații Edward (actualul Al Bielek) și Duncan Cameron, adică de două dintre ființele umane care au intrat în mod efectiv în vortexul temporal de la Montauk și s-au deplasat în diverse locații spațio-temporale ale istoriei omenirii.

DAN BOZARU

INTRODUCERE

În extremitatea estică a orașului Long Island se află Montauk Point, care este cunoscut majorității new yorkeșilor datorită farului și a frumuseții peisajelor sale. În zona de vest din imediata apropiere a farului există o bază militară misterioasă, părăsită, ce aparține Forțelor Aeriene SUA, fiind construită pe terenul mai vechiului Fort Hero. Deși a fost în mod oficial închisă și abandonată de Forțele Aeriene SUA încă din 1969, baza a fost ulterior redeschisă, continuându-și activitatea fără aprobarea Guvernului Statelor Unite.

Sursa finanțării bazei reprezintă, de asemenea, un mister. Nu s-au descoperit dovezi că guvernul sau armata ar fi furnizat fondurile necesare. Oficialii guvernului au căutat unele răspunsuri,

însă fără succes.

Secretul operațiunii a dinamizat imaginația oamenilor care au creat legende ce se puteau asculta la tot pasul prin Long Island. Este totuși improbabil ca vreunul din localnicii de la Montauk sau cei care au lansat zvonurile să cunoască întreaga poveste a celor petrecute acolo.

Un grup de persoane care au fost implicate în aceste experimente consideră că „Proiectul Montauk” a fost, de fapt, o continuare, reprezentând un punct culminant al cercetărilor efectuate la bordul distrugătorului *USS Eldridge*, în 1943. Fenomenul, cunoscut sub numele de „Experimentul Philadelphia”, în care nava a dispărut literalmente din spectrul vizual, s-a produs în timp ce Marina americană realiza experimente în ceea ce privește obținerea

invizibilității navelor la detectarea lor prin intermediul radarului.

Conform acestor relatări, au urmat trei decenii de cercetări secrete și tehnologie aplicată. Experimentele includeau supravegherea electronică a minții și controlul anumitor categorii de populație. Punctul culminant al acestor experimente a fost atins la Montauk Point, în anul 1983 și a reprezentat momentul când „Proiectul Montauk” a reușit deschiderea unei porți spațio-temporale către 1943.

În mod cert, persoana cea mai pregătită să ne expună întreaga poveste este Preston Nichols, inginer electronist și inventator care a studiat, vreme de mai bine de un deceniu, „Proiectul Montauk”. Interesul său pentru acest studiu a fost amplificat parțial de circumstanțe neobișnuite ce

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

au avut loc în propria sa viață. El a reușit să achiziționeze în mod legal o parte din echipamentul folosit în cadrul proiectului. Investigațiile sale perseverente au revelat propriul său rol pe care l-a avut în acest proiect, adică cel de director tehnic. În ciuda repetatelor „spălări ale creierului” și amenințărilor pe care el le-a suferit, Preston a supraviețuit și a decis că este în interesul tuturor să-și spună povestea.

PETER MOON

GHID PENTRU CITITOR

Datorită faptului că subiectul acestei cărți este destul de controversat, dorim să oferim cititorului unele jaloane de orientare.

Această carte este un exercițiu pentru conștiință. Este o invitație de a privi timpul într-o nouă manieră și de a vă redimensiona orizontul cunoașterii universului. Timpul ne dirijează soarta și ne conduce spre moarte. Deși ne ghidăm după legile sale, sunt multe goluri în cunoștințele noastre despre timp și despre modul său de relaționare cu conștiința noastră. Sperăm că aceste informații vor avea cel puțin un efect de lărgire a orizonturilor cunoașterii actuale.

Unele informații pe care le veți citi aici pot fi considerate „date

probabile”. Aceasta nu înseamnă că ele nu sunt adevărate, dar nu sunt însă susținute de dovezi irefutabile. „Datele concludente” sunt reprezentate de documentații sau de dovezile fizice care pot autentifica un fapt.

Datorită naturii subiectului în discuție și a considerațiilor de securitate, datele concludente despre „Proiectul Montauk” au fost greu de obținut. Există o zonă de hotar între aceste două tipuri de informații, care poate fi numită zona „datelor cenușii”. Acestea sunt foarte plauzibile, însă nu sunt la fel de ușor de dovedit ca în cazul celor concludente.

Orice investigație asiduă va demonstra că „Proiectul Montauk” a avut loc cu adevărat. Probabil că cei care vor încerca aceasta vor putea găsi persoane care au luat parte la aceste

experimente într-un fel sau altul.

Cartea de față nu este o încercare de a dovedi ceva anume. Scopul său este de a relata evenimentele petrecute, care sunt de un interes esențial pentru cercetătorii științifici, metafizicieni, dar și pentru toți locuitorii planetei Pământ, în general. Este povestea unui anumit individ și a cercului său de contacte cu ființe și situații excepționale. Sperăm astfel ca din ce în ce mai multe persoane care au fost implicate în acele experimente să iasă din anonimat și că cercetătorii vor realiza investigații, furnizând astfel mai multe informații.

Fenomenele și evenimentele descrise în această carte nu sunt fictive și nu conțin informații false, după buna cunoaștere a autorilor.

La sfârșitul cărții este prezentat un glosar care

conține atât termeni din electronică, cât și din domeniul ezoteric, pentru a fi de ajutor cititorilor în vederea unei cât mai bune înțelegeri a lucrării. Oamenilor de știință care vor citi această carte le este indicat să înțeleagă că definițiile din acest glosar au fost oferite pentru a înlesni cititorului (care nu este familiarizat cu acest limbaj) lecturarea acestei cărți. Prin urmare, ele nu corespund celui mai nou limbaj tehnic. De asemenea, celorlalți le propun să înțeleagă că diagramele prezentate în carte au fost incluse pentru sprijinul tehnicienilor. Dacă veți fi interesați să înțelegeți în profunzime simbolurile și termenii tehnici ce au fost prezentați vă recomand să studiați *Manualul Radio-amatorului* sau o carte de natură asemănătoare.

PETER MOON

1

EXPERIMENTUL PHILADELPHIA

Originea „Proiectului Montauk” datează din anul 1943, când s-au realizat cercetări cu privire la fenomenul de invizibilitate la instalațiile radar, operațiune care s-a desfășurat la bordul distrugătorului *USS Eldridge*. Datorită staționării lui *USS Eldridge* în portul Navy Yard din Philadelphia, testele la care nava a fost supusă au fost numite „Experimentul Philadelphia”¹. Deoarece a reprezentat deja subiectul multor cărți precum și al unui film de lung metraj, vom oferi aici doar o scurtă sinteză a evenimentelor.

Experimentul Philadelphia a fost cunoscut atât celor care

¹ Mai multe informații despre Experimentul Philadelphia pot fi găsite în Anexa E.

conduceau operațiunile, cât și celor direct implicați sub numele de cod „Proiectul Rainbow”. Fusese gândit ca un proiect strict secret, care ar fi ajutat la încheierea celui de-al doilea război mondial. Premergător al tehnologiei *stealth*, „Proiectul Rainbow” experimenta o tehnică ce făcea ca nava să devină invizibilă la detectarea prin radar. Invizibilitatea se obținea prin crearea unui „scut” electromagnetic care avea efect de redirecționare a undelor radar în jurul navei. Un „scut” electromagnetic are rolul de a schimba întregul câmp electromagnetic al zonei implicate în acest caz, cel din jurul navei *USS Eldridge*.

Deși obiectivul experimentului era de a face ca nava să fie nedetectabilă prin intermediul radarului, el a avut un efect secundar drastic și total neașteptat.

Nava a devenit invizibilă pentru ochiul liber și a fost practic „extrasă” din continuumul spațio-temporal, pentru a reapărea brusc la Norfolk, în Virginia, la sute de kilometri distanță.

Din punct de vedere material, proiectul a fost un succes, dar în ceea ce privește oamenii implicați (adică echipajul de pe navă), el a însemnat o catastrofă. Cât timp *USS Eldridge* „a fost transportat” la Norfolk și înapoi, echipajul s-a aflat într-o stare de completă dezorientare. În mod evident, acele ființe umane părăsiseră universul fizic, precum și tot ce era legat de acesta. La întoarcerea navei în Philadelphia Navy Yard (Portul Marinei Militare Philadelphia), unii membri ai echipajului erau contopiți cu pereții navei. Cei care au supraviețuit se aflau într-o stare mintală de dezorientare totală și

groază teribilă.

Ulterior, echipajul a fost disponibilizat, cu diagnosticul „nepotriviti din punct de vedere mintal”, după ce în prealabil membrii lui au petrecut o perioadă de timp considerabilă pentru a-și reface sănătatea. Cu acest „statut”, relațiile lor au fost ușor de discreditat.

Această situație a adus „Proiectul Rainbow” într-un mare impas.

Deși se făcuse o descoperire majoră, nu era nici o siguranță că ființele umane puteau supraviețui continuării experimentului. Era mult prea riscant. Dr. John von Neumann, cel care conducea proiectul în acea perioadă, fusese convocat să lucreze la „Proiectul Manhattan”. După cum se știe, acesta implica construirea bombei atomice care a încheiat, în cele din urmă, cel de-al doilea război mondial. Deși nu este foarte sigur, vastele

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

cercetări care începuseră la „Proiectul Rainbow” au fost reluate spre sfârșitul anilor '40. Proiectul a continuat, culminând cu deschiderea unei porți în continuumul spațio-temporal la Montauk, în anul 1983. În cele ce urmează, vă voi povesti cum eu, Preston Nichols, am ajuns să descopăr atât existența acestui proiect, cât și uimitoarea mea implicare în cadrul său, ca director tehnic.

2

MONTAUK DESCOPERIT

În 1971 am început să lucrez la compania BJM², care era o companie bine cunoscută în Long Island. De-a lungul timpului am obținut calificarea de inginer electronist și apoi am devenit specialist în fenomene electromagnetice. Pe atunci nu auzisem încă de Experimentul Philadelphia și nici de proiectele care erau conexe cu acesta.

Deși nu eram extraordinar de interesat de aspectele paranormale la acea vreme, am obținut aprobarea de a studia telepatia și de a determina dacă aceasta există sau nu. Am căutat să dovedesc că nu există, dar am fost surprins să descopăr

² BJM este un nume fictiv al corporației pentru care am lucrat.

contrariul.

Am început cercetările și am descoperit faptul că transmisiile telepatice operează pe principii uimitor de similare cu cele ale undelor radio. Astfel, am descoperit o undă care putea fi numită „undă telepatică”. În unele privințe, această undă se comportă precum o undă radio. Așadar, am urmărit să obțin toate caracteristicile acestei „unde telepatice”, studiind lungimea ei de undă și alte aspecte corelate. Astfel am ajuns la concluzia că, în vreme ce o undă telepatică se comportă precum o undă radio, ea nu este, de fapt, o undă radio. Deși se propagă în mod similar undelor electromagnetice și deține proprietăți asemănătoare, nu toate trăsăturile undelor telepatice se încadrează în caracteristicile normale ale unei unde radio.

Toate acestea mi se păreau deosebit de

interesante. Descoperisem o funcție electromagnetică cu totul nouă, despre care nu existau referințe în nici o carte de specialitate. Doream să aflu tot ce se putea și am studiat toate activitățile care foloseau acest tip de funcție. Interesul meu în metafizică fusese astfel trezit.

Am continuat cercetările în timpul liber și am colaborat cu diferiți mediumi pentru a testa și monitoriza variatele lor reacții. În 1974 am observat un fenomen straniu, care era comun tuturor mediumilor cu care lucram. În fiecare zi, la aceeași oră, mințile lor erau bruiate. Aparent, în acel interval de timp, ei nu mai puteau gândi. Suspectând faptul că interferența era cauzată de un semnal electronic foarte puternic, mi-am folosit echipamentul radio și l-am acordat cu ceea ce venea pe calea undelor în momentele când

mediumii erau blocați. De fiecare dată când apărea în eter un ciclu de 410-420 MHz, ei deveneau ca paralizați. Când ciclul se oprea, mediumii își puteau reîncepe activitatea după alte 20 de minute. Era clar că acest semnal limita capacitățile lor.

Am hotărât să depistez locul de proveniență al semnalului. Am instalat o antenă improvizată pe capota mașinii, am luat un receptor VHF și l-am programat pentru căutarea sursei. Astfel am ajuns la Montauk Point. Am descoperit că semnalul provenea de la o antenă radar de culoare roșu cu alb, aflată pe teritoriul bazei militare a Forțelor Aeriene.

La început am crezut că acest semnal era generat accidental. Am cercetat zona și am descoperit că baza era încă operațională. Din păcate, era foarte bine păzită, iar paznicii nu mi-

au oferit informații folositoare. Mi-au spus doar că radarul era pentru un proiect realizat de către FAA. Nu puteam insista mai mult, dar ceea ce au spus ei era un nonsens. Antena, de fapt, era un sistem radar de apărare utilizat în cel de-al doilea război mondial, cunoscut sub numele „Sage”. Era de-a dreptul o antichitate și nu găseam nici un motiv plauzibil pentru care FAA ar fi avut nevoie de un asemenea sistem învechit. Nu i-am crezut, dar eram intrigat. Din păcate ajunsesem într-un punct mort.

Împreună cu echipa mea de mediumi am continuat cercetările, dar nu ajunsesem nicăieri cu investigația despre antena de la Montauk până în 1984, când m-a sunat un prieten. Mi-a spus că locul este acum abandonat și că ar trebui să merg să verific. Când am ajuns acolo, am

găsit moloz împrăștiat peste tot. Am văzut un stingător de foc printre multe hârtii aruncate haotic. Poarta era deschisă, la fel ușile și geamurile clădirii. Nu acela era modul în care armata renunță la o bază.

M-am plimbat prin zonă. Echipamentul de mare voltaj a fost primul lucru care mi-a captat atenția. Am devenit dintr-o dată foarte interesat, căci acela reprezenta deliciul oricărui inginer radio. Colecționez echipamente radio și voiam să-l cumpăr. Mă gândeam că va fi ieftin, dacă făceam demersurile necesare prin Surplus Disposal Agency din Michigan.

După examinarea echipamentului am contactat agenția și am discutat cu o doamnă amabilă. I-am spus ce doream, iar ea m-a asigurat că se va interesa despre aceasta. Echipamentul

părea a fi abandonat și arăta precum un material de reciclare. Dacă într-adevăr era așa, atunci aş fi reușit să obțin ce doream. Nu am primit nici un răspuns, așa că am sunat din nou, trei săptămâni mai târziu. Mi s-a spus că agenția nu reușise să descopere proprietarul acelui echipament. Atât armata, cât și GSA (General Service Administration - Serviciul General de Administrație) susțineau că nu știu nimic despre acest subiect. Din fericire, agenția mi-a comunicat că vor continua căutările. După încă o săptămână sau două, am sunat din nou. Aceeași doamnă mi-a spus că mă va pune în legătură cu un anume John Smith (nume fictiv), care se afla la o bază militară maritimă din Bayonne, New Jersey.

„Vorbiți cu el și vă va ajuta”, mi-a spus.
„Întotdeauna dorim să ne satisfacem clienții.”

M-am întâlnit cu John Smith, căci nu a dorit să discutăm nimic la telefon. Mi-a spus că, în mod oficial, nimeni nu admitea că ar deține echipamentul. Din punctul lor de vedere echipamentul era abandonat, iar eu puteam să merg acolo să iau tot ce doream. Mi-a dat un act care părea a fi oficial și mi-a spus să-l arăt oricui mi-ar fi pus întrebări despre prezența mea în zonă. Nu era însă un document oficial și nici nu fusese înregistrat undeva, dar m-a asigurat că va ține poliția la distanță. De asemenea, m-a recomandat administratorului de la baza Forțelor Aeriene din Montauk care urma să îmi prezinte zona.

3

O VIZITA LA MONTAUK

În cursul aceleiași săptămâni eram deja la bază. Acolo l-am întâlnit pe administrator, dl. Anderson. A fost foarte amabil. Mi-a arătat cum erau aranjate lucrurile și mi-a spus să fiu atent, ca să nu cad prin podeaua șubredă. Mi-a mai spus că eram binevenit să iau tot ce puteam, dar dacă mă mai vedea vreodată pe acolo mă dădea afară. Sarcina lui, la urma urmei, era să-i țină pe eventualii vizitatori departe de zonă. Și-a dat seama că actul pe care îl aveam era, în cel mai bun caz, semi-oficial. A fost totuși suficient de amabil să-mi spună că în fiecare seara, la ora 7, obișnuiește să plece să bea ceva.

Călătoria la Montauk am făcut-o cu un prieten, Brian, un medium care mă

ajuta în cercetările mele. Analizând zona, am luat-o fiecare în două direcții diferite. Eu am intrat într-o clădire și am văzut o persoană care părea a fi fără adăpost. Mi-a spus că locuise în clădire de când aceasta fusese abandonată. Mi-a mai spus că în urmă cu un an avusese loc un experiment important și că totul căpătase o turnură bizară. Aparent, el încă nu-și revenise din acel șoc.

De fapt, această persoană m-a recunoscut, dar eu habar nu aveam cine era sau despre ce vorbea. I-am ascultat însă cu atenție povestea. Spunea că fusese tehnician la această bază. Părăsise proiectul chiar cu puțin timp înainte ca baza să fie abandonată. Îmi vorbea despre un monstru uriaș care apăruse speriiindu-i pe toți. A menționat multe detalii tehnice despre aparatură și despre modul cum funcționa. Mi-a mai

mărturisit ceva deosebit de straniu. Mi-a spus că își amintea destul de bine de mine. De fapt, fusesem șeful lui în cadrul proiectului. Bineînțeles, mi s-a părut un nonsens.

La acea vreme, nu știam cât adevăr exista în povestea respectivă. Acesta avea să fie începutul descoperirii mele că „Proiectul Montauk” era real.

Am plecat de lângă acest om și l-am găsit pe Brian. Se plângea că ceva nu era în regulă și că simțea vibrații stranii. L-am rugat să efectueze o scanare mediumică a locului chiar în acel moment. Ceea ce a văzut el era similar cu cele descrise de persoana fără adăpost. Vorbea despre tipare meteorologice neregulate, despre controlul minții și despre apariția unui monstru ciudat. Controlul minții a fost principalul fenomen „citit” de Brian.

Scanarea a fost interesantă, dar eram acolo să transportăm echipamentul. Mare parte din el era deosebit de greu și nu ni s-a permis să aducem mașina aproape. Oricum, am reușit să luăm o mare parte din echipamentul abandonat ce fusese utilizat în „Proiectul Montauk”.

Câteva săptămâni mai târziu, am fost uimit de vizita unei persoane care a dat buzna în laboratorul meu. A venit direct la laborator, care se afla în spatele casei, fără a suna la ușă. Susținea că mă cunoștea și spunea că am fost șeful lui. A continuat să-mi explice multe din detaliile tehnice din „Proiectul Montauk”. Povestea lui se completa cu cele spuse de medium și de persoana fără adăpost. Nu l-am recunoscut, dar am ascultat tot ce avea de spus.

Eram sigur că ceva se petrecuse la baza militară

de la Montauk, dar nu știam ce. Implicarea mea în acest proiect era evidentă, dar nu o luam foarte serios în considerare. Mărturisesc, însă, că eram destul de nedumerit de faptul că diferite persoane îmi spuneau că mă recunosc. Trebuia să investighez cu atenție „Proiectul Montauk”. Așa că am plecat și mi-am montat cortul pe plaja de la Montauk Point pentru vreo săptămână. Am intrat prin diferite baruri, întrebând localnicii despre ce se mai aude referitor la baza militară. Am vorbit cu oameni pe plajă, pe stradă, oriunde îi găseam. I-am întrebat despre toate activitățile dubioase despre care se presupune că au avut loc în acea zonă.

Șase oameni diferiți mi-au spus că ninsese în mijlocul lui august. Au fost înregistrate vânturi de o forță specifică uraganelor, apărute de nicăieri. Furtuni

puternice, tunete și fulgere au fost văzute în zonă apărând în circumstanțe neobișnuite. Fenomenele se manifestau, deși nu existau informații meteorologice care să sugereze iminența declanșării lor.

Au existat și alte povești neobișnuite în afara celor despre vreme. Acestea includeau povestiri despre animale care apăreau în oraș în turme și uneori chiar se izbeau de ferestre. Venisem acolo împreună cu câțiva mediumi. Povestirile localnicilor au confirmat ceea ce mediumii puteau simți prin propria lor receptivitate.

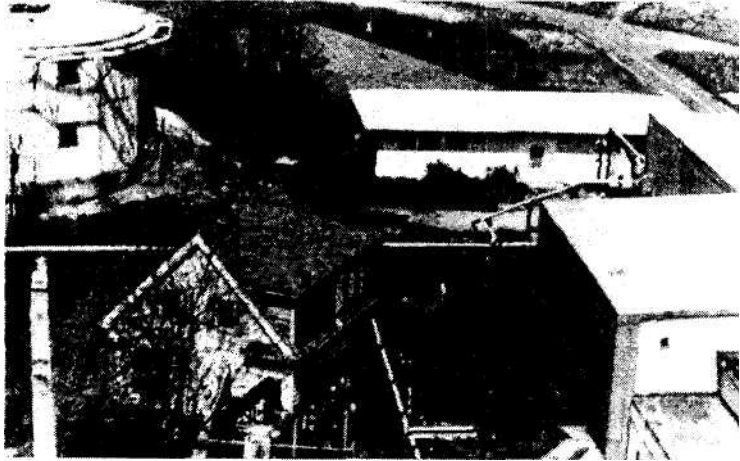
În sfârșit, mi-a venit ideea să vorbesc cu șeful poliției care, de asemenea, m-a informat despre tot felul de întâmplări bizare. De exemplu, el observase că cele mai multe infracțiuni erau săvârșite într-o anumită perioadă a zilei, care ținea cam două

ore. Apoi brusc, nimic. După liniște, urma o altă perioadă de două ore în care se săvârșau alte infracțiuni. Mi-a relatat despre tinerii din oraș care se adunau în grupuri timp de două ore după care, în mod misterios, se despărțeau, ducându-se fiecare în propria sa direcție. Șeful poliției nu putea oferi explicații, însă declarațiile corespundeau perfect cu informațiile oferite de mediumi despre experimentele de control abuziv al minții altor oameni.

Am adunat o serie de informații destul de stranii, însă nu dețineam prea multe răspunsuri. Devenisem, însă, foarte intrigat de toate aceste aspecte. Mergeam deseori la târguri unde se comercializau echipamente radio, iar acolo eram recunoscut de mai multe persoane. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre

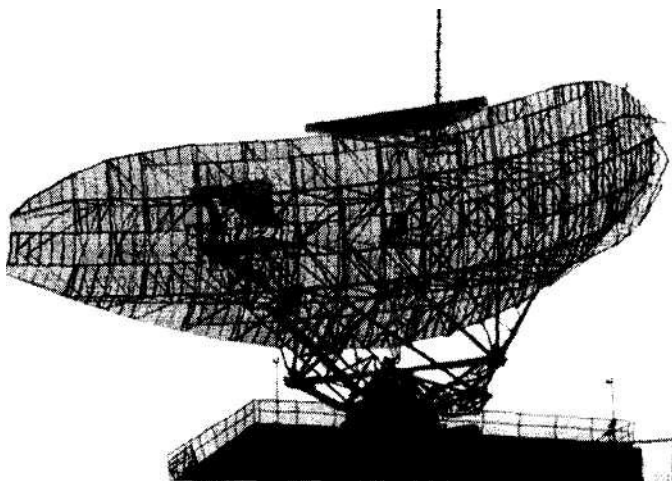
PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

cine erau acestea, dar mă obișnuisem să vorbesc cu ele și să le întreb despre Montauk. Cu timpul, mi-au parvenit din ce în ce mai multe informații, dar totul era încă un mare puzzle.

**BAZA MILITARĂ
MONTAUK AIR FORCE**

Imagine generală, privită
dinspre nord. Centrul
computerelor se află pe partea
dreaptă. În spatele acestuia se
află o clădire de birouri.
Clădirea rotundă din stânga este
o clădire pentru radar care a fost
folosită ca depozit.

REFLECTORUL RADARULUI

Acesta este uriașul reflector de radar care se află pe clădirea transmițătorului de la Baza Militară Montauk Air Force.

4

SOSEȘTE DUNCAN

În luna noiembrie a anului 1984, în ușa laboratorului meu și-a făcut apariția o persoană pe care nu o cunoșteam. Numele ei este Duncan Cameron. Avea un fragment de echipament audio și dorea să știe dacă îl puteam ajuta. S-a adaptat rapid la grupul de mediumi cu care lucram la acea vreme. Interesul său în domeniul tehnic era o continuare a liniei mele inițiale de cercetări. Duncan avea aptitudini foarte bine dezvoltate pentru aceste cercetări și era deosebit de entuziast. Mă gândeam că totul era prea frumos pentru a fi adevărat. Asistentul meu, Brian, simțea la fel. Nu vedea cu ochi buni implicarea bruscă a lui Duncan și a decis să continue cercetările pe cont

propriu.

La un moment dat, l-am surprins pe Duncan spunându-i lui Brian că urma să-l duc într-un loc pentru a vedea dacă îl va recunoaște. L-am dus cu mașina la baza Forțelor Aeriene de la Montauk. Nu numai că a recunoscut-o, dar mi-a spus care era scopul deservit de fiecare dintre diferitele clădiri. Știa cu exactitate multe detalii. Evident, mai fusese acolo. Cunoștea locul precum propriul său buzunar. Noile informații primite de la Duncan se îmbinau de minune cu cele pe care deja le dețineam.

Când Duncan a pășit în clădirea transmțătorului, brusc a intrat într-o formă de transă și a început să divulge tot felul de informații. A trebuit să-l scutur de câteva ori pentru a-l scoate din acea stare. Când l-am readus pe Duncan în laborator, am aplicat unele tehnici pe care

le învățasem pentru a-l ajuta să-și deblocheze amintirile. Multe dintre straturile de programări mentale subconștiente erau acum verbalizate, iar o mare parte dintre acestea conțineau informații despre „Proiectul Montauk”.

Au fost astfel revelate multe informații valoroase, până când Un aspect șocant a răzbit din profunzimile subconștientului direct în mintea conștientă a lui Duncan. El a spus că fusese programat să vină la mine acasă, să se împrietenească cu mine și apoi să mă ucidă și să arunce întregul laborator în aer. Toată munca mea ar fi fost astfel distrusă. Duncan era mult mai îngrozit de toate acestea decât eram eu însumi. A jurat că nu-i va mai ajuta pe cei care l-au programat și de atunci a lucrat cu mine.

Cercetările realizate împreună cu Duncan au scos la lumină informații și

mai stranii. El fusese implicat în Experimentul Philadelphia! Mi-a mărturisit că atât el, cât și fratele său, Edward, au fost membri ai echipajului de pe *Eldridge*³. Foarte multe lucruri au ieșit mai apoi la suprafață, ca rezultat al investigațiilor realizate împreună cu Duncan. Eu începusem deja să-mi amintesc de unele aspecte despre „Proiectul Montauk” și acum eram sigur că fusesem personal implicat în realizarea acestuia. Doar că nu știam cum sau de ce. Puzzle-ul se limpezea gradat. Am descoperit că Duncan era un medium deosebit de sensibil și, cu ajutorul lui, am reușit să confirm noi

³ O descriere a rolului lui Duncan în Experimentul Philadelphia poate fi citită în cartea *Experimentul Philadelphia și Alte Conspirații* (The Philadelphia Experiment & Other Conspiracies) scrisă de Brad Steiger, Al Bielek și Sherry Hanson Steiger.

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

informații.

5

O CONSPIRAȚIE DEMASCATA

De atunci, am vizitat orașul Montauk de mai multe ori, de obicei însoțit de diferite persoane care fuseseră implicate în proiect. Un mic grup dintre noi ne-am dat seama că descoperisem unul din proiectele ce beneficia de o confidențialitate excepțională în SUA. Era deci imperios necesar să facem ceva cu aceste informații. În caz contrar, ne-am fi putut trezi pe lumea cealaltă.

Ne-am hotărât, deci, să acționăm. Care era însă cel mai indicat lucru de făcut în această direcție? Să publicăm întreaga poveste? Am dezbătut pe larg toate posibilitățile. În iulie 1986, am decis cu toții că ar trebui să merg la *United States Psychotronics Association*, USPA

(Asociația Americană de Psihotronie) din Chicago și să vorbesc despre cele descoperite. M-am dus și am reușit să incit interesul conducerii de acolo. Zvonul a ajuns cu repeziciune la cei care nu doreau dezvăluirea „Proiectului Montauk”. Fiind la Chicago, am ținut un curs neprogramat despre acest subiect. Informația a ajuns astfel la sute de oameni și a contribuit considerabil la siguranța noastră. Nu puteam fi pur și simplu anihilați fără să se stârneasă o furoare în masă. Chiar și astăzi apreciez atitudinea deschisă și libertatea de exprimare oferită de USPA.

Ne-am hotărât apoi să transmitem informațiile descoperite guvernului federal. Unul din asociații mei îl cunoștea pe nepotul unui senator (în zona de sud-vest). Nepotul, pe care îl vom numi Lenny, lucra pentru senator. I-am

furnizat informațiile lui Lenny, care le-a transmis unchiului său. Aceste informații cuprindeau și fotocopii ale ordinelor primite de diferiți militari din personalul proiectului, pe care noi le găsisem împrăștiate la bază.

Senatorul a întreprins o anchetă personală și a descoperit că, într-adevăr, militarii tehnicieni fuseseră transferați la acea bază. Senatorul mai aflase că baza militară de la Montauk fusese închisă și abandonată încă din anul 1969. Pentru că a servit țara în uniformă de general al Forțelor Aeriene Americane, senatorul era interesat în mod deosebit să știe de ce personalul Forțelor Aeriene lucra într-o bază părăsită și, mai ales, de unde proveneau fondurile pentru redeschiderea și întreținerea ei.

După ce a întreprins propria lui investigație și

după ce a văzut fotografiile și documentele pe care noi i le oferisem, senatorul nu a mai avut nici o îndoială că baza fusese, într-adevăr, activă. Astfel, s-a verificat și s-a descoperit că bazele militare Fort Hero (care este, de altfel, numele original al bazei militare ce exista în timpul primului război mondial și care cuprinde și actuala bază militară a Forțelor Aeriene) și Montauk erau într-adevăr abandonate și figurau ca fiind în proprietatea Serviciul General de Administrație (General Services Administration), încă din 1970.

Senatorul s-a implicat foarte mult în aceste cercetări și a călătorit la Long Island pentru a întreprinde cercetări despre baza Forțelor Aeriene Americane de la Montauk. Nu a fost întâmpinat cu cooperare entuziastă, în ciuda acreditărilor sale impresionante. Oamenii

relatează că l-au văzut privind de după garduri, căutând să înțeleagă ce se petrece. M-a vizitat personal și m-a rugat să păstrez tăcerea, căci altfel îi periclitam ancheta. Acesta este motivul pentru care am ținut ascunse aceste informații până acum.

Până la finalizarea investigației, senatorul nu a reușit să descopere nici o urmă de finanțare guvernamentală, nici aprobări oficiale, nici comisii de supraveghere și nici înregistrarea vreunei plăți. După un timp, el a ieșit la pensie, dar am fost informat de către Lenny că senatorul nu are nimic împotrivă ca povestirea mea să fie publicată. Mi-a mai spus că senatorul este încă „în scenă” și că ancheta a fost redeschisă.

6

PROIECTUL MOONBEAM

În vreme ce senatorul investiga documente ce ar putea revela secretele de la Montauk, am știut că el nu mi va elucida propriile neclarități. Eram recunoscut de oameni pe care eu însumi nu îi cunoșteam și era evident că mă confruntam cu severe blocaje de memorie. Nu mă puteam resemna datorită faptului că aveam un set complet de amintiri „normale”, care îmi spuneau unde fusesem.

Memoria mea se îmbunătățise de când lucram cu Duncan și la un moment dat am realizat că existasem în două dimensiuni temporale distincte. Oricât de straniu ar putea să pară această afirmație, ea era totuși singura explicație rezonabilă în acele

circumstanțe. Datorită faptului că memoria mea era încă în mare parte blocată, am identificat trei moduri de abordare a problemei. Primul consta din a urmări să îmi amintesc de celălalt mediu temporal prin regresie sau hipnoză. S-a dovedit a fi însă foarte dificil în cazul meu, iar rezultatele au fost, practic, nule. Al doilea mod presupunea căutarea de indicii și sugestii (în propriul nostru mediu temporal) că celălalt mediu temporal exista cu adevărat. Al treilea mod consta din încercarea de a găsi răspunsuri cu ajutorul tehnologiei. Acesta includea anumite teorii ale modului în care exista celălalt mediu temporal și despre cum am ajuns eu acolo. Am apreciat că al treilea mod de abordare era cel mai ușor. Mi s-a spus că multor oameni li se poate părea situația ca fiind deosebit de stranie, dar eu

eram foarte familiarizat cu teoriile implicate în Experimentul Philadelphia și nu mă simțeam intimidat de fizică și electromagnetism. Mi se părea plauzibil. Al doilea mod de abordare a situației s-a dovedit a fi, de asemenea, de mare ajutor, însă indiciile erau greu de depistat.

Eram în anul 1989. Am început să hoinăresc prin uzina BJM, unde încă lucram. Obişnuiam să vorbesc cu diferite persoane, urmărind să obțin orice informație se putea fără să par prea interesat. Mă plimbam adeseori prin uzină, focalizat fiind asupra diferitelor reacții emoționale care îmi erau dinamizate de locurile prin care ajungeam. Am observat că, de fiecare dată când mă aflam în dreptul unei anumite camere, deveneam foarte iritat. Stomacul meu pur și simplu vibra. Am simțit

foarte clar că în acea cameră se găsea ceva ce mă deranja. Am sunat la acea ușă și mi s-a spus că nu aveam permisiunea să intru. Era o zonă de maximă securitate. Se spunea că doar zece oameni din uzină aveau dreptul să intre în acea cameră. Am descoperit apoi că, practic, nimeni nu știa care era utilitatea acelei camere. În sfârșit, descoperisem două persoane care fuseseră înăuntru, dar care au spus că nu pot vorbi despre aceasta. Probabil una dintre cele două persoane m-a denunțat, căci la scurt timp am primit vizita personalului de pază și securitate. Era timpul să mă opresc pentru o vreme.

La un an de zile de la zadarnica mea investigație, camera a fost în întregime dezafectată. Ușile erau larg deschise și oricine putea intra. Era evident că înăuntru fuseseră depozitate și întrebuințate

tot felul de echipamente. Semne de praf arătau că în cameră existaseră patru obiecte rotunde. Am presupus că era vorba de bobine. Era foarte clar că acolo fusese instalată o consolă. Mai exista și un cablu de înaltă tensiune. Acest loc îmi dădea fiori, dar eram hotărât să aflu tot ce se putea.

În spatele camerei am descoperit un lift. Am intrat înăuntru și am văzut cu uimire că nu erau decât două butoane: parter și subsol. Mai exista și o mică tastatură cu cifre. Am apăsăat pe butonul subsol încercând să cobor, dar liftul nu s-a pornit. Am auzit o voce care îmi spunea să introduc codul numeric la acea tastatură. Nu știam codul și, drept urmare, s-a declanșat un semnal sonor care a durat 30 de secunde. Securitatea fusese alertată. Intrasem din nou pe un drum mort.

Nu prea însciriam în

favoarea mea, spre deosebire de serviciul de securitate, și a trebuit să ies din cadru din nou pentru o vreme. Începusem să mă gândesc cum aș putea demonstra că ceva neobișnuit se petrecea acolo.

De asemenea, îmi aminteam de anumite experiențe stranii anterioare, care au avut loc în vreme ce lucram la BJM. Astfel, a existat o perioadă când, brusc, un plasture de prim ajutor apărea pe mâna mea. Eram sigur că nu fusese acolo cu 15 minute înainte! Nu-mi aminteam să-l fi pus eu. Și acest fenomen straniu s-a petrecut de mai multe ori la rând. La un moment dat, în timp ce lucram la birou, am simțit brusc cum mâna începe să mă doară. Pe mână aveam o rană și peste ea se afla un plasture. Eram absolut sigur că nici eu, nici altcineva nu-mi lipise acel plasture. Am devenit

foarte suspicios. M-am ridicat de la birou și m-am dus la infirmieră. I-am spus: „S-ar putea să-ți pară ciudat, dar spune-mi, te rog, am fost eu aici pentru a-mi pune un platură?”.

„Nu, nu ați fost”, mi-a răspuns ea.

Am întrebat-o de unde l-aș fi putut lua și mi-a spus: „Probabil l-ați luat din trusele de prim ajutor. Nu vă amintiți?”.

„Încerc să înțeleg”, i-am spus, după care am plecat.

Mă gândeam că singurul loc unde aș putea găsi un platură la BJM este infirmieria. Aveam nevoie de orice dovadă, așa că mi-am promis să nu mai folosesc vreodată o trusă de prim ajutor.

În final mi-am amintit de ce suferisem atâtea răni la mâini. În cealaltă realitate (în realitatea alternativă) eram deseori nevoit să mut diferite elemente de echipament.

Eram cam singurul care putea face aceasta, căci oricine se apropia de acel echipament avea probleme. Dintr-un anumit motiv, pe mine nu părea să mă afecteze, însă obiectele erau foarte masive și greu de manevrat. Neavând pe nimeni dispus să mă ajute, rănilor de la mâini și plasturii de prim ajutor deveniseră un fapt curent. Îmi ținusem promisiunea de a nu folosi truse de prim ajutor. De fiecare dată când apăreau, verificam dacă fusesem la infirmerie, iar fișele arătau clar că nu fusesem acolo. Pentru că era un fapt destul de straniu, probabil că infirmiera m-a raportat la serviciul de securitate. Aceștia m-au vizitat și mi-au spus: „De ce întrebați de plasturi de prim ajutor, d-le. Nichols?”. Știam încă o dată că nu trebuie să mai continui.

Rememorarea acestor experiențe legate de

plasturii de prim ajutor m-a ajutat să-mi împing amintirile până în 1978. Îmi aminteam de o zi când mă aflam la masa mea de lucru. Brusc, am simțit un miros puternic de transformatoare încinse. Apărea și dispărea foarte repede. Era extrem de înțepător, precum mirosul de smoală arzândă. Aceasta s-a produs la ora 9 dimineăta. Restul zilei a continuat normal până la ora 4 după-amiaza, când întreaga uzină a început să miroasă a fum irespirabil de la transformatoare încinse. M-am gândit: „Este exact același miros pe care l-am simțit la ora 9 dimineăta!”. Dar mi-a trecut prin minte că probabil evenimentul nu s-a produs când credeam eu. Nu poți să dai foc unui transformator și să faci fumul să dispară așa de repede cum am simțit eu în acea dimineăta.

S-au mai petrecut multe

evenimente de o asemenea natură. Fiecare piesă din puzzle dădea o notă de confuzie subiectului principal. O mulțime de oameni au continuat să mă recunoască. Ara început să primesc genul de corespondență pe care îl primește în mod normal o persoană care ocupă funcția de vicepreședinte într-o companie. De exemplu, am fost invitat să particip la o conferință despre patente și brevete. Nu știam despre ce vorbeau. Am mai fost invitat la întâlniri cu un anumit director. De fiecare dată când vorbeam cu el, părea foarte agitat și neliniștit.

Cele mai multe întrebări pe care le primeam de la aceste persoane erau despre „Proiectul Moonbeam”. Nu știam ce era. Dar într-o zi am avut un îndemn intuitiv. Subsolul clădirii de la BJM din Melville avea o zonă de maximă securitate. Deși

conștient că nu am
aprobarea de a merge
acolo, m-am dus. În mod
normal, când treci dintr-o
zonă de securitate în alta,
trebuie să predai gar-
dianului de serviciu
ecusonul tău, iar el îți
înmânează altul (cu un
aspect diferit). Aceasta îți
permite apoi să intri în
zona respectivă de
securitate. M-am dus pur și
simplu și am predat
ecusonul meu, care era
caracteristic unei zone de o
mai mică securitate. Și ce
credeți? Mi-a înmănat un
alt ecuson cu numele meu
pe el. Avusesem o
presimțire și a funcționat.
Am mers prin acea zonă și
mi-am lăsat intuiția să mă
ghideze. M-am îndreptat
către o încăpere îmbrăcată
elegant în lemn de mahon.
Înăuntru am găsit un birou
mare pe care se afla o
plăcuță ce avea
inscripționate următoarele:
„Preston B. Nichols,
Assistant Project Director”

(Asistentul Directorului de Proiect). Aceasta a fost prima dovadă fizică tangibilă pe care o aveam că, în mod clar, se petrecea ceva cu totul ieșit din comun. M-am așezat la birou și am început să răsfoiesc diferite dosare. Era imposibil să ies cu vreun document din birou, căci știam că la ieșirea din zona de înaltă securitate voi fi percheziționat. Așa că am încredințat tot ce vedeam memoriei mele. Am avut o a doua carieră aici despre care nu știam aproape nimic! Nici măcar nu pot vorbi despre aceasta, deoarece sunt informații strict confidențiale. Sunt obligat să nu dezvălui nimic din aceste informații pe parcursul a 30 de ani în urma unei înțelegeri pe care am semnat-o cu BJM. Totuși nu am semnat nimic cu privire la activitățile din cadrul „Proiectului Montauk”. Am petrecut în jur de șase ore în biroul

meu nou descoperit, cercetând cu multă atenție diferite documente. Apoi am decis să mă întorc la slujba mea obișnuită, înainte ca ziua să se fi terminat. Am predat ecusonul și am plecat. Au trecut cam două zile până când m-am decis că a sosit timpul să mă întorc și să verific din nou situația. Am predat încă o dată ecusonul gardianului dar, de data aceasta, nu mi-a dat nimic în schimb. Mi-a spus: „Apropo, dl. Roberts (nume fictiv) dorește să vă vorbească”.

Un bărbat, dl. Roberts se pare, a ieșit dintr-un birou pe ușa căruia scria „Project Director” (Director de Proiect). M-a privit și m-a întrebat: „De ce vreți să intrați aici, domnule?”.

„Să ajung la celălalt birou al meu”, am răspuns eu.

Mi-a spus: „Nu aveți nici un alt birou aici”.

Am indicat camera unde știam că se află biroul meu. Dar, după ce am intrat în cameră împreună cu directorul de proiect, am descoperit că totul dispăruse. În cele câteva zile cât nu mai fusesem acolo, ei șterseseră orice urmă de-a mea din acea cameră.

Probabil cineva realizase că-mi vizitasem biroul când nu trebuia. Intrasem într-o stare normală a minții, care nu era pe placul lor. Se pare că ei nu lansaseră programul (prin care eram transferat în realitatea alternativă) pentru acea zi și sunt convins că se întrebau de ce venisem. Probabil ei concluzionaseră că procesul avea fisuri și că eram oarecum capabil să-mi amintesc de existența alternativă. Drept rezultat, ei au hotărât să oprească totul. Am fost escortat afară și mi s-a spus că, dacă scoteam vreun cuvânt

despre ceea ce credeam că văzusem, voi fi trimis în închisoare, iar „cheia va fi aruncată”.

Am încercat să mă gândesc la alte incidente bizare care avuseseră loc. Mi-am păstrat o atitudine suspicioasă și am făcut investigații ani la rând. Eram acum sigur că experimentasem două existențe separate. Cum se face că mă aflu la Montauk și lucrez la BJM, aparent în aceeași perioadă de timp? Deja ajunsesem la concluzia că trebuie să fi avut două slujbe simultan, pentru că a existat o perioadă când mă întorceam acasă epuizat.

Ajuns în acest punct, tot ceea ce ați citit forma un haos imens în mintea mea. Știam că lucrasem în două dimensiuni temporale diferite sau poate chiar în mai multe. De fapt, descoperisem multe lucruri, dar totul îmi era mai degrabă confuz, decât

limpede. În 1990, am reușit să fac, totuși, o descoperire majoră în cercetările mele. Începusem să construiesc o antenă Delta T^4 pe acoperișul laboratorului meu. Într-o zi, mă aflu pe acoperișul laboratorului și lipeam inelele antenei în cutiile releului (care transmite semnale de la antenă în laborator). Se pare că, în vreme ce țineam firele să le lipesc, funcțiile timpului îmi făceau mintea să se transpună în altă realitate. Cu cât sudam mai mult firele între ele, cu atât mai mult reușeam să devin mai conștient de acest proces. Apoi, brusc, într-o zi, întreaga memorie mi-a

⁴ O antenă Delta T este o antenă în formă de octaedru care are un efect de transpunere în alte domenii (realități) temporale. Este menită să curbeze timpul. Delta T = Delta Timp. În știință, Delta este folosit pentru a sublinia schimbarea, iar „Delta T” se referă la o schimbare temporală. Mai multe informații despre natura acestei antene vor fi oferite în paginile următoare.

revenit! Ceea ce puteam înțelege era că antena Delta T unea fluxurile de unde temporale în momentul în care eu conectam firele între ele. Pur și simplu îmi modifica gradat percepția minții cu privire la timp. Antena accentua timpul (curbându-l) și astfel se producea o curbare suficientă pentru ca eu să mă aflu la modul subconștient în două linii temporale. Aceasta a fost reușita memoriei mele.

Oricare ar fi fost explicația, eu eram bucuros că recăștigasem o mare parte din memoria mea. Cred, de asemenea, că teoria mea despre antena Delta T este corectă, deoarece, cu cât petreceam mai mult timp lucrând la antenă, cu atât îmi reveneau mai multe amintiri. Până în iunie 1990, îmi recăpătasem toate amintirile mele importante.

În iulie am fost

concediat. După acel moment toate relațiile mele apropiate au fost, de asemenea, înlăturate. După ce lucrasem la BJM mai bine de două decenii, acum nu mai aveam prieteni și nici alte legături cu compania. Sursele mele de informații au fost sever reduse.

Aveți acum o panoramă generală a circumstanțelor în care am reușit să-mi recâștig memoria. Următoarea parte a cărții conține prezentarea „Proiectului Montauk”, ce include o descriere generală a tehnologiei implicate. Istorisirea se bazează pe propriile mele amintiri și pe informațiile care mi-au fost împărtășite de diferiți colegi implicați, la rândul lor, în acest proiect de amploare.

7

WILHELM REICH ȘI PROIECTUL PHOENIX

Guvernul Statelor Unite începuse, spre finalul anilor '40, proiectul pentru controlul vremii ce purta numele de cod „Phoenix”. Informațiile și tehnologia pentru acest proiect proveneau de la dr. Wilhelm Reich, un om de știință austriac care studiasse împreună cu Freud și Carl Jung.

Reich era un om genial, dar foarte controversat. Deși a întreprins vaste experimente și a scris multe volume de specialitate, puțini din criticii săi i-au privit cu bunăvoință cercetările, iar multe dintre acestea nu ne sunt disponibile. O parte din vină poate fi atribuită și organizației „Food And Drug Administration”

(FDA, autoritatea americană care are un cuvânt greu de spus în privința protecției consumatorilor) , care a supravegheat arderea masivă a tuturor materialelor sale disponibile și a distrus mare parte din echipamentul său de laborator.

Reich este cunoscut și ca descoperitorul energiei orgonice, numită, de altfel, și energia orgasmică sau energia vieții. Experimentele sale au revelat că energia orgonică este în mod distinct diferită de cea electromagnetică obișnuită. Reich era capabil să demonstreze în laborator existența acestei energii. Descoperirile sale au fost consemnate în diferite jurnale medicale și de psihiatrie ale vremii. Nu atât descoperirea în sine a energiei orgonice a făcut din Reich un personaj celebru, dar controversat, ci mai ales faptul că el a

declarat, în fața
autorităților, că a reușit să
vindece cancerul cu
ajutorul teoriilor sale. El
asocia, de asemenea,
energia „orgonică” cu
„energia cosmică” și cu
conceptul newtonian de
„eter”. Nici una din
viziunile sale nu i-au
câștigat susținerea din
partea oamenilor de știință
convenționali ai anilor '40.

La începutul secolului
trecut (1900), oamenii de
știință îmbrățișaseră
noțiunea newtoniană de
„eter”. Aceasta se referea la
o ipotetică substanță
invizibilă despre care se
postula că umple tot spațiul
și servește drept mediu de
manifestare a energiei
radiante și a luminii.
Einstein, care a acceptat
teoria în anii de început ai
studiilor sale, a
concluzionat în final că nu
putea exista o mare calmă
de eter prin care materia se
mișcă. Nu toți fizicienii i-
au acceptat însă opinia, iar

Reich a fost unul dintre aceștia. El a arătat că Einstein a argumentat greșit conceptul de eter static. Reich considera că eterul se manifestă sub forma undelor în natură și nicidecum static.

De atunci savanții convenționali au recunoscut existența fenomenului care reprezintă o încrucișare între particule și unde. Uneori s-au făcut referiri asupra acestora cu numele de „wavecles” (wave + particles). Cercetări obișnuite au demonstrat că vidul conține, de asemenea proprietăți complexe care sunt de natură dinamică.

Deși nu este scopul meu să preiau cazul lui Reich, conceptul său asupra eterului s-a dovedit a fi funcțional în cadrul cercetărilor mele. Nu contează dacă ne referim, de fapt, la „wavecles” sau la fenomene mult mai ezoterice când vorbim

despre eter. Acesta este cuvântul pe care Reich l-a folosit și este mai ușor pentru mine să descriu astfel diferitele aspecte pentru publicul larg. Cititorul este invitat să lectureze lucrările lui Reich, căci opera sa este vastă și cuprinde mult mai multe elemente decât pot fi reproduse în cadrul acestei cărți.

De exemplu, Reich a descoperit întrebuințări practice ale teoriilor sale, cum ar fi cele care țin de modificarea vremii. El a descoperit că furtunile violente acumulează „energie orgonică moartă” pe care a numit-o DOR. Energia orgonică moartă se referă la acumulările de energie care se află pe o spirală descendentă. Despre energia orgonică și cea DOR s-a descoperit că ele sunt prezente nu numai în organisme biologice, dar și în regiuni libere ale mediului înconjurător. Un

om energic, activ și entuziast este considerat a avea o mare energie orgonică, în vreme ce un ipohondru plângăcios are o mare energie DOR.

De exemplu, Reich a descoperit că gradul de intensitate al furtunii este direct proporțional cu cantitatea de energie DOR, astfel că, cu cât există mai multă energie DOR într-o furtună, cu atât furtuna va fi mai violentă. A experimentat multe modalități de a dispersa energia DOR și a inventat o metodă electromagnetică simplă de a reduce violența furtunilor. Spre finalul anilor '40, Reich a contactat guvernul SUA și le-a spus membrilor acestuia că a creat o tehnologie care poate reduce intensitatea furtunilor. În ciuda oricăror informații false pe care le-ați putea auzi, guvernul american știa deja ce poate face Reich și îi recunoștea meritul de geniu. Guvernul

i-a solicitat prototipurile, iar el a fost încântat să colaboreze, căci nu era interesat de progresul mecanic, ci doar de cercetare.

Astfel, echipa tehnologică a guvernului a folosit informațiile obținute de la Reich împreună cu modalitățile tehnologice descoperite de ei în vederea monitorizării meteo și astfel au dat naștere la ceea ce a devenit cunoscut sub numele de „radiosondă”. Contribuția guvernului la crearea radiosondei datează din 1920, o dată cu realizarea dispozitivului numit „metrograf aeropurtat”⁵. Acesta era un dispozitiv mecanic care înregistra temperatura, umiditatea și presiunea atmosferică. Era lansat într-un balon dotat cu parașută și înregistra informațiile pe

⁵ Cuvântul „metrograf” este mai ușor de înțeles știind că de fapt „metro” se referă la un dispozitiv meteorologic și „graf” semnifică reprezentare grafică.

un sul de hârtie. Balonul era proiectat astfel încât la un moment dat se spărgea, urmând ca parașuta să ducă metrograful la pământ în bune condiții. Publicul era încurajat să le recupereze, primind câte 5 dolari pentru fiecare dispozitiv predat, sumă ce era considerabil mai valoroasă decât în prezent. Acesta era modul în care guvernul obținea informații meteorologice exacte.

Pentru că aceste dispozitive erau trimise prin poștă, timpul care trecea până când informațiile puteau fi studiate și analizate era mult prea îndelungat.

Spre sfârșitul anilor '30, a fost proiectat un nou dispozitiv ce purta numele de „metrograf radio”. Acesta era similar metrografului aeropurtat, cu excepția că noul dispozitiv era dotat cu senzori electrici, conectați la un transmițător care trimitea

informația la un receptor aflat pe pământ.

Când Wilhelm Reich a contactat guvernul SUA, spre sfârșitul anilor '40, cel mai bun dispozitiv meteo era pe atunci metrograful radio. El le-a prezentat un mic pachet din lemn de plută care putea fi trimis în aer cu un balon. Conform declarațiilor martorilor, în apropierea furtunilor cu descărcare electrică, pachetul de plută se desfăcea și se declanșa automat procesul de cercetare a zonei.

Guvernul a combinat tehnologia metrografului radio cu dispozitivul de disipare a energiei DOR al lui Reich și au realizat un aparat relativ simplu, pe care l-au numit „radiosondă”. Acesta a fost perfecționat până când s-a reușit obținerea unor efecte considerabile asupra aspectelor meteo ce puteau fi reproduse.

În anii '50 erau trimise

în aer aproximativ două sute de radiosonde pe zi. Din moment ce aceste dispozitive erau trimise în aer cu ajutorul baloanelor, ele nu aterizau suficient de brusc pentru a se autodistrage în urma impactului. Publicul le găsea și era aproape imposibil să păstreze dispozițiul suficient de secret fără să atragă suspiciuni. Guvernul a dat publicității aparentul scop al înregistrării informațiilor meteo, fapt care ar fi ajutat cercetările a căror reală natură nu fusese divulgată, dezinformând astfel populația. Adevăratul scop nu este foarte evident. Dacă cineva s-ar fi acordat pe frecvența dispozitivului dintr-un asemenea montaj, utilizând echipament radio normal, semnalul nu ar fi părut deloc neobișnuit. Până aici toate bune!

Ei au arătat publicului o stație de recepție a informațiilor; era

programată să primească datele inexacte și nefolositoare. Acest echipament de recepție a fost produs în serie redusă.

Zilnic în aer pluteau sute de astfel de radiosonde. Având o rază radio limitată la 160 de kilometri, ar fi trebuit să existe o „mulțime” de receptoare pentru radiosonde și ar fi trebuit să fie foarte comune. Deoarece sunt un pasionat colecționar de echipamente radio, este foarte straniu că nu am văzut niciodată vreun receptor pentru radiosonde și nici echipamentul care ar trebui să o însoțească. Este foarte neobișnuit ca radiosondă să dețină un transmițător fără vreun receptor care să preia informațiile. De aceea îmi este foarte clar că guvernul nu a folosit, de fapt, receptoarele.

Următoarea mea idee a fost să cercetez descrierea tehnică a lămpii radio din

compunerea radiosondei care, în mod categoric, afirmă că durata de viața a acestora este doar de câteva ore. În ciuda acestor afirmații, eu am ținut o astfel de lampă radio în funcțiune vreme de peste 2000 de ore și în prezent am construit peste 20 astfel de unități având un singur eșec (este o rată industrială foarte bună de eșec, dar în același timp reprezintă un semn de avertizare). Singura mea explicație este că, dacă un radio amator găsește sau cumpără o radiosondă, el, citind datele, va fi indus în eroare și nu se va obosi să creeze un montaj care să dureze „doar câteva ore”. Va folosi fără îndoială o altă lampă radio.

Se pare că guvernul nu dorește ca publicul să folosească aceste lămpi radio, pentru a nu descoperi ceva neobișnuit ce le-ar putea astfel spulbera secretul. De aceea,

informațiile greșite din descrierea tehnică au ca scop menținerea secretului. De fapt ei nu mint, pentru că au proiectat bateria astfel încât lampa radio să ardă în aproximativ 3 ore. Aceasta este cauzată de bombardarea catodului, care se va răci gradat și apoi se va autodistrage.

Radiosondele erau deja distruse înainte de a atinge pământul. În acest mod, publicul, care era încurajat să le recupereze și să le returneze, nu avea cum să culeagă vreun dispozitiv în funcțiune. Dacă nu a fost nici un secret la mijloc, atunci de ce guvernul a proiectat o baterie care să ardă o lampă radio costisitoare ce trebuia înlocuită după o scurtă întrebuințare? Pentru a fi siguri că secretul lor nu va fi descoperit, ei împachetau senzorii în fiole sigilate, ceea ce însemna că, după expunerea lor în aer, senzorii aveau o viață

scurtă. Datorită acestor precauții, secretul a fost menținut vreme de patruzeci de ani. La o examinare mai atentă a radiosondei și a schemei sale electrice de montaj, am descoperit că contoarele de umiditate și temperatură din interior nu funcționau. Nici măcar unul!

Senzorul de temperatură nu era capabil să înregistreze temperatura, însă avea totuși o funcție.⁶ Se comporta precum o antenă pentru energia DOR, în vreme ce senzorul de umiditate se comporta precum o antenă orgonică. Dacă antena sesiza prezența energiei DOR,

⁶ Pentru cei cu înclinații tehnice, senzorul de temperatură este un termistor; dar în loc să fie pe bază de carbon el conține metale nobile și elemente exotice. Este un senzor de temperatură foarte prost pentru că în vreme ce temperatura îl face să oscileze, curba rezistenței se schimbă și nu-și menține calibrarea. Senzorul de umiditate suferă de aceeași problemă.

transmițătorul urma să emită defazat disipând astfel energia DOR și extrăgând violența dintr-o furtună. În mod opus, emisia sinfazică genera amplificarea în mediu a energiei DOR.

Senzorul de umiditate avea același efect, însă pentru energia orgonică. Emisia sinfazică amplifică energia orgonică, iar emisia defazată o reducea.

Radiosonda mai conținea un element de presiune care se comporta precum un semnal de comutare și menținea energia DOR sau cea orgonică. Acesta este modul în care ei amplificau energia orgonică.

Transmițătorul conținea două oscilatoare. Unul era un oscilator purtător și funcționa la 403 MHz. Celălalt funcționa la 7 MHz și era un oscilator de pauză. Acesta pulsa pe deschis și închis în funcție de elementele ce apăreau și

monitoriza funcția eterică a radiosondei. Nu am descoperit tot ce se putea despre radiosonde, dar am realizat o analiză științifică a acestora pe care am inclus-o în anexă (vezi anexa A) pentru cei interesați.

Ceea ce v-am prezentat despre radiosonde reprezintă dovezi solide care pot înfrunta cu succes orice cercetare. Ele stau la baza credinței mele că în cadrul proiectului de control meteo a existat un alt proiect secret. Nu putem ști exact dacă radiosondele aveau doar rolul de a disipa furtunile violente, pentru că exista și posibilitatea de a le crea și amplifica. În final, guvernul a abandonat proiectul de control meteorologic. Manipularea vremii putea conduce la procese în instanță, dacă putea fi dovedită în tribunal.

Un aspect mai revoltător decât cel privind

controlul meteorologic îl reprezintă potențialitatea negativă a energiilor DOR și orgonică. Teoretic, aceasta înseamnă că guvernul își putea lua drept ținte comunități, clădiri sau populații întregi pentru a transmite energie orgonică sau DOR. Astfel de activități au fost raportate în Rusia. Deși acestor situații nu li s-au acordat spații prea importante în presă, subiectul nu a rămas nedezbătut. Dacă aceste energii au fost folosite cu un scop malefic sau în cadrul unui război nu pot răspunde, însă posibilitatea există. Patruzeci de ani de cercetări ar fi putut, de asemenea, transforma acest dispozitiv într-unui foarte avansat.

Pentru informații suplimentare despre Wilhelm Reich puteți studia anexa B.

8

„PROIECTUL PHOENIX” ABSOARBE „PROIECTUL RAINBOW”

În vreme ce „Proiectul Phoenix” investiga aspectele meteorologice și utilizarea radiosondelor, „Proiectul Rainbow” (care era numele de cod pentru operațiunile ce au dat naștere Experimentului Philadelphia) a ieșit din nou la suprafață spre sfârșitul anilor '40. Acest proiect trebuia să continue cercetările începute la bordul distrugătorului *USS Eldridge*. În cadrul proiectului a fost folosită tehnologia „recipient electromagnetic” care, în cele din urmă, a rezultat în ceea ce astăzi cunoaștem sub numele de „avion militar invizibil” (*stealth fighter*).

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

Cam în aceeași perioadă de timp, dr. John von Neumann și echipa sa de cercetare au fost din nou solicitați de guvernul SUA. Ei lucraseră inițial la „Proiectul Rainbow”, dar mai apoi s-au transferat la un nou proiect. Acesta era similar Experimentului Philadelphia, însă avea un alt scop. Ei trebuiau să afle ce a mers prost în cazul „factorului uman” din acel experiment dramatic și de ce el s-a încheiat cu un eșec total.

La începutul anilor 1950, s-a luat hotărârea ca „Proiectul Rainbow”, precum și proiectul cu radiosonde să fie incluse sub același pavilion cu studiul factorului uman. După aceea, numele „Proiectul Phoenix” a fost folosit pentru referiri asupra tuturor acestor activități.

Cartierul general al proiectului era la Brookhaven Labs

(Laboratoarele Brookhaven) din Long Island și primul ordin a fost acela de a-l numi pe dr. von Neumann director și responsabil al întregului proiect.

Dr. John von Neumann era un matematician venit în Statele Unite din Germania. El era un bun teoretician în domeniul fizicii și a fost remarcat pentru conceptele sale avansate despre spațiu și timp. Este inventatorul calculatorului și a construit primul calculator cu lămpi de vid la Universitatea Princeton, în cadrul căreia a ocupat funcția de director la Institute for Advanced Study (Institutul pentru Studii Avansate).

Dr. von Neumann avea ceea ce ar putea fi numit „un bun simț tehnic”. El avea capacitatea de a transpune teorii avansate în tehnologie, adică în practică. De asemenea, rezultatele excepționale ale

studiilor sale, pe care le obținuse în domeniul matematicii, i-au dat posibilitatea să comunice cu succes cu însuși Einstein.

Când a început să lucreze la „Proiectul Phoenix”, von Neumann a înțeles rapid că trebuia să studieze și metafizica. Era necesar să înțeleagă și latura metafizică, spirituală a ființei umane. Experimentul Philadelphia „disipase” pur și simplu structura fizică și biologică a ființei umane. Unii membri ai echipajului au fost găsiți încastrați în oțelul pereților navei, iar alții erau atât de schimbați, încât deveniseră greu de recunoscut. Ceea ce s-a remarcat însă în primul rând, a fost faptul că funcțiile mentale și psihice ale celor de pe navă fuseseră puternic afectate.

Von Neumann și echipa sa au petrecut aproximativ zece ani urmărind să

înțeleagă de ce ființele umane au fost atât de afectate de intensitatea câmpurilor electromagnetice care i-au „transportat” prin diferite locuri și timpuri. În cele din urmă, ci și-au dat seama că ființele umane se nasc cu ceea ce este cunoscut sub numele de „punct de referință temporală”. La concepere, ființa umană care urmează să se nască este atașată unei anumite linii temporale, iar viața ei pornește, practic, din acel punct. Pentru a înțelege aceasta este necesar să privim „ființa de energie” sau sufletul cât mai distinct de corpul fizic al persoanei respective. Întregul nostru punct de referință ca ființe fizice și metafizice se naște din acel punct de referință temporală care, de fapt, se află în mediul electromagnetic al planetei noastre. Acest punct de referință temporală este punctul fundamental de

orientare al planetei noastre. Vă puteți imagina cum v-ați simți dacă acele ceasului ar începe brusc să se rotească în sens invers - la fel și timpul. Acest punct de referință temporală este cel care a fost, de fapt, dezechilibrat în cazul fiecărui individ din echipajul navei *USS Eldridge*, cauzându-i traume foarte mari.

Tehnologia implicată în „Proiectul Rainbow” dinamizează și creează ceea ce poate fi numit „realitate alternativă sau artificială”. Ea creează un efect *stealth* (invizibilitate la radar), izolând nu doar nava, ci și ființele individuale în cadrul „efectului de recipient”. În cazul Experimentului Philadelphia, membrii echipajului de pe navă au fost pur și simplu extrași din spațiul și din universul nostru așa cum îl cunoaștem. Acest fenomen stă la baza invizibilității

navei și a echipajului. Realitatea alternativă astfel creată nu are referințe temporale, pentru că nu face parte din fluxul normal al timpului; ea este în întregime în afara timpului. A exista într-o realitate alternativă ar fi ca și cum v-ați trezi și nu ați avea nici cea mai vagă idee unde vă aflați. Cu siguranță, toate acestea ar fi foarte tulburătoare.

„Proiectul Phoenix” trebuia să rezolve problema de a-i aduce pe oameni din „recipient” (adică, înapoi) și, în același timp, de a-i conecta la punctul lor normal de referință temporală (pe care ei îl vor percepe ca fiind planeta Pământ etc.). Aceasta însemna că, în timp ce se aflau în realitatea alternativă sau în „recipient”, trebuia să li se ofere ceva care să le asigure o referință temporală. Ei au rezolvat problema introducând în

„recipient” toate
fundalurile naturale de pe
planeta Pământ - sau cel
puțin atâtea câte au
considerat ei că erau
suficiente pentru a-i
convinge de existența unui
flux continuu de referință
temporală. Altfel, era foarte
probabil să creeze celor din
„recipient” puternice
tulburări
transdimensionale, precum
și alte probleme de acest
tip. De aceea era necesară
instalarea unei scene false,
pentru că cei implicați ar fi
putut simți astfel un anumit
grad de normalitate.

Dr. von Neumann era
candidatul ideal pentru
postul de director de
proiect, deoarece avea
vaste cunoștințe de
programare computerizată.
Dacă ei urmau să calculeze
referințele temporale în
cazul fiecărui individ și
apoi să le reproducă (în
timp ce oamenii treceau
prin „recipientul
electromagnetic” sau

realitatea alternativă), atunci era necesar să se folosească de calculator. Oamenii din interiorul „recipientului” urmau să treacă printr-un moment temporal zero și în mod esențial printr-o „irealitate” sau, în cel mai bun caz, printr-o realitate confuză. Computerul trebuia să genereze un fundal electromagnetic (adică, o scenă falsă) cu care ființa fizică s-ar fi sincronizat. Dacă nu se făcea aceasta, sufletul și corpul fizic s-ar fi dezaliniat, rezultând astfel nebunia. Sunt două elemente care trebuie subliniate aici: ființa fizică (corpul fizic) și ființa spirituală (sufletul). Referința temporală „încătușa” sufletul, iar fundalul electromagnetic „încătușa” corpul fizic. Acest proiect a început în 1948 și a fost finalizat în 1967. O dată cu încheierea sa, a fost scris un raport complet, pe care l-au trimis

Congresului. Congresul finanțase acest proiect până în faza ultimă și a urmărit în mod permanent rezultatele. În raport se spunea despre conștiința omului că poate fi în mod cert afectată de electromagnetism; în completare, se menționa că poate fi dezvoltat un echipament care ar putea efectiv schimba modul în care o persoană gândește.

Deloc surprinzător, Congresul a refuzat continuarea finanțărilor. Membrii lui erau îngrijorați că, în cazul în care această tehnologie ar fi ajuns în posesia unei persoane nepotrivite, ei înșiși (congresmenii) ar putea fi victime, manipulându-li-se propriile lor gânduri. Era o îngrijorare întemeiată și astfel s-a ordonat ca până în 1969 să se abandoneze întregul proiect.

9

PROIECTUL MONTAUK

Nu mai este nici un secret faptul că în SUA Congresul a făcut mari presiuni asupra CIA-ului pentru a descoperi tot ce se petrece în cercurile de spionaj. Astfel, li s-au redus din fonduri și li s-au limitat puterile legale. Totuși, în contextul pe care-l discutăm aici, chiar dacă CIA-ul a fost implicat într-o anumită măsură în „Proiectul Montauk”, nu ei au beneficiat de rezultate.

Când Congresul a sistat „Proiectul Phoenix”, grupul de la Brookhaven construise deja un întreg angrenaj în jurul acestui proiect. Dețineau tehnologie „reich-iană” și tehnologie *stealth* care, în mod cert, puteau afecta mintea umană.

Grupul Brookhaven a contactat Pentagonul, infor-

mând conducătorii acestuia despre tehnologia excepțională la care lucrau. Ei au expus Pentagonului informații despre un dispozitiv⁷ care ar putea face ca inamicul să se predea fără a mai fi nevoie de vreo confruntare, printr-o simplă apăsare de buton. Bineînțeles, armata a fost foarte interesată, căci acesta era visul oricărui expert de război.

Imaginați-vă un dispozitiv care ar putea face inamicul să se predea înainte de începerea bătăliei.

Plină de entuziasm, armata era gata să coopereze. A fost informată că nu aveau nevoie de suport financiar, de aceasta ocupându-se chiar grupul de la Laboratoarele Naționale Brookhaven.

⁷ Am inclus în Anexa C unele dovezi care sugerează utilizarea dispozitivelor pentru controlul minții împotriva irakienilor în timpul Războiului din Golful Persic.

Echipa de cercetare avea nevoie doar de un spațiu adecvat unde puteau fi realizate experimentele în deplină securitate, precum și de anumite echipamente și personal militar. Au înmănat astfel armatei o listă cu toată tehnologia necesară. De o importanță deosebită pe această listă se afla vechiul radar Sage. Pentru acest proiect era nevoie de o radiosondă uriașă care să opereze în gama de frecvențe de la 425 la 450 MHz. Din cercetări anterioare se știa că aceasta reprezenta una din „frecvențele fereastră” prin care se putea pătrunde în conștiința umană. Așadar, era nevoie de un radar de înaltă putere care să funcționeze în gama de frecvențe menționată anterior.

Armata avea exact ceea ce grupul Brookhaven căuta: o bază militară aparținând Forțelor Aeriene la Montauk Point care

găzduia un radar Sage ieșit din uz, ce se potrivea perfect cu necesitățile lor. Sistemul avea deja secțiuni RF și un modulator, necesare construirii uriașei radiosonde.

Radarul Sage de la Montauk făcuse parte inițial din unul din primele sisteme de avertizare folosit în scopuri de apărare în perioada anilor '50 - '60. Astăzi, sateliții și radarele ce scanează deasupra orizontului fac ca acea tehnologie să fie cu mult depășită pentru a mai putea fi utilizată în scopuri de apărare. În mod cert se ridică o întrebare importantă, chiar dacă unii nu cred această poveste. De ce un sistem de apărare învechit a fost repus în funcțiune și utilizat pentru o perioadă de peste 10 ani?

Acest proiect a fost numit „Phoenix II”, de către oficialii implicați. De atunci, el a fost numit de mine și de alții la rândul lor

implicați, „Proiectul Montauk”.

Până în acea perioadă, Congresul fusese informat de ceea ce se petrecea. Dar, din această fază, proiectul ce fusese interzis de Congres era continuat de grupuri independente care operau în afara unui control guvernamental și, în acest proces, foloseau chiar armata SUA. Bineînțeles, apare întrebarea „Cine folosește pe cine?”.

Dar ceea ce trebuie subliniat aici este că proiectul se desfășura fără supravegherea oficialilor aleși, în ciuda obiectivelor acestora.

Baza militară de la Montauk fusese redeschisă. Radarul Sage a fost închis din 1969 până în 1970, când baza a fost predată în grija Serviciului General de Administrație. Era o bază ce aparținuse guvernului, unde nu se afla nimic important, iar finanțarea guvernamentală fusese

oprită.

Era evident că pentru efortul redeschiderii bazei erau necesare fonduri uriașe. Finanțarea este însă învăluită în mister, dar pare a fi în întregime privată. Nu dețin documente autentice în privința surselor de finanțare, dar cunoștințele mele de la Montauk mi-au spus că banii proveneau „prin bunăvoința” naziștilor.

În 1944, un tren militar american trecea printr-un tunel francez transportând aur nazist în valoare de 10 miliarde de dolari. Trenul a fost dinamitat în vreme ce se afla în tunel. În tren se aflau și 51 de militari americani. Generalul George Patton se afla în Europa la acel moment și a investigat tragicul incident, dar nu înțelegea cum a fost posibil ca un tren ce aparținea trupelor americane să fie dinamitat în vreme ce se afla pe teritoriul de vest al

Aliaților. Soarta celor 10 miliarde de dolari a rămas, de asemenea, învăluită în mister, iar eforturile lui Patton au fost blocate.

Mi s-a spus că acest aur a ajuns, în final, la Montauk. Erau 10 miliarde de dolari în aur, calculate la 20 de dolari uncia. Acea cantitate de aur valorează astăzi 200 de miliarde de dolari. Suma a fost folosită pentru finanțarea deschiderii proiectului și pentru susținerea cercetărilor în anii ce au urmat. După ce au fost cheltuiți, se presupune că proiectul a fost finanțat de către abominabila familie Krupp⁸, care deținea

⁸ Membrii clanului Krupp au fost proprietarii fabricilor germane de armament din timpul celor două războaie mondiale. După ce a fost găsit vinovat de complicitate cu Hitler la procesul de la Nuremberg, capul clanului Krupp a primit o sentință ușoară cu suspendare și i s-a permis să-și continue afacerile sale notorii cu armament.

controlul corporației ITT.

Spre sfârșitul anilor 1970-1971, Baza Militară a Forțelor Aeriene de la Montauk, Batalionul Radar 0773, a fost redeschisă. Trebuia desemnat personalul, instalat echipamentul și pregătită întreaga bază de cercetare.

Au fost puse la punct cele mai stricte măsuri de securitate, o parte din ele pe deplin întemeiate. Deși era implicată și tehnologia secretă *stealth*, nu era un secret faptul că aparatul de zbor *stealth* (invizibil detecției radar) a fost proiectat cu un înveliș care absorbea undele instalațiilor radar. Anumite aspecte ale tehnologiei, numite „recipient electromagnetic”, precum și modul în care ea era activată au rămas însă strict secrete. Nu vom descrie și nici nu vom discuta aici despre aceste aspecte, căci ele reprezintă un secret miliar care privește

securitatea Statelor Unite. În această carte intenționăm să dezvăluim un proiect care nici măcar nu trebuia să fi fost vreodată conceput. Neavând vreun scop militar sau de îmbunătățire a apărării naționale pe care să se focalizeze, proiectul a fost conceput pentru controlul minții colective a maselor, și aceasta în ciuda interzicerii sale de către Congres.

Staff-ul era un amestec de militari, angajați ai guvernului și, de asemenea, personal ce provenea de la diferite corporații. Eu am fost unul din ultima categorie menționată și am fost cooptat în proiect în anul 1973. În cadrul proiectului erau implicați și un număr de tehnicieni ai Forțelor Aeriene care lucraseră la radarul Sage în anii '60. Forțele Aeriene i-au repartizat la Montauk, deși această bază militară era trecută în documente ca

fiind abandonată. Tehnicienii au menționat grupului Phoenix că ei puteau schimba starea generală a bazei modificând frecvența și durata de pulsație a radarului. Observaseră acest efect ca o curiozitate profesională după ani de zile de lucru cu radarul.

Era o surpriză pentru specialiștii Phoenix și ei au considerat acest fapt deosebit de interesant. Schimbând rata pulsației și lățimea de bandă sau de undă a pulsului, ei puteau modifica modul general în care ființele umane gândeau; era exact ceea ce ei căutau. Această nouă informație a condus la ceea ce eu numesc acum experimentele „cuptor cu microunde”. Au luat reflectorul (care seamănă foarte mult cu o coajă de banană și care se poate vedea de la distanță dacă vă aflați la Montauk Point) și l-au rotit spre vest,

orientându-l către în jos pentru a-l focaliza pe una din clădiri, unde ei credeau că este un loc sigur.

Înăuntrul clădirii, într-o cameră ecranată, au montat un scaun. La început așezau pe cineva pe scaun - această persoană era de obicei Duncan Cameron. Apoi deschideau și închideau ușa camerei, încercând să determine nivelul energiei UHF (frecvență ultra înaltă - microunde) care intra în cameră. Toate acestea se realizau atâta timp cât antena era focalizată într-un punct din fața clădirii. În același timp, transmițătorul emitea gigawati de energie electrică.

Au făcut experimente programând transmițătorul la lățimi diferite de puls și la diferite rate ale acestuia, utilizând diverse frecvențe. Au încercat tot ce le trecea prin minte, efectuând simple experimente empirice. Doreau să vadă

ce se poate petrece cu persoana aflată pe scaun când era „bombardată” cu frecvențe „x”, impulsuri etc. Au observat că anumite schimbări făceau ca persoana respectivă să plângă, să râdă, să doarmă, să se emoționeze etc. Erau zvonuri că, ori de câte ori radarul Sage intra în funcțiune, starea generală a întregii baze militare se schimba. Aceste observații erau foarte interesante pentru cei care supravegheau desfășurarea proiectului, pentru că ei erau în primul rând interesați de studiul factorului uman.

Doreau să vadă cum puteau controla și modifica undele cerebrale. Aceasta se făcea schimbând frecvența pulsului și amplitudinea sa în corespondență cu diferite funcții biologice. În acest mod puteau fi controlate gândurile unei persoane. Folosind frecvența radio de

425-450 MHz, ei aveau practic o fereastră deschisă către mintea umană. Următorul pas era să descopere ce se afla în interiorul ei.

Deși ușa camerei ecranate era închisă aproape continuu, ea nu izola perfect încăperea. Subiecții erau expuși unui câmp electromagnetic puternic pentru a le influența undele cerebrale, însă suficient de redus pentru a nu le cauza afecțiuni de natură biologică. Totuși, dacă expunerile se desfășurau în mai multe zile consecutiv pe aceiași subiecți, ele aveau efecte distrugătoare asupra lor.

De pildă, Duncan a suferit serioase perturbări la nivel cerebral și de țesut, ca rezultat al expunerilor la 100 KW de unde RF (Frecvență Radio) de la o distanță de 100 metri.

Undele radio aproape i-au „copt” plămânii și

creierul. Peste tot în corpul său unde exista o modificare de densitate, se creau zone de căldură sau energie datorită concentrației microundelor. Medicul care l-a consultat pe Duncan a făcut unele comentarii despre starea neobișnuită a țesutului plămânilor săi. Nu mai văzuse nimic asemănător. Un alt doctor care l-a consultat a mărturisit că mai văzuse așa ceva o singură dată, când cineva ajunsese accidental în fața unei puternice raze radar.

Analizele anterioare și cele de după 1986 au indicat faptul că creierul lui Duncan era, din punct de vedere medical, „mort”. Inițial rugasem câțiva mediumi să îl „examineze” pe Duncan. Ei susținuseră, de asemenea, că are creierul „mort”. Mai știam că exista posibilitatea injectării unei anumite substanțe în creier, după care se putea face o

radiografie sau o scanare care putea revela ce zone din creier mai erau oxigenate. Indivizii cu creierul „mort” suferă datorită neoxigenării creierului. Dacă mediumii determinaseră corect, aceasta însemna că creierul lui Duncan nu mai folosea suficient oxigen.

Am vorbit cu un neurolog cu care eram în relații de prietenie și a confirmat că, în mod cert, este posibil ca indivizii cu creierul mort să continue să trăiască. El a citat unele experimente efectuate post-mortem pe subiecți umani în Anglia și în SUA, ale căror creiere s-a constatat că erau acoperite de un înveliș neobișnuit, de aproximativ 1 mm grosime.

Mai interesant totuși era un alt caz pe care-l întâlnise în urmă cu 10 ani. A luat câteva radiografii ale unei persoane normale și mi-a arătat zonele roșii. Mi-a arătat și unele zone

albastre, dar acestea nu aveau nevoie de mult oxigen. Apoi mi-a arătat o altă radiografie unde întregul creier era albastru. Aceasta însemna că persoana respectivă trăia precum un om perfect normal, cu excepția unor pierderi de memorie datorate situației respective. Era în mod clar o persoană cu creierul „mort”, iar acesta folosea suficient oxigen cât să nu putrezească. Am observat colțul radiografiei și am fost surprins să văd scris pe ea numele lui Duncan.

I-am cerut doctorului o explicație, dar nu era foarte sigur. Nu putea oferi decât o concluzie teoretică bazată pe capacitățile sufletului. El a spus că profesia sa recunoștea existența fenomenelor legate de suflet, dar nu le putea înțelege.

În acest punct înțelegeam că singurul motiv pentru care Duncan

mai este încă în viață se datorează unei aptitudini puternice a psihicului său. Astfel, partea psihică (sufletească) a minții a preluat partea fizică a minții, întreținând corpul fizic. Tulpina creierului său este vie; coloana sa vertebrală este sănătoasă; corpul său fizic este în viață, dar partea superioară a creierului său este, practic vorbind, moartă. Energia psihicului (sufletului) său întreține corpul cu ajutorul tulpinii creierului.

Duncan nu era singura persoană afectată. Nu știm exact câte persoane au fost implicate, dar oricum numărul acestora a fost foarte mare.

Prin 1972 sau 1973 ei au înțeles în sfârșit că tehnologia *stealth* nu avea nimic de-a face cu radiațiile ce produc arderi. Una dintre acele teorii era că radiațiile care nu produc arderi erau emise, de fapt, prin reflector și se îndrep-

tau în direcția opusă punctului de focalizare a antenei.

Au încercat această teorie și au întors antena cu 180 de grade. Au ținut razele distrugătoare spre cer, iar spre subiecții din cameră se emiteau radiații nedistrugătoare. Apoi au descoperit că aceste radiații aveau aceleași efecte de modificare a stărilor, dacă nu chiar mai intense ca celelalte, iar aceasta se petrecea fără să mai producă vreun rău subiecților. Din nefericire, era deja prea târziu pentru persoanele pe care s-au făcut experimentele anterioare.

În această fază a proiectului, ei erau interesați de monitorizarea oamenilor și de modificarea gândurilor sau a stărilor lor psihice. Nu conta în mod deosebit cum induceau aceste modificări de stare, ci mai ales circumstanțele în care se

produceau. Au fost invitați soldați din diferite unități militare pentru a-și petrece acolo sfârșiturile de săptămână. Din punctul de vedere al militarilor, era vorba de o excursie gratuită într-o locație frumoasă. În exteriorul bazei exista o sală de gimnastică bine dotată și o sală de bowling cu cazare și hrană excelente. Ceea ce era însă necunoscut militarilor care veneau astfel în week-end, era că ei deveniseră astfel cobai pentru experimentele de control al minții. Totuși, aceștia nu erau singurii cobai. S-au întreprins experimente și pe civilii din orașe precum Long Island, New Jersey, New York și Connecticut, doar pentru a vedea cât de departe se putea ajunge cu diferitele tipuri de metode. Totuși, cele mai multe experimente s-au realizat pe soldații aflați în vacanță.

Se monitorizau diferite tipuri de impulsuri,

încercând orice frecvență, iar apoi observau și etichetau diferitele efecte. Erau experimente pur și simplu empirice și astfel s-a acumulat o importantă bază de date. După ce au obținut suficiente informații, au început să înțeleagă treptat semnificația efectelor diferitelor funcții.

Tot în timpul acestei perioade au experimentat și schimbarea bruscă de frecvențe. Aceasta consta din schimbarea instantanee și aleatoare a frecvenței pe una din cele cinci frecvențe diferite pe care era programat transmițătorul. Această fază a proiectului a devenit mai târziu foarte importantă, căci reprezenta un element cheie pentru obținerea curbării timpului.

Au descoperit că salturile foarte rapide de la o frecvență la alta făceau modulațiile mai active din punct de vedere psihic. A fost dezvoltată atunci o

bază de date care înregistra momentele de schimbare a frecvenței (adică momentele când o persoană trecea de la o frecvență la alta), modulația impulsurilor, rata la care impulsurile erau modulate, lățimea impulsurilor și tensiunea de ieșire. Schimbarea bruscă a frecvenței a fost apoi cuplată cu efectele sale de feed-back. Baza de date era foarte mare și acoperea un larg spectru de cauze și efecte.

După intense experimentări, au realizat un panou de control cu care puteau programa diferite modulații și sincronizări ale impulsurilor, astfel încât transmisia generată urma să „semene” gânduri-tipar într-un individ. Aceasta însemna că puteau seta această pulsație pentru orice doreau și apoi așteptau să se producă efectul scontat.

Toate acestea au fost

realizate în trei sau patru ani de cercetări. Transmițătorul era acum operațional la întreaga sa capacitate și pregătit pentru emisii programate. Puteau fi lansate programe care puneau transmițătorul să treacă prin toate fazele sale. Programele erau create pentru a putea schimba dispozițiile oamenilor, inducându-le stări de tulburare și, de asemenea, pentru amplificarea ratei de infracționalitate. Chiar și animalele din vecinătate erau programate să facă lucruri ciudate.

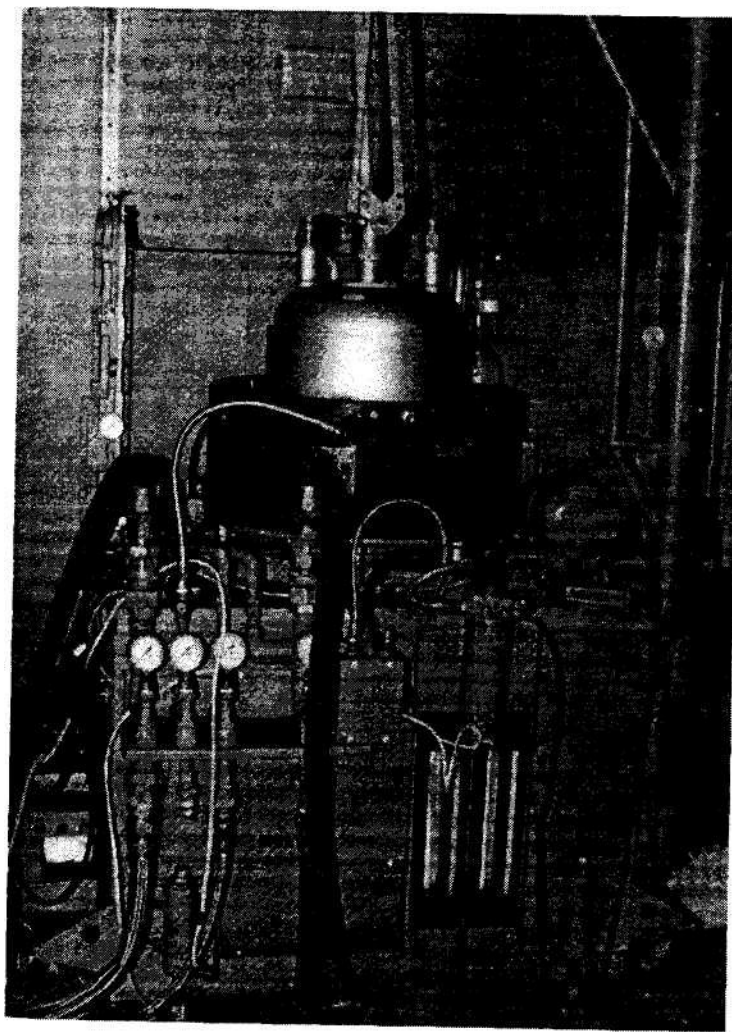
Cercetătorii puteau chiar crea programe prin care să se focalizeze asupra unei mașini, oprindu-i toate funcțiunile electrice. Nu știu care erau modulațiile sistemului în acele momente, dar am înțeles că ei descoperiseră aceasta accidental.

Într-o zi, unele vehicule militare executau patrule în jurul bazei. Brusc,

acestea s-au oprit, nemaifiind pentru moment funcționale. A urmat o investigație pentru a descoperi ce se petrecea cu transmițătorul în acele clipe și astfel a fost dezvoltat un alt program. La început, programul putea doar să facă lumina farurilor mașinilor să scadă în intensitate. Ulterior a fost îmbunătățit și curând putea opri toate funcțiile electrice de la orice autovehicul.

Câțiva ani de cercetări și acumulări de informații au condus, în final, la obținerea unui dispozitiv pentru controlul minții. Următorul obiectiv era crearea unei tehnologii de precizie în această direcție. Pentru atingerea acestui țel s-au obținut ajutoare din surse foarte oculte.

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

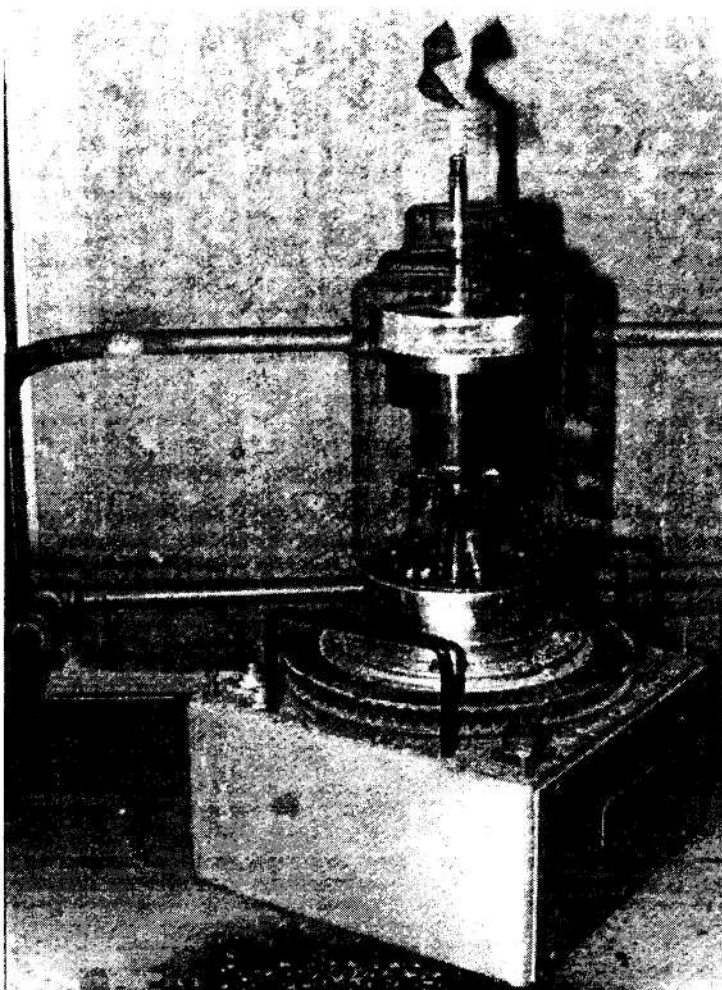

AMPLITRON

Amplificator UHF, amplitronul
servea drept amplificator final al
transmițătorului înainte ca

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

programele să fie emise prin
antena. Un tub foarte mare,
cântărea 150 kg și 90 cm în
dimensiunile sale cele mai mari.

TIRATRON

Acesta este unul din cei patru tiratroni de impulsuri care au fost folosiți pentru a acționa tubul de la ieșire. Tiratronii

PROIECTUL MONTAUK – EXPERIMENTE ÎN TIMP

reglau sursa care inducea
„agilitatea de frecvență”,
alimentând tubul final cu
impulsuri prin intermediul
transformatorului de impulsuri.
Curbarea și controlarea axelor
temporale au devenit posibile
prin „agilitatea de frecvență”.

10

SCAUNUL MONTAUK

În anii '50, corporația ITT dezvoltase foarte mult tehnologia senzorilor, încât aceasta putea permite cu ușurință afișarea pe un monitor a tot ceea ce o persoană gândea. La modul esențial vorbind, aceasta era o mașină pentru „citit” mintea, care opera pe principiul preluării funcțiilor de natură electromagnetică ale ființei umane și traducerea lor într-o formă inteligibilă. Era un mecanism aparent simplu, ce consta dintr-un scaun pe care se așeza o persoană. Bobinele care serveau drept senzori erau plasate în jurul scaunului. Mai existau trei receptoare, șase canale și un computer Cray 1 care urma să afișeze pe un monitor care erau gândurile acelei persoane.

Modul în care a fost

concepută această tehnologie este încă un mister. S-a sugerat că cercetările au fost sprijinite de Sirieni, o rasă extraterestră care provine din sistemul solar numit Sirius. Această teorie susține că extraterestrii au oferit ideile de bază, iar oamenii au continuat din acel punct.

Astfel, au fost aranjate trei seturi de bobine într-o piramidă care cuprindea scaunul respectiv. Mai exista o bobină în zona de vârf a piramidei, care era legată în paralel cu bobinele de la baza ei. Persoana era așezată în interiorul câmpului format de bobine. Cele trei seturi de bobine erau conectate la trei receptoare radio diferite (Hammerland Super ProP 600's) și la șase ieșiri. Un detector de lungime de bandă independent, care avea un sistem de referință variabil, furniza șase ieșiri de la cele

trei receptoare. Trei dintre ele erau pe partea lungimii de bandă dedesubtul undeii purtătoare, iar celelalte trei se aflau pe partea lungimii de bandă deasupra undeii purtătoare. Acest dispozitiv ridică însă o întrebare foarte importantă. Dacă respectivul ansamblu electronic „citea” gândurile, ce utiliza unda purtătoare pentru a realiza aceasta?

Cu ajutorul unui oscilator, detectorii din receptoare erau capabili să fixeze pe loc un semnal eteric care era preluat inițial de bobine. Nu exista, de fapt, o undă purtătoare așa cum în mod normal o cunoaștem noi. Detectorii se fixau asupra vârfului de semnal care era inițial preluat de bobinele din cele trei seturi de frecvențe pe care erau acordate receptoarele.

În această fază, echipa de cercetare a reușit să detecteze semnale care

reprezentau funcții comparabile cu cele ale minții umane. Semnale solide care semănau cu gândurile unei persoane proveneau, de fapt, din receptoare. Acest dispozitiv citea aura umană, care este un cuvânt cu care mediumii și metafizicienii obișnuiesc să descrie câmpul electromagnetic ce înconjoară corpul uman. În același mod în care vorbirea umană este propagată prin unde radio, acest dispozitiv propaga gândurile (care teoretic se manifestă în aură).

Cele șase canale de ieșire de la receptoare erau conectate la un convertor digital (transformând semnalul în limbaj de calculator) și apoi erau interconectate la un calculator. Un computer Cray 1 era folosit pentru decodificarea semnalului interceptat de receptoare. După multe cercetări s-a ajuns în situația în care

computerul putea lista chiar un întreg dialog mental. Acesta era „dialogul” curent al subiectului care gândea.

După și mai multe eforturi, s-a ajuns la performanța în care subiectul vizualiza ceva și pe monitorul calculatorului apărea o imagine. Îmbunătățirile tehnologiei au făcut posibilă reprezentarea în 3D a aspectelor auditive/vizuale (ale gândurilor subiectului), ce apăreau pe monitorul calculatorului și puteau astfel să fie listate.

Când cei de la Montauk au aflat despre acest dispozitiv performant de citire, li s-a părut cu adevărat o realizare excepțională. Doreau să transforme dispozitivul de citire într-un transmițător. Astfel, se puteau elimina riscurile în cazul oamenilor care efectuau experimente de invizibilitate sau de călătorii în timp. Teoria era

că o persoană aflată pe scaun transmitea echipajului (precum în Experimentul Philadelphia) o realitate alternativă. Când nava devenea invizibilă, echipajul era atunci în sincronizare cu realitatea alternativă și astfel membrii lui nu ajungeau să fie dezorientați și rătăciți în timp și spațiu.

În această etapă, s-a procurat un scaun la care ne vom referi acum ca fiind faimosul „Scaun Montauk”. Acest scaun a fost conectat la instalațiile de bobine construite la ITT. Calculatorul Cray 1, care era folosit pentru decodificarea transmisiilor ce erau generate de persoana care se afla pe scaun, era interconectat cu un computer IBM 360. Acesta se afla, la rândul său, în legătură cu transmițătorul Montauk.

Computerul IBM 360 era necesar pentru a controla modulația

transmițătorului, astfel ca acesta să poată schimba brusc frecvențele de-a lungul întregii lungimi de bandă.

Îmi amintesc că în această etapă Al Bielek a preluat un rol cheie în cadrul „Proiectului Montauk”. Al este unul din autorii cărții „Experimentul Philadelphia și alte Conspirații OZN”. El își amintește de implicarea sa în „Proiectul Rainbow”. Inițial fusese adus la proiect pentru a explica ce se petrecea din punct de vedere metafizic o dată cu utilizarea transmițătorului asupra ființelor umane. El nu fusese ales doar pentru că avea experiență în inginerie, ci mai ales pentru că era dotat cu o anumită sensibilitate mediumică având, de asemenea, vaste cunoștințe pe teme ezoterice. Acum devenise treaba lui Al de a interconecta computerul Cray 1 cu IBM 360.

Computerul Cray 1 furniza tone de informații. Ei nu știau ce să facă cu ele și aveau nevoie de o persoană expertă în metafizică pentru a le prelucra în mod corect. Trebuia ca ei să convertească datele furnizate de computerul Cray 1, pentru a se sincroniza cu modulația de impulsuri dorită de calculator. IBM 360 realiza această funcție și era utilizat ca traducător și bancă de date pentru ceea ce genera computerul Cray 1.

Transmițătorul avea un computer de modulație care era alimentat digital pe codul tipic de 32 octeți pe care IBM 360 îl producea. Computerul de modulație și transmițătorul erau, de asemenea, sincronizate corespunzător. IBM 360 „spunea” calculatorului de modulație cum să moduleze transmițătorul. Aveam acum un sistem în care se puteau introduce

date în codul tipic de 32 octeți, iar apoi transmițătorul emitea, la rândul lui, ceva precis. Persoana din scaun trimitea diferite semnale receptoarelor care transmiteau informațiile către computerul Cray 1, care „spunea” ce gândea subiectul. Aceste informații transmise de Cray 1 urmau să fie preluate și transformate pentru ca IBM 360 să recodifice formagând inițial transmisă. A durat în jur de un an pentru a interconecta cu succes calculatoarele.

Eu am fost cooptat la proiect în această fază pentru a lucra cu frecvențele radio și cu transmițătorul. Deși se reușise într-o oarecare măsură să se conecteze între ele calculatoarele, mai existau încă mari probleme cu feed-backul de la transmițător la scaun. Soluția în acest caz era mutarea scaunului la centrul ITT din

Southampton, Long Island. Pe scaun, la Southampton se afla un medium care se raporta prin calculator la transmițătorul de la Montauk (fiind un releu via calculator spre transmițător).

Mediumul emitea gânduri, iar Cray 1 le decodifica. Informația obținută era astfel trimisă printr-o conexiune radio de 32 octeți la Montauk, unde era preluată de computerul IBM 360. Apoi, IBM 360 emitea informația prin transmițător și astfel se putea construi la Montauk o formă-gând din ceea ce mediumul gândea la Southampton. În esență, dispozitivul era un amplificator mental. A mai trecut încă un an de cercetări până să se reușească obținerea unui semnal inteligibil (bazat pe ceea ce mediumul gândea la Southampton) care era trimis la Montauk și apoi era emis prin transmițător.

Primul lor obiectiv era să obțină o percepție fidelă a gândurilor (ce proveneau de la persoana așezată pe scaun) prin transmițătorul Montauk și apoi emisia acestor gânduri prin intermediul antenei. În afară de Duncan mai erau și alți mediumi. Aceștia ajutau la îmbunătățirea programelor pe calculator. În cele din urmă, redarea formelor-gând devenise clară. Mediumul din Southampton se putea concentra asupra unui anumit lucru, iar transmițătorul de la Montauk transmitea foarte clar reprezentarea a ceea ce mediumul gândea.

Aceasta a fost prima fază în care transmițătorul de la Montauk lucra cu o înaltă fidelitate de redare a gândurilor.

Pe la începutul anului '75, îmi amintesc că au descoperit o altă problemă. Dacă apărea vreo discontinuitate în curgerea

timpului, practic totul se năruia. Cu alte cuvinte, dacă mediumul de pe scaun proiecta o realitate (în termeni temporali, în acest caz) care nu avea de-a face cu realitatea noastră (cum ar fi, de exemplu, curgerea timpului în realitatea noastră), el provoca astfel întreruperea conexiunii dintre Southampton și Montauk. Orice discontinuitate în continuumul spațio-temporal dintre cele două orașe cauza întreruperea transmisiei formei-gând. Pentru a înțelege o discontinuitate a timpului, imaginați-vă timpul precum o pulsație sau un flux continuu. Pulsația de bază a timpului interacționează și își schimbă forma în conformitate cu alte fluxuri energetice sau fenomene. Când aceste pulsații centrale care compun timpul sunt perturbate (datorită unei modificări în realitate sau datorită altor

fenomene), direcția, viteza sau curgerea timpului sunt și ele modificate. Acest proces este cunoscut ca fiind o discontinuitate a timpului. Teoretic, aceste discontinuități apar din când în când dar, din moment ce noi suntem centrați în realitatea noastră, nu observăm cu adevărat o discontinuitate temporală. Fenomenul deja vă ar putea fi un bun exemplu al unei astfel de discontinuități în structura timpului.

Având scaunul la Southampton, experimentele de control al minții nu funcționau întotdeauna. Aceste disfuncționalități erau atribuite discontinuităților din structura timpului. Se mai știa că, în cazul în care transmițătorul era alimentat cu o mare cantitate de energie electrică în timpul unei discontinuități a timpului, efectele puteau fi dezastruoase.

Acum devenise
imperativ necesară
reinstalarea scaunului la
Montauk. Mai întâi au
ecranat foarte bine scaunul,
astfel încât câmpul
electromagnetic de la
Montauk să nu-l afecteze.
Dar teoria nu a funcționat
și au hotărât să pună
scaunul într-o zonă moartă
din punct de vedere
electromagnetic. Au ales
cea mai bună zonă
disponibilă care
corespundea necesităților,
dar nici această tentativă nu
a fost încununată de succes.

Experimentele au
continuat până la jumătatea
lui '75, dar au întâmpinat
dificultăți până când au
consultat prototipul original
după care fusese realizat
scaunul (care se presupune
că a fost inventat de
Sirieni). Acest dispozitiv
nu era identic cu cel creat
de ITT. Avea un mod
diferit de construcție a
bobinelor și în interiorul
scaunului bobinele erau

conectate la receptoare din cristal. Acestea erau chiar cristale și nu dispozitive electronice obișnuite. După analizarea prototipului, au fost realizate licitații secrete pentru construcția unui nou scaun, în urma cărora corporația RCA a ieșit învingătoare. Nikola Tesla⁹ proiectase receptoare pentru RCA în anii '30. Activitatea sa din acea perioadă a fost realizată sub numele de „N. Terbo”, care se era, de fapt, numele de față al mamei sale. Receptoarele Tesla aveau bobine de o structură foarte specială. Erau bobine radio normale, dar erau aranjate în tipare neobișnuite de cuplare. Construcția

⁹ Nikola Tesla era un geniu în electronică, fiind primul care a descoperit și aplicat principiile curentului alternativ. Cu sprijinul financiar oferit de George Westinghouse, Tesla a revoluționat modul în care electricitatea era utilizată în întreaga lume. Vezi Anexa D pentru mai multe informații despre Tesla.

scaunului Montauk a fost, de asemenea, îmbunătățită prin folosirea bobinelor Helmholtz. Acestea erau plasate în jurul scaunului și serveau drept bobine de preluare a semnalului. În electronica clasică, bobinele Helmholtz se compun din două seturi de bobine. Ele posedă o proprietate unică, aceea de a se putea sincroniza pentru a crea un câmp constant de energie în interiorul bobinelor. Au fost folosite trei seturi de bobine (X, Y și Z), pe care le-au sincronizat astfel ca, în vreme ce în interiorul bobinelor putea fi menținută o energie constantă, în exterior nu se producea absolut nici un efect. Structura bobinei din receptoare, proiectată de Tesla, era ideală pentru „Proiectul Montauk”. Nu doar scaunul era plasat într-o structură de bobine, dar chiar și receptoarele. Această dispunere ecrana

perfect câmpul energetic.

Trebuie acordată atenție faptului că structura bobinelor de la receptoarele Tesla mai este cunoscută sub numele de structură de bobine Delta T sau Delta Timp. Proprietatea de ecranare a unui câmp energetic de către aceste bobine reprezintă o parte din ceea ce a permis crearea „efectului de recipient” în jurul navei *USS Eldridge* din Experimentul Philadelphia. Bobinele Delta T preluau, de fapt, trei axe de semnal temporal. Fiind mult mai potrivite proiectului, ei au renunțat la conexiunea prin microunde, care se defecta în timpul unei schimbări de realitate.

Pentru a face scaunul Montauk să funcționeze fără interferențe, trebuia ca ei să reproducă funcțiile receptoarelor de cristal din tehnologia „Siriană”. Structura bobinelor din receptoarele prototip era

structură de bobină Delta T. Receptorul avea, de asemenea, funcția Delta T, dar antena nu. Tehnologia creată de ITT avea funcția Delta T la antenă, dar nu la receptoare. Versiunea RCA utiliza bobine standard de tipul Helmholtz pentru preluarea semnalului care putea realiza conversia Delta T în receptoare. Ei aveau același sistem de detectare și de fixare a oscilațiilor pe care ITT îl folosisese cu computerul Cray 1.

În această fază, buna desfășurare a proiectului depindea doar de bobine. În exteriorul structurii bobinelor nu exista sensibilitate. Puteau așeza scaunul în spațiul nefolosit ce se afla între antena de transmisie de pe clădirea transmițătorului și antena magnetică de transmisie aflată la subsol. Aceasta din urmă se afla în baza subterană a clădirii transmițătorului, care deja

fusesse bine ecranată. În următoarea cameră ei aveau trei receptoare special proiectate și, de asemenea, alte echipamente folosite pentru a sincroniza toate oscilatoarele locale cu semnalul, în mod asemănător cu sistemul ITT.

Acum antena, transmițătorul și scaunul erau în același plan temporal. Computerele erau în propriul lor plan temporal. Nu conta că scaunul se afla la subsol, iar computerele Cray 1 și IBM 360 în cealaltă clădire (ele trimiteau răspuns înapoi în clădirea transmițătorului). Când totul este „digitalizat”, persoana care este implicată nu se mai află în timp real; este creat astfel un „timp fals”. Computerele puteau fi localizate oriunde. Clădirea computerelor a fost proiectată pentru găzduirea acestora. Ea ecrana

computerele de câmpul electromagnetic și de energia provenind de la antenă pentru a nu fi distruse. Centrul de operațiuni era ecranat total cu ciment și oțel.

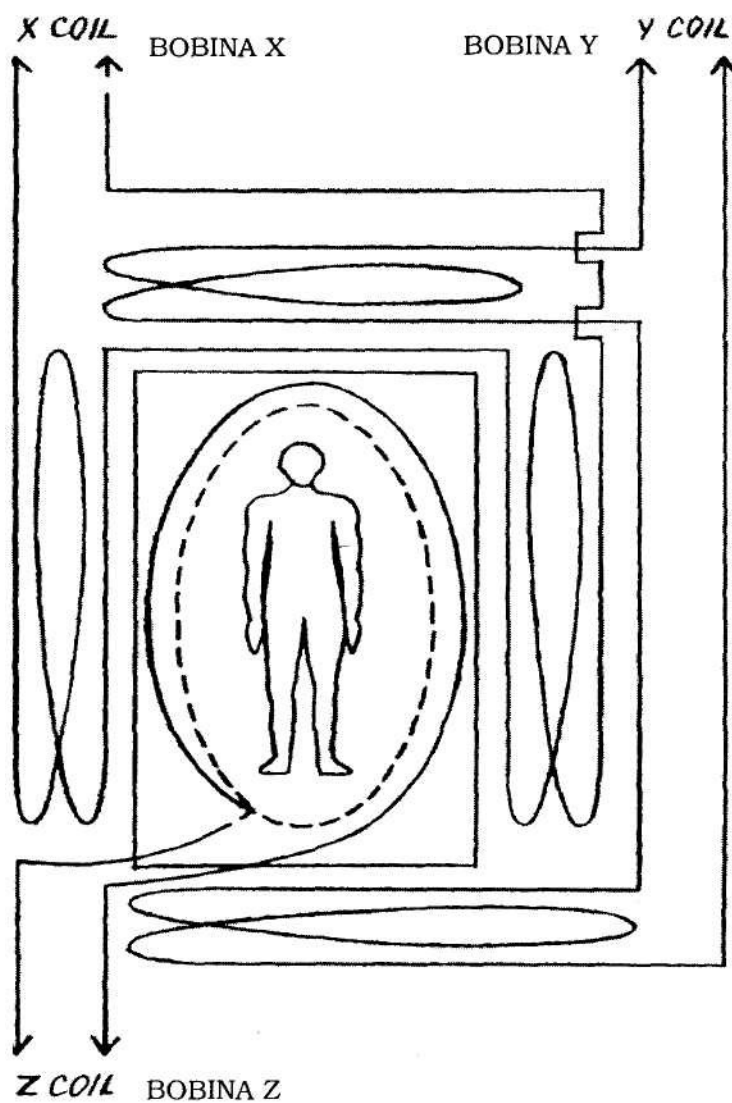
În final, ei au creat a doua și ultima generație de scaun Montauk, ce avea același rol ca și primul. Aducea aceleași șase canale de informație la calculator, dar mai avea un avantaj în plus: era imun la semnalul antenei. Acum, semnalul de la antenă nu avea feed-back pentru a cauza interferențe. Deci totul era pregătit. Au mai trecut aproximativ 6 luni până spre sfârșitul anului '75 - începutul lui '76, în care au fost efectuate diferite teste pentru potrivirea, ajustarea și sincronizarea echipamentului, astfel încât totul să funcționeze la parametri optimi.

În final au reușit să pună în funcțiune

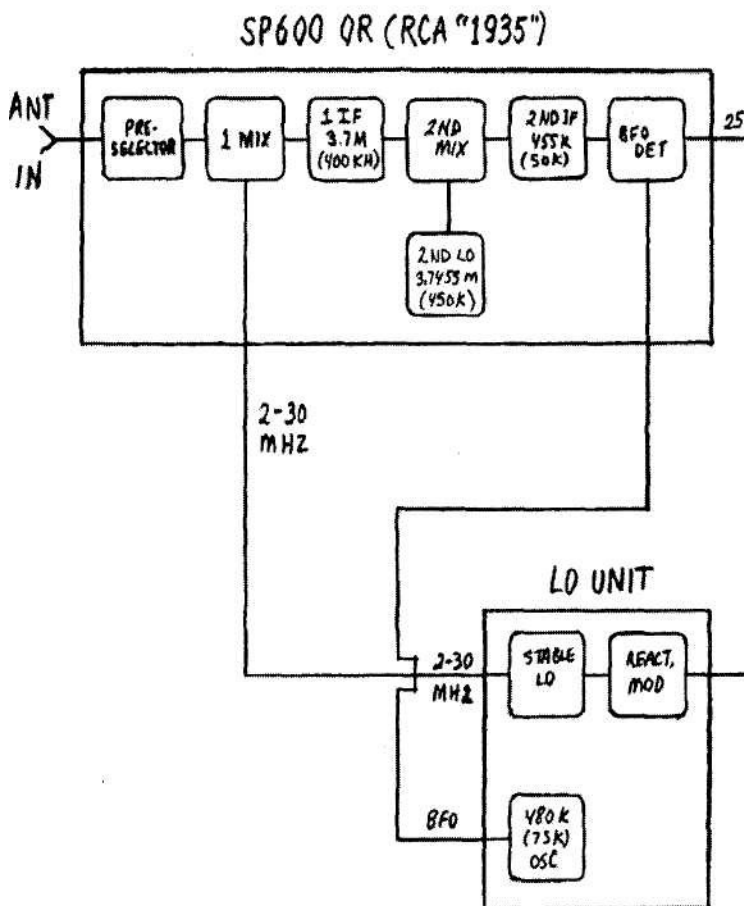
PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

transmițătorul, lucru de-a
dreptul uluitor. Ceea ce s-a
realizat după aceea, a
depășit orice așteptări.

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

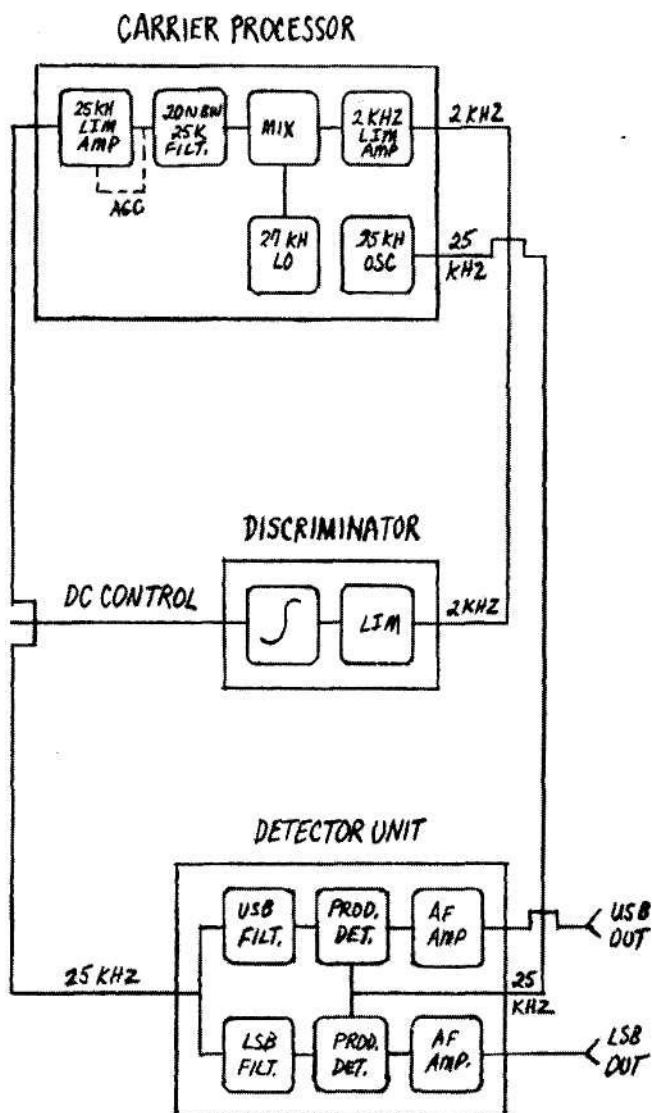

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

**DIAGRAMA
SCAUNULUI
MONTAUK**

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

SCAUNUL
MONTAUK

COMPUTERUL

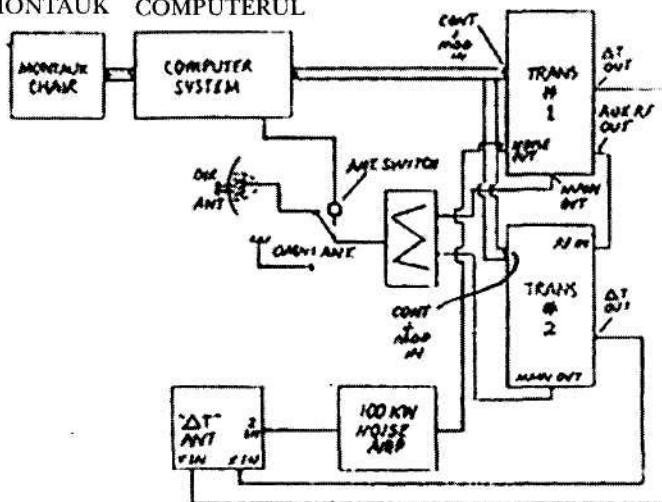

DIAGRAMA GENERALA
A INSTALAȚIEI

11

CREAȚIE DIN ETER

Odată pus în funcțiune transmițătorul, a mai fost nevoie de aproximativ un an de zile pentru a rezolva problemele legate de programele de computer pentru ca sistemul să poată transmite toate funcțiile psiho-active. Spre sfârșitul anului '77, transmițătorul reproducea formele-gând fără erori și discontinuități și cu un înalt grad de acuratețe. În această fază, au folosit toate resursele financiare, fără restricții. L-au pus pe Duncan Cameron să se concentreze asupra unui obiect solid. Și ce credeți că s-a produs? Obiectul solid pur și simplu s-a materializat din eter!

Duncan își focaliza atenția asupra unui obiect solid, care mai apoi se materializa undeva în spațiul bazei militare.

Indiferent de obiectul vizualizat de Duncan, matricea obiectului era transmisă către transmițător care inducea suficientă energie pentru materializarea obiectului vizualizat, care apărea în orice punct din bază la care Duncan se putea raporta. Cu alte cuvinte, dacă ar fi ținut un obiect în mâini sau l-ar fi vizualizat, ar fi apărut la locul dorit. Ei descoperiseră, de fapt, un mod de a manifesta actul creației direct de la nivelul gândurilor cu ajutorul transmițătorului. Orice ar fi gândit Duncan, totul se materializa. De multe ori obiectul se putea vedea doar într-o formă eterică (precum o fantomă) și nu într-o stare solidă. Uneori se materializa sub forma unui obiect real solid, care era într-o stare stabilă și care continua să se mențină așa. În alte situații, obiectul se materializa în stare de agregare solidă, dar nu

rămânea în planul fizic decât atâta vreme cât transmițătorul era deschis, iar apoi, când acesta era închis, obiectul dispărea. Informațiile prezentate de calculator furnizau cu acuratețe ceea ce Duncan gândea. Ulterior, cercetătorii puteau selecta gândurile care urmau să fie emise prin transmițător. Majoritatea acestor gânduri erau emise în apropierea bazei militare Montauk Air Force, dar erau utilizate și alte locații.

Ceea ce Duncan gândea sub forma unei realități subiective era creat ca realitate obiectivă (în stare solidă sau într-o formă transparentă în funcție de circumstanțe). De exemplu, el se putea gândi la o întreagă clădire care se materializa chiar în interiorul perimetrului bazei militare de la Montauk. Acest tip de experimente devenise deja o rutină.

Sistemul funcționa cu un înalt grad de fidelitate. Acum, ei doreau să vadă ce întrebuințare practică îi puteau da în folosul lor. Primul experiment a fost numit „The Seeing Eye” - Ochiul Văzător. Având o buclă din părul unei persoane sau alte obiecte care au aparținut acelei persoane, Duncan se putea concentra asupra ei și era capabil să vadă ca și cum privea prin ochii ei, să audă prin urechile sale și să simtă prin corpul ei.

Efectiv, el putea „vedea” astfel prin alți oameni, oriunde pe planetă. Experimentele se realizau continuu și aveau o mare varietate, dar nu știu cât de profundă era implicarea lor. Era într-adevăr incredibil că o asemenea acțiune a putut fi realizată de oameni. De fapt, totul devenise mai mult sinistru decât incredibil, pentru că ei erau foarte interesați să controleze modul de

gândire al oamenilor. Următorul pas a fost să vadă dacă puteau induce gânduri în mintea altei persoane. De exemplu, îl trimiteau pe Duncan să se întâlnească cu un anumit individ. După întâlnire și fără știrea respectivei persoane, Duncan se concentra asupra ei. În 99% din situații, subiectul avea apoi gânduri similare cu cele ale lui Duncan. Fiind capabil să pătrundă foarte profund în mintea altei persoane, Duncan o putea astfel controla și îi era ușor să o facă să acționeze cum dorea el. Acest factor de control se producea la un nivel mai profund decât hipnoza obișnuită.

Cu ajutorul lui Duncan, a echipamentului și a transmțătorului Montauk, oamenii de știință puteau efectiv încărca informații, programe sau comenzi în mințea unui individ. Gândurile lui Duncan deveneau gândurile respec-

tivului individ. Folosind acest procedeu și tehnologia lui aferentă, oricine putea fi programat să facă ceea ce în mod normal nu făcea. Iată, deci, începutul experimentelor de control al minții din cadrul „Proiectului Montauk”.

Această linie de cercetare a continuat până în anul 1979. Au urmat multe alte experimente celui descris mai sus. Unele erau foarte interesante, dar altele aveau consecințe oribile. În ținta lor intrau indivizi, mase de oameni, animale, locuri și tehnologie. Se puteau orienta, practic, spre orice. De exemplu, un televizor putea fi făcut cu ușurință să se deregleze. Puteau opri imaginea sau chiar să-l închidă de tot. Mișcau obiecte ca în fenomenele de telekinezie și devastau astfel camere întregi.

Într-un caz anume, Duncan s-a concentrat

pentru a sparge un geam. A fost generată suficientă forță încât a sfărâmat un geam dintr-un oraș din apropiere de Montauk. Animalele puteau fi omorâte de la distanță, iar oamenii puteau fi influențați să declanșeze valuri de infracțiuni.

Trebuie să înțelegeți că în momentele în care Duncan realiza aceste experimente era într-o stare alterată de conștiință. Fusesse special pregătit de către CIA sau NSA. În orice caz, mintea sa conștientă era mai mereu redirecționată prin intermediul stării de orgasm sexual. Astfel, ceea ce noi am putea numi mintea inferioară, ieșea atunci la suprafață. Duncan, persoana, era transferat într-o transă orgasmică. Mintea sa inferioară (mai bine zis, subconștientul), fiind la dispoziția cercetătorilor, devenise foarte sugestibilă

și era astfel foarte ușor controlabilă.

Pentru acest tip de „programare” mentală, informațiile puteau fi implementate prin orice simț al corpului. Duncan era apoi direcționat spre a-și concentra mintea inferioară asupra informațiilor care erau transmise în acest mod. De exemplu, o dată ce mintea lui inferioară ieșea la suprafață și i se spunea să se concentreze asupra unui anumit obiect, el se focaliza în acea direcție cu toată forța. Întreaga sa minte se focaliza asupra unui singur obiect, în vreme ce corpul său intra într-o stare de suspendare temporară a funcțiilor vitale.

Mintea inferioară era atunci curățată de programările anterioare, putând fi introdus orice altceva. Cuvinte rostite sau scrise, filme, muzică sau orice era considerat necesar

era folosit pentru a pune mintea inferioară în mișcare.

Aceste tehnici reprezentau cheia pentru a obține forme-gânduri clare de la transmițător care ori afectau mintea altei persoane, ori materializau diferite obiecte din eter.

În preajma anului 1978, tehnicile de control al minții erau în întregime dezvoltate și îndosariate. Au fost înregistrate casete corespunzătoare și distribuite diferitelor agenții pentru a fi transpuse în aplicații practice.

12

DISCONTINUITAT EA TIMPULUI

Experimentele au continuat în anul 1979, când s-a putut observa un fenomen extrem de straniu. Pe măsură ce gândurile lui Duncan erau proiectate prin transmîțător, la un moment dat ele se opreau brusc. Aspectul era destul de frustrant și dădea impresia unei defecțiuni. Mai apoi, însă, s-a observat că în realitate gândurile lui Duncan nu încetau. Ele existau, dar în afara fluxului normal de timp! De exemplu, el se concentra asupra unui lucru la orele 20:00 și manifestarea sa obiectivă avea loc la miezul nopții sau la orele 6:00 dimineața. La orice s-ar fi gândit, materializarea respectivului obiect nu se producea în același timp.

Se părea astfel că

oamenii de știință de la Montauk puteau folosi capacitățile mediumice ale lui Duncan pentru a curba timpul! Au început să cerceteze acest fenomen cu multă nerăbdare. Cam în aceeași perioadă, ni s-a cerut tuturor să participăm la ceea ce era cunoscut sub numele de „Conferințe Sigma”, care aveau loc în apropiere de Olympia, Washington. Aceste conferințe aveau drept subiect funcțiile timpului, iar noi eram acolo să obținem o mai bună înțelegere asupra mecanismelor timpului. Ni se spunea că trebuie să optimizăm utilizarea transmițătorului pentru manipularea timpului.

Am aflat că echipamentul pe care îl foloseam era suficient de puternic pentru a curba timpul, dar totuși încă nu eram capabili să realizăm aceasta.

Antenele folosite de noi

produceau ceea ce ar putea fi numit un efect secundar de „discontinuitate a timpului”. Acest efect secundar de modificare a fluxului temporal demonstra totuși că echipamentul de bază era suficient pentru aceasta. Dar chiar și așa, noi am cerut o antenă care era mult mai eficientă în operarea de modificări temporale.

După ce am participat la mai multe conferințe și am discutat cu mai multe persoane, grupul nostru de cercetare a remarcat că frecvența radio pe care o foloseam nu era cea mai potrivită pentru scopul nostru. Trebuiau operate anumite schimbări, cum ar fi, de pildă, modificarea ratei impulsurilor din bobine. Am mai studiat geometria piramidală și modul de utilizare a acesteia pentru a curba câmpul temporal. Suplimentar, a trebuit să învățăm mai multe despre

ceea ce este cunoscut sub numele de funcții temporale Delta (adică, funcțiile de schimbare a timpului).

Cheia înțelegerii noastre a fost o sugestie de a utiliza un anumit tip de antenă pe care o voi numi antenă Orion Delta T. Această denumire conține și cuvântul Orion, deoarece au existat multe zvonuri că proiectul acestei antene fusese primit de oamenii noștri de știință de la extraterestrii din constelația Orion (acesta este un alt grup de extraterestri decât cei din sistemul Sirius, ale căror cunoștințe se presupune că au fost folosite pentru construcția scaunului Montauk). Conform zvonului, cei din constelația Orion știau că suntem aproape de îndeplinirea cu succes a sarcinii noastre și doreau să ne ajute.

Antena Orion Delta T era o antenă în formă de octaedru și fusese plasată la

subsol. Măsura cam 30 până la 50 de metri de la un punct la altul. Au fost făcute excavări de aproape 100 m pentru a găzdui antena sub transmițător.

Scaunul Montauk a fost plasat sub transmițător și deasupra antenei Delta T, pentru a sincroniza antena RF de la suprafață cu antena din subteran, astfel încât scaunul să se afle într-un punct neutru între ele. Astfel, scaunul era complet ferit de orice interferență.

Antena de transmisie Delta T era alimentată cu energie din trei surse. Energia de la două din cele trei surse provenea de la modulatoarele de impulsuri ale celor două transmițătoare și era trimisă în bobinele X și Y ale antenei Delta T (același impuls care furniza energie electrică către amplitron furniza, de asemenea, energie către antena Delta T care se afla sub pământ). A treia axă era axa Z.

Aceasta fusese plasată în jurul perimetrului antenei și provenea de la o sursă de zgomot alb¹⁰, (explicație în subsol) care era obținut de la un amplificator audio de 250 KW. Zgomotul alb punea în rezonanță întregul transmițător, însă mai multe elemente în această privință vor fi descrise pe parcursul capitolelor următoare.

Antena omnidirecțională ce era localizată la suprafață, pe clădirea transmițătorului, a fost acordată pe frecvența radio respectivă. În plus, componenta non-hertziană (care este de natură eterică) a frecvenței radio ajungea

¹⁰ Zgomotul alb este un impuls autogenerat pe orice frecvență și în același timp. Când acordați radioul pe un post pe bandă FM, de exemplu, zgomotul pe care-l auziți între posturile radio este zgomotul alb. Poate fi considerat precum o explozie bruscă existentă pe orice frecvență sau precum un mănunchi de impulsuri ce sunt emise împreună.

în subteran și se interconecta cu câmpul magnetic generat sub pământ. Când frecvențele erau însumate în această manieră, rezultau mari distorsiuni și perturbări ale timpului.

Tehnologiile de bază din acest proiect erau identice cu cele folosite în Experimentul Philadelphia. La bordul lui *Eldridge*, ei așezaseră transmițătoarele RF pe principalul catarg al navei. Bobinele erau plasate pe punte de jur împrejur și erau activate de impulsuri cu o anumită frecvență. În esență, noi am duplicat mecanismele folosite în „Proiectul Rainbow”, îmbunătățindu-le însă în mod considerabil performanțele. Noua tehnologie a făcut ca proiectul să fie mult mai stabil și mai ușor de controlat.

Pe lângă antena Delta T, mai sunt două elemente cheie care trebuie înțelese:

momentul zero și zgomotul alb.

La momentul zero ne-am referit anterior, dar voi oferi explicații suplimentare pentru o mai bună înțelegere a subiectului. În primul rând, momentul zero se află în afara universului nostru tridimensional. Îl vom considera mai „în vârstă” decât universul, căci momentul zero exista înainte de apariția întregii Creații. Momentul zero (sau originea primordială) reprezintă conexiunea noastră fundamentală cu universul.

Când universul nostru se rotește, el face aceasta în jurul momentului zero. Dar universul nostru (adică, universul fizic) nu este singurul care există. Fiecare univers (fizic sau subtil) are un moment zero. Toate momentele zero ale diferitelor universuri coincid și nu se mișcă niciodată; de aceea acest

punct este numit momentul zero.

Următoarea analogie ar putea fi de un real folos. Imaginați-vă un carusel care se rotește în jurul unei cabine centrale. Omul dinăuntrul cabinei reprezintă momentul zero. Pe lângă acest carusel, mai sunt și alte carusele care se rotesc pe diferite niveluri, dar toate sunt sub controlul aceluiași punct central zero, care în această analogie este reprezentat de omul din cabină.

Prin anii '20, genialul Nikola Tesla crease deja un generator de referință asupra momentului zero. El consta, practic, dintr-un complex de dispozitive și roțițe. Într-un limbaj mai familiar, ne vom referi la acest generator sub numele de „titirez”. El este un dispozitiv relativ straniu, căci în momentul în care este deschis, se poate auzi cum „se fixează asupra a ceva”, dar nu mă refer la

energia electrică. Mi s-a spus că se fixează asupra rotației Pământului, care reprezintă o referință asupra momentului zero secundar. Este secundar pentru că rotația Pământului se află în strânsă relație cu sistemul solar, care este în același mod în relație cu galaxia și, astfel, cu întregul univers. Universul se rotește în jurul momentului zero.

Toate acestea pot fi și mai bine înțelese studiind modul în care Tesla a descoperit curentul alternativ folosindu-se de principiile câmpurilor magnetice rotitoare ale Pământului. Generatorul momentului zero este într-un anumit grad o extrapolare a modalității descrise anterior; totuși, acesta nu face doar o referire la mișcarea de rotație a Pământului. Generatorul ia în considerare orbita soarelui, galaxia noastră și, în final,

centrul întregii noastre realități.

Celălalt element cheie ce trebuie înțeles este zgomotul alb, care ar putea fi considerat drept „adezivul” ce face ca întreaga operațiune să funcționeze corect. Este o operațiune pur tehnică, pe care o voi descrie sumar.

Transmițătorul Sage conținea în jur de 40 sau 50 de oscilatoare, mixere și amplificatoare controlate de cristale care generau un semnal pe frecvența de 425 MHz. Mai utiliza și „agilitatea de frecvență”, care însemna că putea să treacă spontan de la o frecvență la alta. Împreună cu transmițătorul, ei aveau ceea ce este cunoscut sub numele de dispozitiv „COHO” sau „organizator coerent al oscilatorului”. În mod normal, un „COHO” funcționează având ca referință doar o singură frecvență. Totuși, transmițătorul Montauk nu

obținea în acest mod sincronizarea (sau rezonanța) care era necesară.

Pentru a obține această condiție de rezonanță, am luat fiecare oscilator disponibil și i-am modulat amplitudinea cu ajutorul zgomotului alb. Din moment ce zgomotul alb este în proporție de 50% corelat cu totul, el corespunde unei funcții universale autocorelate sau autosincronizate. Rezultatul a fost că toate componentele eterice ale oscilatoarelor erau acum corelate una cu cealaltă. Noi nu încercam să corelăm funcțiile electrice, pentru că acestea nu ne priveau; eram interesați doar de funcțiile eterice, pentru că ele furnizau, de fapt, efectele pe care noi le căutam.

Aveam nevoie, însă, de un punct de reper temporal foarte stabil, care era furnizat de generatorul de moment zero. Acesta

producea două unde de 30 Hz în relație cu momentul zero. Una era conectată la computere și sincroniza ceasul sau funcțiile de temporizare. Cealaltă undă modula generatorul de zgomot alb. Ajustând sincronizarea lor ne puteam focaliza asupra oricărui fragment temporal, monitorizând întreaga operațiune. Aceasta ne permitea să evidențiem corespondențele zgomotului alb și să-l relaționăm cu punctul central al timpului, unde toate timpurile se intersectează.

Scopul acestui experiment era să facem coerente transmisiile mediumice ale lui Duncan în relație cu timpul. Dr. von Neumann ne-a explicat că transmițătorul trebuie să fie corelat temporal, ținând seama de momentul zero. Generatorul de referință asupra momentului zero servea și ca „punct martor”

înapoi către Experimentul Philadelphia, iar acesta era un aspect extrem de important.

Proiectul urmărea să deschidă o poartă temporală către USS *Eldridge* în 1943.

Modificările la echipamente au continuat până în anul 1979, când s-a reușit stabilizarea unui sistem coerent de transmisie ce ținea seama de sincronizarea temporală. În continuare, urma ca ei să ajusteze și să modifice echipamentul pentru a se sincroniza cu Duncan. El demonstrase deja că avea puncte de reper personale asupra momentului zero când, aparent din întâmplare, avuseseră loc anumite curbări ale timpului. Aceasta probabil se putea explica mai bine privind experiența sa anterioară din timpul Experimentului Philadelphia. Acolo, el sărise de la bordul lui USS *Eldridge* și fusese atras cu

forță într-un vortex temporal. La Montauk, circumstanțele erau altele, dar se pare că familiarizarea sa cu momentul zero nu-l părăsise.

Mai erau și alți mediumi, dar Duncan era primul pe care îl foloseau; 90% din timpul când sistemul era deschis, el se afla pe scaun. Dacă era bolnav sau nu se simțea bine, obișnuiau să aștepte o zi. De fiecare dată când schimbau operatorul, era necesar să recalibreze și să reprogrameze calculatoarele și modulatorul de impulsuri și aveau nevoie de două zile întregi pentru a reuși aceasta. Dacă Duncan era indisponibil pentru o perioadă de două săptămâni sau mai mult, ei puneau pe scaun un alt operator, dar nu-mi amintesc decât o singură dată când au făcut aceasta. A fost aproape un dezastru, pentru că nu

acordaseră suficient de mult timp pentru recalibrarea inițială. Din acel moment, Duncan a fost singurul care a utilizat echipamentul. Totuși, un medium de rezervă trebuia să fie prezent, în caz că i se petrecea ceva lui Duncan. În preajma lui 1980, reflectorul radarului (care seamănă cu o uriașă coajă de banană) ce se afla pe o clădire, nu mai era în funcțiune. Existau cele două transmițătoare care alimentau antena omnidirecțională (cea de la sol), iar modulatoarele de impulsuri alimentau atât această antenă, cât și bobinele de la antena Delta T aflată la subsol.

De asemenea, scaunul era conectat la computer, fiind acum așezat într-un punct neutru, aflat între cele două antene. La acea vreme, sistemul uriaș al computerului era găzduit de camera de control de lângă turnul radarului. În

plus, camera computerului mai conținea diverse terminale și monitoare pentru a înregistra diferite activități din cadrul proiectului.

Duncan deschidea operațiunile așezându-se pe scaun și, din acel moment, transmițătorul era pornit. Mai întâi, el urmărea să-și golească mintea de orice gânduri parazite. Apoi era direcționat să se concentreze asupra unei anumite deschideri în timp, să spunem din 1980 (ce reprezenta atunci momentul prezent) spre 1990. Atunci, chiar în centrul antenei Delta T apărea un portal temporal (care, de fapt, era un veritabil vortex sau tunel temporal) - și astfel te puteai deplasa prin portal din 1980 în 1990. În portal se producea o deschidere prin care puteai să privești efectiv în timp. Arăta precum un coridor circular, care avea o lumină la capătul lui. Poarta

temporală exista atâta vreme cât Duncan se concentra asupra anilor 1990 și 1980.

Cei care au intrat în tunelul temporal mi-au spus că acesta arăta precum o spirală, asemănătoare cu stilul de reprezentare science-fiction a unui vortex. Când te aflai în afara tunelului, portalul se vedea ca și cum ai privi prin spațiu - de la o deschidere circulară apărută în spațiu către o fereastră circulară puțin mai mică la celălalt capăt. Personal eram considerat prea valoros pentru operațiunile tehnice din proiect și de aceea nu-mi era permis să călătoresc prin portal.

Din 1980 până spre sfârșitul anului 1981, funcția timpului a fost reglată astfel încât ea să devină stabilă. La început, portalurile temporale nu erau stabile. O persoană putea să treacă prin portal

ajungând până în 1960, dar când dorea să se întoarcă, deși era conectat la timpul real (de pornire), portalul nu mai apărea unde trebuia. Astfel, te puteai pierde cu ușurință în timp și spațiu. La început, portalul se deschidea, dar nu era stabil deoarece mintea lui Duncan nu era stabilă. A fost nevoit să treacă prin pregătiri intense pentru a face ca portalul să fie stabil. A trebuit, de asemenea, să focalizăm transmițătorul mai aproape și să intensificăm traducerea formei-gând pentru ca totul să fie în ordine. Petreceam zile în șir încercând să facem să apară o schimbare temporală așa cum era prevăzut. Cu toate acestea, nu era nici o dificultate în crearea unei discontinuități în curgerea timpului. Dificultatea consta în a prevedea care vor fi efectele acestei perturbări temporale. În sfârșit, spre

finalul anului 1981, am aflat cum să ne fixăm asupra discontinuității fluxului temporal, astfel că, în momentul în care era creat un portal, acesta rămânea stabil. Deși crearea și menținerea unui portal temporal nu se petreceau într-un mod absolut perfect, comportamentul portalului era totuși previzibil, stabil și funcționa conform planurilor noastre. În esență, ceea ce făceau oamenii de știință era să folosească vortexul temporal din 1943, 1963, 1983 care se baza pe bioritmul natural al Pământului, al cărui ciclu este de 20 de ani. Anii 1943, 1963 și 1983 acționau precum puncte de ancoră asupra vortexului principal. Subvortexurile sau vortexurile din experimentele care erau efectuate erau create prin intrarea în vortexul principal la un punct de

ancoră ('43, '63 sau '83). La Montauk era folosită ziua de 12 august 1983.

De exemplu, să presupunem că ei doreau să ajungă în noiembrie 1981. Între luna noiembrie a anului 1981 și 12 august 1983 exista un punct de legătură. Plecând din 12 august 1983, ei se puteau îndrepta spre orice moment temporal doreau. Vortexul funcționa între 12 august 1943 și 12

august 1983, pentru că acesta era vortexul principal. Aceasta le-a conferit stabilitatea de a crea ceea ce numim un vortex deschis-închis. Este numit așa pentru că la celălalt capăt nu exista nici un dispozitiv de care să se ancoreze.

Deși stabilizaseră aspectul temporal al portalurilor, trebuia să se lucreze și la aspectul spațial. Au reușit să stabilizeze și acest aspect, astfel că puteau nu doar să

deschidă un portal temporal într-un moment dat, ci chiar și într-un spațiu dat.

După ce au reușit stabilizarea aspectelor temporale și spațiale ale portalului, i-au trimis pe toți acasă, curățând întreaga bază cu excepția câtorva persoane cheie. Eu am rămas, căci eram operatorul tehnic și esențial al proiectului. Și Duncan a rămas, căci el era mediumul care punea sistemul în funcțiune. Întregul sistem era acordat cu el. Au mai fost reținuți alți doi mediumi, în caz că Duncan ar fi murit sau ar fi fost indisponibil într-un fel sau altul. De asemenea, au rămas directorii de proiect, dar a plecat personalul militar și a fost adusă o nouă echipă pentru întreținerea bazei.

Securitatea era deja foarte solidă, dar ei o voiau și mai bună. Nu doreau ca armata să afle de modul în care se jucau cu timpul, dar

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

toată lumea intuia că acolo
se petrecea ceva straniu.
Însă nimeni nu știa exact
ce.

13

CALATORII IN TIMP

Deoarece majoritatea tehnicienilor plecaseră, a fost adusă o nouă echipă. Nu știu cine erau și nici ce calificări aveau, dar erau numiți „Echipa Secretă”. Proiectul a fost relansat și a primit numele „Phoenix III”. Acesta a durat din februarie 1981 până în 1983.

Obiectivul era explorarea timpului. Echipa a început să privească în trecut și, de asemenea, în viitor, doar observând. Continuau să caute medii ostile. Prin vortex puteau lua mostre de aer, de sol și toate acestea fără ca cineva să intre în portal.

Cei care au călătorit prin vortex l-au descris ca pe un tunel special care era luminat pe întreaga sa lungime. După ce o persoană începea să

înainteze în vortex, era brusc aspirat de acesta. Era împins înainte către celălalt capăt al tunelului, de obicei într-un alt loc (opus lui Montauk) sau în funcție de locul spre care transmițătorul era orientat și programat. Putea fi oriunde în Univers.

Tunelul se aseamăna cu un tirbușon și era iluminat ca și când pe întreaga sa suprafață s-ar fi aflat becuri aprinse. Avea un fel de structură moletată și nu era precum un tunel drept. Se răsucea și se curba până ajungea la celălalt capăt. Acolo, persoana trimisă întâlnea pe cineva sau îndeplinea misiunea care îi fusese încredințată. După ce își încheia misiunea, se întorcea. Tunelul se deschidea pentru el și se întorcea de unde plecase. Totuși, dacă se producea o cădere de energie electrică în timpul operațiunii, persoana respectivă era pierdută în timp sau

abandonată undeva în interiorul vortexului. Când cineva era pierdut, aceasta se producea datorită unei erori în hiperspațiu.¹¹ Deși mulți erau astfel pierduți, trebuie totuși să precizez că oamenii de știință nu îi abandonau în mod deliberat sau fără să le pese.

Conform spuselor lui Duncan, mai exista o altă funcție a tunelului temporal. Cam la două treimi din tunel, persoana în cauză își pierdea întreaga energie. Simțea atunci o lovitură puternică însoțită de o capacitate de percepție mult expansionată. Relata că simțea, de asemenea, o amplificare a inteligenței, dublată de o experiență extracorporală. Această stare a fost numită FULL OUT (complet în afară). Cercetătorii căutau să manifeste aceasta în Duncan. Putea fi o

¹¹ Hiperspațiul este definit precum spațiul care depășește limitele celor trei universuri.

continuare a
experimentelor „Seeing
Eye” (ochiul văzător) sau o
faceau din alte motive.

Crearea tunelului,
racolarea subiecților de pe
stradă și trimiterea acestora
prin tunel devenise deja o
rutină. În majoritatea
situațiilor, acești oameni
erau simpli vagabonzi sau
copii ai străzii, care
fuseseră abandonați și a
căror absență ar fi trecut
neobservată. Dacă ei se
întorceau din tunelul
temporal, aveau să relateze
pe larg tot ceea ce întâl-
niseră.

Majoritatea
vagabonzilor folosiți în
experimente erau mai întâi
dezmeticiți timp de o
săptămână înainte de a
intra în portal, dar mulți nu
se mai întorceau. Nu știm
câți oameni plutesc încă în
timp, prin ce vremuri și
prin ce locuri. Pentru că
„Phoenix III” progresa,
îndivizii aleși pentru aceste
cercetări erau conectați la
tot felul de echipamente

radio și TV pentru a transmite înapoi „live”. Fiecare individ era escortat prin portal, uneori cu forța. Semnalele radio și TV călătoreau prin portaluri și, atât timp cât le puteau recepta, cercetătorii dețineau înregistrări audio și video cu ceea ce subiectul experimentase.

Cei care controlau proiectul au început parcă să se joace cu timpul, manipulând trecutul și viitorul, după bunul lor plac. Nu știu exact ce făceau pentru că eu eram la butoane. Postul meu se afla în clădirea transmițătorului și trebuia să mențin totul într-o cât mai bună funcțiune. Nu eram implicat în tot ceea ce se petrecea, dar la un anumit moment am aflat că dețineau o vastă bibliotecă de casete video. Am văzut casetele, deși nu aveam aprobări speciale pentru aceasta. De fapt, eu proiectasem și construisem

instalația de vizualizare a transmisiilor (cu ajutorul unor resurse uriașe) și aveam o idee despre ce se petrecea. Multe lucruri pe care le știam proveneau din relatările lui Duncan, pentru că la vremea aceea deveniserăm buni prieteni. În final am fost interogați și trimiși pe căi separate. Mare parte din amintirile mele cu el mi-au fost șterse.

Pe lângă persoanele abandonate, cercetătorii foloseau, de asemenea, pentru anumite motive, și copii. Nu sunt sigur care era însă scopul pe care îl urmăreau. Era un puști la Montauk care obișnuia să plece de la bază și să aducă cu el pe alții de vârsta lui. Era precum o „rază tractoare”. Locuia la Montauk și circula prin zonă foarte lejer. O mulțime de copii care de obicei vagabondau în zona metroului new york-ez puteau să dispară vreo șase

ore fără să se simtă lipsa lor. Erau în mod special instruiți să aducă cu ei și alți copii. Unii se întorceau, alții nu. Copiii aleși aveau vârste cuprinse între 10 și 16 ani sau poate chiar 18 cei mai mari, iar 9 ani cei mai tineri. Majoritatea erau în faza de trecere la pubertate sau tocmai încheiau această etapă. De obicei erau blonzi, aveau ochi albaștri, erau înalți și cu tenul alb. Se potriveau foarte bine stereotipului arian. Din cunoștințele mele, nici o fată nu a făcut parte din aceste grupuri.

O investigație ulterioară a demonstrat că „Proiectul Montauk” avea o conexiune neo-nazistă și că naziștii erau încă stimulați de superioritatea ariană. Nu știu unde erau duși copiii, cum erau instruiți sau felul în care erau programați. Dacă se întorceau sau nu, pentru mine este încă un mister. Informațiile disponibile sunt că ei

trimiteau fiecare proaspăt recrut în viitor, în anul 6037 d.H., întotdeauna în același loc, care părea a fi un oraș în ruine. Totul era staționar, dar nu ca într-o stare de vis. Nu existau semne de viață. În centrul orașului era un perimetru unde se afla un cal de aur pe un pedestal. Puteau fi văzute anumite inscripții pe acel pedestal, iar recruții erau trimiși să citească ce scria. Încă nu știm ce urmăreau aceste cercetări. Poate căutau să găsească același răspuns de la persoane diferite. Nu știu. Duncan a sugerat că în interiorul pedestalului s-ar fi aflat o tehnologie extrem de avansată și că ei încercau să găsească pe cineva care să simtă sau să perceapă ce fel de tehnologie era aceea.

Alte persoane implicate în proiect spuneau că acel cal era acolo pentru testarea puterii de observație a recruților și că, de

asemenea, servea ca punct de reper. Recruții întotdeauna erau întrebați dacă au văzut pe cineva în oraș. Fiecare individ interpreta în mod personal ceea ce observase, după care relata cele văzute.

Știm că mulți oameni au fost trimiși în viitor cu 200 sau poate 300 de ani. Estimările arată că între 3000 și 10.000 de persoane au fost astfel abandonate în continuumul spațio-temporal. Nu avem însă nici o idee pentru ce scop.

Am mai spus deja că nu știu exact ce făceau cu timpul și nici despre felul în care urmăreau să-l manipuleze. Nu eram de față, dar știu că au avut mult de-a face cu primul și cu cel de-al doilea război mondial. Au monitorizat acele momente și au făcut multe fotografii. Știau exact ceea ce făceau. Puteau, de fapt, să creeze un vortex secundar prin care să observe

evenimentele. Noi numeam această funcție „ochiul văzător”. Vortexul inițial (primar) era atât de mare, încât puteai conduce un camion prin el. Dar vortexul secundar era unul energetic, fără soliditate fizică. Folosind conjuncția de fază prin programe sofisticate de computer, trecutul și viitorul puteau fi efectiv transmise prin portal și vizualizate pe un monitor.

14

MISIUNE PE MARTE

Cercetătorii proiectului au continuat să scruteze timpul. Era spre sfârșitul anului 1981 sau începutul lui 1982 când pentru prima dată această tehnologie a fost utilizată pentru a se reuși intrarea în zonele subterane din marea piramidă de pe planeta Marte.

Pentru că acest material va fi controversat pentru marele public și va stârni cu siguranță polemici, voi încerca să descriu puțin cadrul general al acestor evenimente.

În prezent circulă o înregistrare video numită „Planeta Marte în viziunea lui Hoagland”. Este o prezentare pentru oamenii de știință de la NASA făcută de către savantul jurnalist Richard Hoagland cu privire la complexul

tetraedric care este asociat cu „chipul de pe planeta Marte”. În această înregistrare, Hoagland prezintă „chipul” (uimitor de asemănător cu fața unei ființe umane) și piramidele din apropiere care au fost fotografiate de nava spațială Viking, în anii '70. Sunt folosite tehnologii de proiecție computerizată pentru a prezenta imagini care oferă o survolare a „chipului” de pe Marte cu 360 de grade. În această înregistrare, Hoagland încearcă să convingă NASA să fotografieze mai mult această regiune cunoscută sub numele de Cydonia. NASA a fost imposibil de convins și a minimalizat în mod evident semnificația eforturilor lui Hoagland. De fapt, s-au depus eforturi intense pentru a se interzice prezentarea acestei înregistrări pe posturile naționale de televiziune. Relatarea acestui scandal a

fost realizată de stația radio new york-eză, WABC. De ce a abordat NASA o asemenea atitudine față de un subiect atât de șocant?

Răspunsul probabil se află explicat într-o carte, numită *Alternativa 3*, scrisă de Leslie Watkins, David Ambrose și Christopher Miles.¹² Cartea se bazează pe o înregistrare video care a revelat un program spațial secret condus de o conspirație internațională care includea atât Rusia, cât și Statele Unite. Este o descriere fascinantă ce include astronauți care încalcă regulile de siguranță, oameni de știință dispăruți, crime și constituirea coloniilor de sclavi pe Lună și pe planeta Marte. Cartea susține că, de fapt, omul a aterizat prima

¹² *Alternativa 3* a fost prima dată publicată în Marea Britanic. Prima ediție publicată în SUA a apărut în 1979 la Avon Books, Division of the Hearst Corporation, 959 Eight Avenue, New York, NY, 10019.

dată pe Marte în 1962.

Nu este în intenția mea să dovedesc că a existat sau există o colonie umană pe Marte. Am inclus aceste informații pentru ca cititorul să înțeleagă că există un întreg scenariu privind planeta Marte, care este separat de povestirea mea. Cei interesați pot investiga ei înșiși înregistrarea „Planeta Marte în viziunea lui Hoagland” sau cartea Alternativa 3. Este interesant de observat că documentarul intitulat Alternativa 3 a fost difuzat pe un post de televiziune din San Francisco prin anii '70. De atunci s-a răspândit ipoteza conform căreia FCC a amenințat cu retragerea licenței de emisie a postului respectiv de televiziune dacă va mai difuza vreodată acele imagini. Prin urmare, documentarul nu a mai fost reluat niciodată.

Directorii „Proiectului

Montauk” știau că există o colonie pe Marte. Este mai mult decât probabil că și ei făceau parte din conspirație.

Planeta Marte constituia un mare punct de interes pentru cercetătorii din cadrul „Proiectului Montauk”, pentru că ei și-au dat seama că acolo existau dispozitive tehnologice extrem de avansate. Știau, de pildă, că piramidele de pe fața planetei Marte nu erau formațiuni naturale și că cineva le construise în timpuri de demult.

Conform informațiilor pe care eu și asociații mei le-am descoperit, cei care locuiau la suprafața planetei Marte nu puteau ajunge în zona subterană aflată dedesubtul piramidei. Intrările ori erau sigilate, ori pur și simplu nu puteau fi găsite. De fapt, se părea că marea piramidă era mult mai bine sigilată decât piramida de la Gizeh. În

ciuda costisitoarei și inovatoarei tehnologii care era disponibilă, piramida nu putea fi penetrată.

Oamenii de știință de la Montauk au hotărât că cea mai bună abordare ar fi să realizeze o proiecție direct în centrul piramidei principale, în subsolul marțian. Tehnologia de la Montauk le oferea suficiente resurse să poată folosi o discontinuitate spațială pentru a pătrunde în piramidă. Despre cavernele subterane ale acestora se credea că fuseseră construite și administrate de o foarte veche civilizație.

Portalul temporal elimina riscurile operațiunii, căci noi puteam privi prin el. Pusesem la punct o instalație cu monitoare TV, astfel că orice vizualiza Duncan, putea fi urmărit pe monitoare. Aceste aparate furnizau imagini din prezent de pe planeta

Marte. Pentru a descoperi zona subterană a piramidei, am continuat să mișcăm celălalt capăt deschis al vortexului până a apărut un coridor. În această fază, i s-a spus lui Duncan să solidifice portalul. Echipa de cercetare avea acum posibilitatea de a merge de la Montauk pe Marte, ajungând în subteranul planetei. Cam din acea perioadă, nu mai era nevoie ca Duncan să rămână continuu pe scaun. Învățasem că funcțiile mentale care erau generate de Duncan puteau fi stocate de computer și apoi activate în mod continuu. Computerul putea controla astfel transmiiătorul pentru o scurtă perioadă de timp și avea suficientă memorie să modifice fluxul temporal pentru aproximativ patru ore. În acest caz, trebuia ca formele-gând să fie reconstruite din memoria calculatorului.

În mod cert, însă,

sistemul avea nevoie inițial de o ființă umană vie. Aceasta trebuia să creeze portalurile temporale și să le mențină deschise prin intermediul concentrării mentale. O dată ce poarta temporală fusese deschisă, noi puteam înregistra pe casetă ceea ce ființa umană genera din punct de vedere mental. Ulterior, înregistrarea putea fi folosită pentru crearea unei noi deschideri temporale.

Sistemul era în mod continuu perfecționat. Dacă Duncan stabilea o conexiune temporală, ea era înregistrată pe bandă. Pentru că uneori îi era dificil să stabilească o anumită conexiune, înregistrarea ușura și, practic, automatiza procesul. În acest mod s-a acumulat o întreagă bibliotecă de date, astfel că ei nu mai erau nevoiți să se bazeze totdeauna pe Duncan. Acest progres a făcut cu puțință ca Duncan

să fie și el trimis în vortexuri temporale. Aceasta se producea prin 1982 și 1983. Duncan a fost apoi selecționat pentru echipa care a plecat pe Marte.

Folosind portalurile temporale, planeta Marte a fost „colindată” în căutare de potențiali locuitori în viață. Cercetătorii au fost nevoiți să meargă cu 125.000 ani în urmă pentru a putea găsi vreunul. Nu știu ce au descoperit sau ce au făcut cu informațiile. Duncan a încercat să acceseze aceste informații în structura sa, dar ele sunt adânc îngropate și dificil de accesat.

Opinia mea este că piramida de pe planeta Marte servea drept antenă cosmică de o construcție cu totul specială. Probabil în interiorul piramidei există depozitată o înaltă tehnologie. Conform amintirilor lui Duncan, el a călătorit în interiorul

piramidei, a văzut acolo acele dispozitive care erau operaționale și a numit instalația respectivă „Sistemul de Apărare a Sistemului Solar”. Conform relatării sale, cercetătorii doreau să blocheze accesul la această tehnologie. Acest sistem de apărare a fost închis retroactiv în 1943, moment care este cunoscut printre mulți pasionați ai fenomenului OZN ca fiind începutul ufo-maniei.

Nu mai am multe de spus despre Marte în această etapă, cu excepția faptului că filmul „Total Recall” se bazează în mod straniu pe unele evenimente ce au avut loc în cadrul „Proiectului Montauk”. De pildă, modul în care au folosit scaunul în acest film este șocant de asemănător cu ceea ce se petrecea în interiorul bazei Montauk. Cercetările temporale au continuat și s-au realizat nenumărate

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

misiuni până pe 12 august 1983. Acesta a fost momentul când bucla temporală prezentă se închidea către 1943 și 1963.

15

ÎNTÂLNIRE CU MONSTRUL

Pe 5 august 1983 am primit o directivă pentru a menține transmițătorul deschis non-stop. Am urmat ordinele până pe 12 august. După acea dată, s-a petrecut ceva foarte straniu: brusc, tot echipamentul a început să se sincronizeze cu „altceva”. Nu reușeam să ne dăm seama cu ce funcțiune se acordase sistemul dar, în acele momente, prin portal a apărut *USS Eldridge* (nava care a fost folosită în Experimentul Philadelphia). Creasem o legătură directă cu acea navă.

Nu sunt sigur dacă acesta a fost doar un accident, dar, dacă cercetătorii de la Montauk au încercat să intre în legătură cu *Eldridge*, atunci experimentul trebuia făcut

exact în acea zi. Explicația este că Pământul (conform descoperirilor realizate în cadrul acestor experimente), ca și ființa umană, are propriul său bioritm care are un apogeu la fiecare 20 de ani, întotdeauna pe 12 august. La fel, și Experimentul Philadelphia a avut loc tot pe 12 august, dar în 1943. În această fază, Duncan din 1943 putea fi văzut împreună cu fratele său. Ambii fuseseră membri ai echipajului de pe 1755 *Eldridge*. Nu i-am permis lui Duncan din 1983 să se vadă pe el însuși, în 1943, pentru a evita astfel atât un paradox temporal, cât și generarea efectelor negative rezultante. După părerea mea, proiectul atinsese deja proporții apocaliptice. Legile naturii fuseseră de multe ori încălcate în mod flagrant și toți cei implicați simțeau consecințele nefaste ale acestor acțiuni. Împreună

cu câțiva colegi discutam deja de câteva luni despre vinele presimțiri rele pe care le aveam cu privire la proiect. Vorbisem despre capcana de a manipula timpul și despre modul în care toate acestea puteau afecta karma planetară. Speram că proiectul se va distruge de la sine.

Ulterior, mica noastră intrigă a creat un fel de „complot” pe care doar Duncan îl putea activa. Acel „complot” era destinat să distrugă întregul proiect. Căutam un moment potrivit pentru a pune capăt experimentului. Programul neprevăzut din „complot” a fost activat de cineva care s-a apropiat de Duncan în vreme ce el se afla pe scaun și i-a șoptit doar atât: „acum e momentul”.

În acea clipă, Duncan a dezlănțuit din subconștientul său un monstru pe care transmitea l-a materializat. Nu a apărut

însă în subteran, vinde era punctul neutru, ci undeva pe întinderea bazei. Monstrul era foarte mare și violent și distrugea tot ce-i ieșea în cale. Au fost câteva persoane care l-au văzut, dar fiecare a descris altfel acea oribilă creatură. Unii spuneau că avea 3 metri înălțime, iar alții spuneau că avea chiar 9 metri. Personal, estimez că avea între 2,70 - 3 metri înălțime. Frica induce oamenilor stări stranii și nimeni nu fusese suficient de calm încât să analizeze monstrul în totalitatea sa.

Șeful meu mi-a ordonat să închid generatoarele, în speranța că monstrul va dispărea, însă fără succes. Hotărâsem, deci, că monstrul trebuia să fie oprit cumva. Astfel s-a luat decizia de a închide transmițătorul. Pentru aceasta, a fost trimis cineva să închidă transmițătoarele de pe *Eldridge*. Putea chiar să le distrugă în întregime,

dacă era nevoie de acest lucru pentru a înceta să mai funcționeze.

Pe de altă parte, eu și directorul proiectului am încercat fără succes să închidem transmițătorul de la Montauk. Ne-am dus apoi la centrala electrică și am deconectat întreaga bază de la compania de electricitate din Long Island. Energia electrică exista însă în continuare și nimic nu se oprișe.

Nu eram îngrijorați de lumină, noi doream doar să oprim transmițătorul. Ne hotărâsem că cel mai bun lucru care putea fi făcut era să mergem în centrala electrică și să tăiem cablurile care coborau în pământ de la marile transformatoare. Am luat cu mine un autogen cu acetilenă și am tăiat cablurile care intrau în pământ. A trebuit să fiu extrem de atent, căci erau foarte încinse. Chiar și așa, nici de această dată nu s-a

oprit nimic; luminile de la bază erau încă aprinse.

M-am gândit că trebuie să mai existe undeva o altă sursă de energie, despre care noi nu ne dădusem seama. Am mers apoi la cabina transformatorului, ce se afla lângă clădirea transmițătorului, și am tăiat firele care veneau din pământ. În acel moment, luminile de la bază s-au stins și computerele s-au oprit. Însă luminile din clădirea transmițătorului continuau să fie aprinse!

Am intrat în acea clădire și am smuls cablurile din panoul care controla transmițătorul. Luminile din clădire s-au stins, dar transmițătorul încă funcționa.

M-am dus sus atunci și am distrus, pur și simplu, echipamentul: am tăiat conductorii, am tăiat carcassele. Distrusesem deja suficient echipament pentru ca transmițătorul să se oprească. Deodată, toate

luminile s-au stins. În sfârșit, reușisem! Astăzi încă mai pot fi văzute urmele lăsate de autogen în locul unde am distrus echipamentul.

În acel moment, monstrul s-a oprit brusc și s-a „evaporat” înapoi în eter. Portalul s-a închis și astfel s-a încheiat acel cumplit episod.

După ce am oprit transmițătorul și lucrurile s-au liniștit, am înțeles, de fapt, ce se întâmplase. După ce închisesem întrerupătoarele din centrala electrică, nici una din luminile de la bază nu s-a stins. În acel moment, baza nu mai era alimentată cu energie electrică. După ce am tăiat cablurile care se îndreptau spre clădirea transmițătorului, în restul bazei nu mai exista curent nici la computere. Cu toate acestea, transmițătorul funcționase fără computere.

Sistemul trecuse, de fapt, într-o fază de

alimentare cu free energy (energie gratuită). Cele două sisteme (cele două generatoare - unul din 1943, de la bordul lui *Eldridge* și unul de la Montauk, din 1983) erau interconectate. Între cele două generatoare exista o cantitate uriașă de energie care ricoșa. Având atât de multă energie între ele, toate circuitele electrice care erau conectate au rămas active, iar luminile aprinse.

Mai mult decât atât, generatoarele stabiliseră o conexiune între 1983 și 1943. Prin ricoșarea energiei între cele două momente, s-a creat un vortex stabil, ce avea efectul unei ancore. Folosind acest vortex, se putea proiecta un tunel temporal către un punct specific în timp.

De exemplu, dacă cineva dorea să călătorească în 1923, el se proiecta prin capătul

vortexului ce se afla în 1943. Prin ambele capete ale vortexului se putea ajunge în orice moment aflat între 1943 și 1983. Momentele de după 1963 erau accesate prin 1983, iar cele anterioare lui 1963 prin 1943.

Aceasta nu înseamnă că toate călătoriile temporale se făceau în această manieră (folosind vortexul principal creat între 1943 și 1983). În timpul acestor experimente nu s-a descoperit vreun generator nici în trecut, nici în viitor care să creeze un vortex de o asemenea natură. Există, bineînțeles, multe generatoare în lume, dar trebuia să fie realizată o conexiune reușită, căreia îi era necesar un „efect martor”.

„Martor” este un termen relativ ocult. Ca substantiv, el se referă la cineva sau ceva anume. De exemplu, o buclă din părul cuiva sau o fotografie pot

servi drept martor. Ca verb, înseamnă a folosi un obiect pentru a intra în conștiința unei persoane sau, cu alte cuvinte, pentru a o influența într-un mod sau altul. Un exemplu de „efect martor” ar fi atunci când o persoană se folosește de o buclă din părul cuiva pe care o tratează cu o „poțiune magică a iubirii”, iar persoana de la care provine părul se îndrăgostește de ea.

În cazul „Proiectului Montauk”, au existat trei nivele de „efect martor”.

Primul nivel se referă la oamenii care se aflau pe *USS Eldridge*. Oricare membru supraviețuitor din echipaj care putea fi găsit era adus la Montauk pentru experimentul din 1983. Erau incluse, de asemenea, persoanele despre care se știa că s-au reîncarnat de la Experimentul Philadelphia încoace. Duncan și Al Bielek erau prezenți acolo ca doi dintre principalii

martori.

Al doilea nivel de „efect martor” implică tehnologia. Generatorul care crea punct de referință față de momentul zero (la care ne-am referit anterior sub numele de „titirez”) folosit la bordul lui *Eldridge* era folosit, de asemenea, și la Montauk. Când nava *Eldridge* a fost scoasă din uz, „titirezul” a fost pus la păstrare. El a fost adus apoi la Montauk, unde a fost încorporat sistemului. Pe lângă „titirez”, mai existau două transreceptoare¹³ complexe

¹³ Am reușit să obțin câteva transreceptoare ce au fost folosite în cadrul proiectului. Până în prezent nu am reușit să înțeleg în întregime funcțiile acestora. Este imposibil să obțin informații sau manuale despre transreceptoare. Singura posibilitate de a obține informații despre ele este de a-i întreba pe cei care le-au folosit. Printre puținele răspunsuri pe care am le-am obținut până acum a fost unul conform căruia acest echipament este strict

ce conexau cele două proiecte. Erau transmițătoare „cross time” (care generau intersectări de momente în timp), putând să transmită de-a lungul timpului, iar ei au folosit aceasta pentru a interconecta cele două proiecte.

Al treilea nivel de „efect martor” este bioritmul planetar. Termenul „bioritm” este un termen ezoteric și se referă la unele canale de ordin superior care reglează viața într-un organism. Bioritmurile sunt un rezultat al legii rezonanței prin intermediul căreia operează natura. La ființele umane, procesele de somn și hrănire implică anumite bioritmuri. Există, desigur, multe bioritmuri subtile care ar putea fi studiate în detaliu. Dacă privim

secret. Oamenii cu care am vorbit știau că erau folosite la avioanele invizibile la radar (*stealth*), dar nimeni *nu* cunoaște exact care era rolul lor.

Pământul ca pe un organism viu, aceasta implică existența unor bioritmuri. Anotimpurile și mișcarea de rotație zilnică a pământului implică, la rândul lor, bioritmuri. Oamenii de știință de la Montauk au studiat pe larg bioritmurile Pământului și relația lor cu întregul univers. Ei au descoperit că există un bioritm planetar major care își are apogeul la fiecare 20 de ani.

Experimentul Philadelphia a avut loc în 1943. Anul 1983 era 40 de ani mai târziu, deci un multiplu de 20 ce servea drept martor potențial ce a permis conexarea celor două proiecte. Trebuie, de asemenea, să menționez că este în întregime posibil ca acea conexiune să fi avut loc fără a folosi efectul martor, totuși aplicabilitatea sa s-a dovedit a fi foarte de folos proiectului. Sper că, până în acest punct, am reușit să

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

ofer cititorului o idee generală asupra teoriilor și aplicațiilor ce au fost utilizate la Montauk.

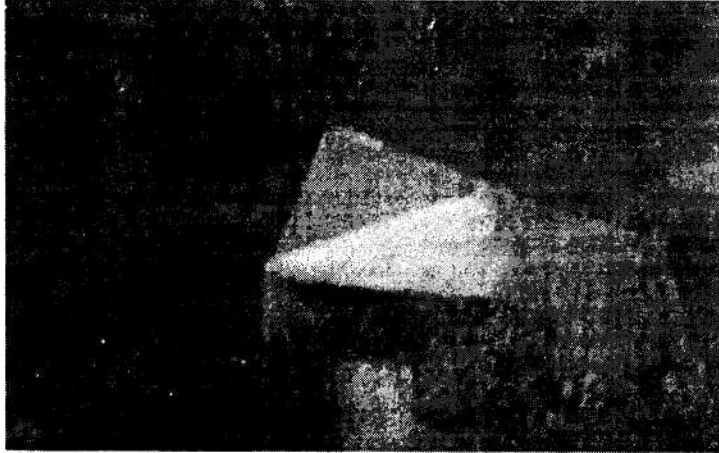
După aparițiile din 12 august 1983, baza Montauk a fost evacuată, iar alimentarea cu energie electrică s-a restabilit. Majoritatea celor care au participat la acest proiect au fost interogați, după care au fost supuși operațiunii de „spălare a creierului”.

CLĂDIRE DISTRUSĂ

PROIECTUL MONTAUK – EXPERIMENTE ÎN TIMP

Se spune că această clădire a
fost devastată de monstru.
Clădirea se află la în zona de
sud a bazei.

MONSTRU

Această fotografie a fost
realizată în 1986, după ce
„Proiectul Montauk” a atins
punctul său culminant. Pare a fi
un monstru uriaș, deși în
momentul fotografierii nu se
vedea nimic.

Ar putea fi un fenomen de
fotografiere a unei fantome,
ceea ce ar reprezenta o
explicație mai adecvată.
Clădirea care se vede în imagine
este o intrare într-un bunker
subteran, aflat la 5 metri
adâncime.

16

NATURA TIMPULUI

Această carte va da naștere la multe întrebări, în special despre natura timpului. Din experiența pe care o am, voi urmări să clarific unele aspecte care, de obicei, trezesc în oameni o anumită stare de confuzie.

Mai întâi de toate, trebuie să știți că trecutul și viitorul pot fi schimbate.

Pentru a înțelege în mod corect acest aspect, ne este de ajutor analogia cu o tablă de șah. Într-o partidă de șah se fac, în medie, cam 30 de mutări. Fiecare mutare va crea un plan general diferit al tablei de șah. Dacă cineva „s-ar duce înapoi în timp” pentru a schimba o mutare care fusese inițial făcută, ar schimba în consecință toate planurile generale ale tablei de șah, care sunt ulterioare

acelei schimbări.

Dintr-o anumită perspectivă, timpul ar putea fi considerat un impuls hipnotic la care cu toții ne supunem în mod subconștient. Când cineva este capabil să manipuleze o schimbare în timp, el manipulează, de asemenea, opiniile și experiențele noastre subconștiente. Prin urmare, dacă timpul este schimbat, acest lucru nu va putea fi observat în mod necesar de cineva.

Acest scenariu sugerează că suntem precum niște piese pe o uriașă tablă de șah. Într-o anumită măsură, acest aspect este adevărat. De exemplu, generalii ieșiți la pensie se plâng deseori că au fost marionete în mâinile bancherilor internaționali. Este un comentariu forțat, dar probabil nu ar mai exista războaie dacă generalii ar fi informați despre adevăratele mașinații ce se

află în spatele politicii internaționale.

Există, de asemenea, exemplul Iliadei scrisă de Homer, care prezintă povestea războiului troian. Conform acestei legende, zeii au manipulat personajele de pe Pământ ca pe o tablă de șah. Povestirea este marcată de intriga dintre oameni și zei. Subiectul devine atât de complex și dens, încât uneori pare că Homer încearcă să ne ofere o imagine microcosmică a întregului univers.

În orice caz, cu toții suntem implicați în jocul numit „timp”. Modul evident în care o ființă își poate „proteja interesele” este mai ales acela de a urmări să obțină cunoașterea veritabilă asupra naturii timpului. Dacă ea dorește să obțină aceasta fie prin practica meditației, fie prin studierea astrofizicii este în întregime o chestiune per-

sonală.

La Montauk, oamenii de știință au văzut viitorul. Modalitățile tehnice pe care le dețineau le-au oferit chiar posibilitatea de a vedea viitoruri multiple. După ce au ales un anume scenariu și l-au activat trimițând pe cineva sau ceva acolo, acel viitor devenea stabil în raport cu timpul de unde se realiza conexarea. Astfel era creată o buclă temporală concretă.

De exemplu, să spunem că erau vizionate multiple viitoruri în care diferite persoane deveneau președinți. Să presupunem că viitorul în care președinte este „Sam Jones” era ales de cercetători dintr-un motiv oarecare. Conexând o persoană sau un lucru din prezent cu acel viitor, ei concretizau scenariul cu președintele Sam Jones. Nu înseamnă, totuși, că un scenariu fix nu mai putea suferi modificări din partea

oamenilor de știință.

În perioada curentă, noi ne aflăm într-o buclă temporală. Această buclă se întinde de la cel mai îndepărtat moment accesat din trecut, până la cel mai îndepărtat moment accesat din viitor. Este stabil și pare inalterabil. Totuși, aceasta nu înseamnă că suntem cu toții surghiuniți la a fi sclavii manipulatorilor de timp. Subconștientul are propriile lui nivele hipnotice sau automate dar conține, de asemenea, semințele libertății, care sunt visele și imaginația noastră. Dacă o persoană poate „visa” sau își poate imagina ceva, acel ceva poate fi transpus în realitate.

Este foarte ușor să filosofăm pe această temă și să divagăm mult în acest proces. Ideea pe care doresc să o subliniez în cartea de față este că manipularea timpului a existat și încă mai există.

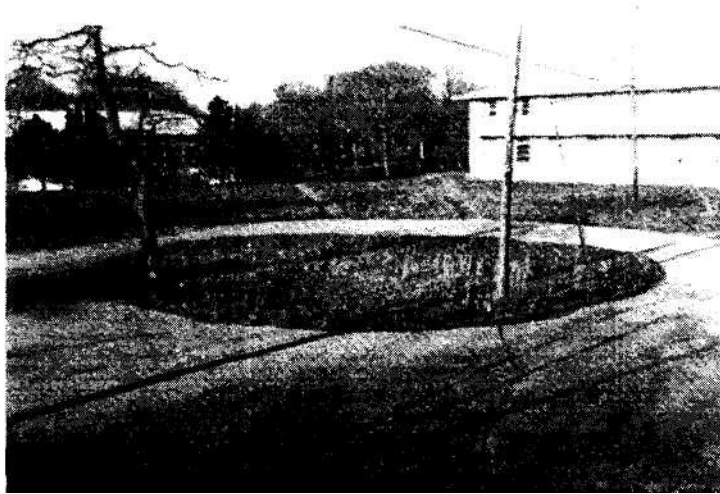
Prin aceasta, mulți oameni au fost exploatați și multe suferințe tacite au fost provocate. Ar putea fi cu ușurință considerată, deci, ca fiind lucrarea forțelor întunericului.

Mai există însă o întrebare importantă. Cine a fost cu adevărat în spatele „Proiectului Montauk”? Există nenumărate intrigi și scenarii pe care oamenii le pot concepe. Hobotnicii i-ar aduce în ecuație pe Dumnezeu și pe Diavol. Cei pasionați de fenomenul OZN ar putea imagina un scenariu grandios prin care extraterestrii luptă pentru cucerirea sistemului nostru solar. Cei de aripă stângă vor oferi explicații privind implicarea CIA și a Guvernului Mondial Secret.

Cred că toate posibilitățile de mai sus pot arunca o anumită lumină asupra celor petrecute, de fapt, la Montauk. Speranța mea este că această carte îi

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

va convinge pe mulți oameni să iasă din umbră. Astfel, vom putea avea mai multe răspunsuri și mai puțin mister.

**PUNCT DE
INTERSECȚIE
PLANETAR**

Acesta este un cerc de comunicație la baza militară Montauk Air Force. În stânga se află popota, iar în partea dreaptă este un dormitor. În centrul cercului de comunicație se află un punct de intersecție a structurii de linii planetare. În mod normal o structură de linii înseamnă o rețea de linii spațiate uniform orizontale și

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

perpendiculare.

În ezoterism, o rețea de linii se
referă la un tipar secret.
Pământul, cu ansamblul său de
energii, este organizat într-un
astfel de sistem.

Dacă sunt accesate în mod
adecvat aceste rețele ar putea
furniza energie gratuită (free
energy) pentru întreaga omenire.
Încă din timpul primului război
mondial majoritatea bazelor
militare aveau un asemenea
punct de intersecție care este de
obicei marcat printr-un cerc în
jurul său.

17

BAZA MILITARĂ MONTAUK ESTE SIGILATĂ

După evenimentele din 12 august 1983, baza militară a Forțelor Aeriene Montauk a fost abandonată. Pe la sfârșitul aceluși an, nu se mai știa dacă mai era sau nu cineva la bază.

În luna mai sau iunie 1984, au fost trimise acolo trupe de la Beretele Negre. Cred că erau din cadrul Marinei, dar nu sunt sigur. Li se ordonase să împuște pe oricine ar fi venit acolo. A mai fost o a doua trupă, care a venit după cea a Beretelor Negre. Soldații au transportat echipamente secrete care erau considerate mult prea importante pentru a fi abandonate.

Următorul pas a fost pregătirea subsolului pentru a fi sigilat. În această etapă

au fost înlăturate anumite dovezi de natură incriminatoare. Am auzit că o cameră plină cu schelete a fost curățată în întregime în urma acestei operațiuni. Aproximativ șase luni mai târziu, o caravană cu betoniere a apărut la bază. Mulți oameni au văzut aceste mașini. Ele au umplut cu ciment vastele spații subterane de la baza Montauk, inclusiv cabinele de lift. Porțile au fost zăvorâte, iar baza a fost abandonată aparent pentru totdeauna.

18

MONTAUK ASTĂZI

Dacă cineva călătorește astăzi la Montauk Point și în parcurile din apropierea farului, poate vedea gigantica antenă radar care se află pe clădirea transmițătorului. Cei ignoranți sau curajoși pot urma drumul prăfuit ce duce la bază. Cele mai multe porți de intrare au fost îndoite sau distruse într-un fel sau altul, așa că intrarea se poate face cu ușurință. Ele au fost aduse în această stare probabil de infractori locali care uneori, îmbătându-se, au încins petreceri cu bere în perimetrul bazei. Totuși, accesul în domeniul bazei este interzis de gardienii statului New York care patrulează periodic prin zonă.¹⁴ Pe drumul către

¹⁴ Întreaga zonă Fort Hero, inclusiv interiorul bazei militare Montauk, a fost donată statului

bază sunt, de asemenea, clădiri închiriate. Trebuie să precizez că nu ispitesc pe nimeni să întreprindă o călătorie spre bază. Probabil mulți vor fi curioși după citirea acestei cărți și este de responsabilitatea mea să îi avertizez. Nu sunt sigur de procedurile legale, dar accesul în bază este probabil ilegal. Cine merge acolo, o face pe propriul său risc. Mai sunt, de asemenea, unele pericole care trebuie luate în considerare.

Două persoane pe care le cunosc, care au participat la „Proiectul Montauk”, au vizitat zona spre sfârșitul anilor '80. Ele susțin că au

New York ca parc. În vreme ce până și în ziua de astăzi există aranjamente politice neobișnuite cu privire la această bază, accesul pe teritoriul ei este interzis fiind de datoria echipajelor de gardieni să nu permită prezența persoanelor neautorizate în zonă. Clădirile se află în stare de deteriorare și reprezintă un pericol potențial pentru cei care se duc acolo.

fost răpite, dar nu își amintesc în întregime ce s-a petrecut cu ele.

O altă persoană a relatat în august 1991 că în acea perioadă puteau fi văzute camere video instalate pe clădirea transmițătorului. Aceasta este o informație nouă și reprezintă o situație mai curând ciudată, știind că zona respectivă este de mult abandonată.

Mai există, de asemenea, relatări care susțin că zonele subterane ale bazei au fost redeschise. Nu sunt decât informații speculative, dar ar trebui să îi avertizeze pe toți cei care își fac planuri de călătorie la Montauk.

19

VON NEUMANN TRĂIEȘTE!

După finalizarea primei schițe a acestei cărți, a avut loc un nou eveniment. Mă refer aici la unele incidente care au început în urmă cu mulți ani, dar care au fost soluționate abia de curând.

Această situație îl are în centru pe John von Neumann și întărește teoria că el nu a murit în 1958, așa după cum se știe.

În 1983 am fost contactat de un prieten de-al meu din New York pe care-l voi numi Klark. El știa că eram interesat de echipamente de comunicație și mi-a vorbit despre un bătrân furnizor pe care-l voi numi dr. Rinehart.¹⁵ Rinehart era o legendă printre furnizorii de echipamente radio.

¹⁵ Dr. Rinehart este un pseudonim folosit pentru protejarea intimității.

Klark spunea că acest om deținea o colecție de echipamente care datau de prin anii 1930 și 1940. Am stabilit o întâlnire cu dr. Rinehart sub pretextul că doresc să cumpăr tot echipamentul său. Klark ne-a făcut cunoștință, iar Rinehart mi-a arătat impresionanta sa colecție. Dorea sincer să o vândă, dar prețul mi s-a părut exagerat. O mare parte din echipament era învechit și ieșit din uz, iar transportul său costa cam încă pe atât. Prețul propus de el era de-a dreptul exorbitant și m-am gândit că tipul e puțin nebun. Dar se pare că înnebunise și mai tare după ce am plecat. Klark l-a vizitat din nou și a fost întâmpinat la ușă cu o armă de foc. Rinehart l-a amenințat cu arma și i-a spus că nu dorea să-l mai vadă pe ticălosul de Preston pe proprietatea sa și nici măcar pe Klark sau pe oricare dintre prietenii săi.

A amenințat că, dacă ne mai vede din nou pe acolo, ne împușcă.

Klark, încercând să-l calmeze, l-a întrebat ce se petrecuse. Nici Klark nu știa de ce era atât de supărat. Rinehart i-a spus că Preston se întorsese în noaptea imediat următoare zilei în care îl vizitase și l-a jefuit.

I-a descris cum cineva fusese la el acasă, l-a legat de scaun, după care a scotocit prin toată casa și i-a furat banii. În mod cert nu fusesem eu, iar Klark și cu mine eram de-a dreptul șocați. Anii au trecut și uitasem de circumstanțele enigmatice cu privire la dr. Rinehart.

După ce mi-am recăpătat amintirile cu privire la „Proiectul Montauk”, l-am recunoscut brusc pe dr. Rinehart. Era, de fapt, John Eric von Neumann, creierul din spatele Experimentului Philadelphia și al

„Proiectului Montauk”!

Cu mulți ani în urmă, probabil de prin 1958, von Neumann fusese înscris într-un „program de relocalizare a martorilor”. I se atribuisese o nouă identitate - dr. Rinehart -și trecuse într-un nou rol, cel de furnizor de echipamente radio. Rămăsese, de asemenea, la dispoziția autorităților care conduseseră Proiectele „Phoenix” și „Montauk” și lucra pentru ei ori de câte ori era nevoie. Aceasta se petrecea uneori o dată la câteva luni.

Acest om nu doar arăta precum von Neumann, ci, în plus, diplomele sale de doctor în matematică și fizică erau agățate pe perete și proveneau din Germania. În ciuda acestor dovezi evidente, el susținea că nu părăsise niciodată Statele Unite.

Era, de asemenea, evident că memoria și facultățile mintale ale

acestui om fuseseră afectate.

Am vorbit despre aceasta cu Al Bielek și ne-am gândit că prezența mea pe proprietatea lui von Neumann era prea greu de suportat pentru el. Probabil își amintise de mine de la Montauk și asta l-a speriat, făcându-l să-și piardă controlul. Toate acestea sunt oricum fascinante, însă interesul meu personal, oarecum curios, era pentru receptoarele radio pe care el le deținea. Și Al își amintise de von Neumann și dorea să-l viziteze. De fapt, lui von Neumann (ca dr. Rinehart) îi plăcea de Al. Sperând să pun mâna pe acele receptoare, l-am dus cu mașina pe Al la casa lui Rinehart.

Nu eram siguri cum să abordăm situația cu receptoarele. Ne gândeam să mă deghizez cumva, dar am considerat că ar fi mai ușor să-l pun pe Al să le cumpere în numele meu.

Al a coborât din mașină și l-a salutat. Eu am rămas înăuntru, în speranța că mă va ignora. A început să plouă, așa că Rinehart i-a spus lui Al că era mai bine să meargă la rulotă, aflată de cealaltă parte a proprietății, acolo unde se afla echipamentul. Rinehart a trecut pe lângă mașină și m-a privit direct în ochi. Foarte amabil, mi-a spus că pot veni și eu. Se pare că Rinehart nu mă recunoscuse. I-am urmat la rulotă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi. Cei doi vorbeau, iar eu ascultam. Adevărata identitate a lui von Neumann încă nu ieșea la suprafață. Vorbind cu noi, păstra strict personalitatea dr. Rinehart. Când s-a oprit din vorbit, i-am spus lui Rinehart că auzisem că deținea o instalație de recepție uriașă, unde fiecare receptor se potrivește într-un anumit spațiu special.

El a spus: „A, lucrul ăla! Mă gândeam să-l păstrez. Dar, mă rog, n-o să-l folosesc niciodată. Nici măcar nu pot să-l mișc. O să-l păstrez sau poate o să-l vând, încă nu știu”.

L-am întrebat cât cerea pe el și mi-a răspuns că mi-l dă pentru o mie de dolari. I-am spus că eu și Al nu ne puteam permite o asemenea sumă, așa că a sugerat să facem o ofertă. Al mi-a spus să ofer 600 de dolari pentru patru fragmente de receptoare. A spus că era ceva mai puțin decât voia și că trebuie să se gândească. Am plecat în termeni amicali și ne-am întors acasă.

Am aranjat o altă întâlnire cu el mai târziu. Atunci ne-a spus că dorea echipamente hi-fi și că am putea face un schimb. Am găsit ce ne-a cerut și ne-am întors. S-a uitat la ele și efectiv i-au dat lacrimile. Era încântat să vadă echipamentul și și-a amintit

de oameni care proiectaseră mare parte din el. Și-a cerut scuze și ne-a spus că nu putea folosi echipamentul. Dorea bani gheață. Ne-a spus să ne întoarcem să luăm receptoarele în cazul în care reușeam să vindem materialul.

Am transportat totul din nou la Long Island. Mă simțeam frustrat, dar nu doream să renunț. Echipamentul valora 750 de dolari la furnizori și l-am vândut imediat. Doream să obțin repede receptoarele pentru că începuse să devină cunoscute printre colecționari, care le-ar fi achiziționat imediat, dacă nu acționam rapid. Am luat cu mine 800 de dolari și ne-am dus din nou să-l vedem pe dr. Rinehart. Mă însoțeau doi prieteni, pentru a mă ajuta cu echipamentul. Din fericire, vremea era frumoasă și nu avea să interfereze cu

planurile noastre.

Dr. Rinehart a ieșit din casă și era din nou foarte amabil și binevoitor. I-am arătat 750 de dolari și mi-a spus că nu dorea nici un ban până nu era sigur că eram satisfăcut de receptoare. Am mers să vedem receptoarele și am fost foarte surprins. Avea patru piese de echipament, iar eu îmi aminteam doar de una. Era dispus să le vândă pe toate pentru 750 de dolari pe care îi oferisem, ceea ce era mai mult decât acceptabil pentru el. De fapt, eram puțin încurcat. Inițial ceruse 1200 de dolari pe o piesă de echipament, ceea ce însemna 4800 de dolari pentru întregul sistem format din patru piese. Acum, după șapte ani, el a acceptat 750 de dolari. Opinia mea este că el dorea, dintr-un anumit motiv, ca eu să dețin aceste receptoare. Încă nu știu exact care era motivul real.

Fiind curios, priveam cu atenție receptoarele în vreme ce cei doi prieteni cu care venisem au intrat într-un coteț de păsări unde era depozitat echipament electronic produs de Western Electric, care știam că îi interesează. Dr. Rinehart stătea pe un scaun în apropiere de receptoare. Brusc, am observat că nu mai era Rinehart. Era John von Neumann! Își amintise de identitatea sa adevărată și începuse să vorbească. În mod clar își amintise de mine și mi-a spus unele lucruri deosebit de importante pe care însă nimeni nu este permis să le divulge. A mai spus că, de-a lungul anilor, el văzuse cum milioane de dolari fuseseră puși în conturi bancare elvețiene secrete. Bani erau să fie folosiți pentru compensarea multor oameni care au lucrat la „Proiectul Montauk” și care suferiseră de pe urma proiectului. Se pare că în

perioada când l-am vizitat eu, cu mulți ani în urmă, un anumit fel de semnal a alertat grupul secret care sprijinise „Proiectul Montauk”. Von Neumann a fost legat și jefuit în următoarea noapte, iar documentele despre conturile bancare secrete dispăruseră. Acum a înțeles că eu nu fusesem implicat cu adevărat în acel jaf.

Nu am reușit să transport receptoarele până a doua zi. Era o muncă dificilă. Am scos receptoarele din suporturile lor pentru a fi mai ușor de transportat.

Se putea spune că Rinehart era prezent, dar această personalitate a sa apărea și dispărea în mod repetat. Mai întâi era Rinehart, apoi era von Neumann. Era precum o jucărie yo-yo. În final s-a stabilizat la personalitatea lui von Neumann. Mi-a spus atunci că el obținuse aceste receptoare pentru un

motiv foarte bun. Ele puteau fi folosite în cadrul unuia din cele două proiecte: „Proiectul Rainbow” (Experimentul Philadelphia) sau „Proiectul Montauk”. Mai mult, receptoarele puteau face aceasta aflându-se oriunde în spațiu și timp în univers. El mai credea că acest receptor era principalul martor de la Montauk înspre *USS Eldridge* și spunea că putea recepționa prezența lui *Eldridge* din 1943.

Se părea că von Neumann terminase ceea ce avea de spus. Personalitatea lui Rinehart revenise din nou, iar eu am încărcat receptoarele pentru a le duce la Long Island. Nu știam cum funcționau și nici cum trebuiau utilizate. Primul meu pas a fost să-l rog pe Duncan să efectueze o scanare mediumică. El a indicat faptul că receptorul se putea acorda cu orice punct din timp prin punctul

de referință al momentului zero. Mi-a spus că, dacă reușeam să descopăr cum se făcea acordarea sa pe o frecvență sau alta, atunci aş fi putut să-l acordez cu orice punct din timp.

Mi-am adus aminte că von Neumann ne spusese că acest echipament constituia o parte foarte importantă din aparatura care se folosea la Montauk pentru a călători în timp. Nu m-am întrebat până atunci dacă echipamentul pe care îl aveam acum fusese ori la Montauk, ori pe nava *Eldridge*. Cred că fusese folosit la experimentul din portul Navy Yard din Philadelphia (Portul Marinei Militare Philadelphia), în anii '40.

Am vrut să localizez proveniența acestui echipament pentru a afla cine l-a fabricat. Prin urmare, l-am sunat pe cel mai mare furnizor de echipamente radio din țară.

Nu auzise niciodată de receptorul FRR 24. Am discutat cu mai mulți prieteni din branșă și am descoperit o singură persoană care văzuse sau auzise despre acest tip de receptor.

Persoana respectivă a spus că receptoarele provin de la firma RCA. Chiar el deținuse la un moment dat o asemenea piesă, dar a vândut-o unui bătrân din New York, contra unui preț exorbitant. M-am gândit la dr. Rinehart și, în urma verificării făcute prin intermediul acestei persoane, s-a dovedit că, într-adevăr, bătrânul respectiv era chiar dr. Rinehart. Acea persoană mi-a spus însă că deținuse doar două piese, din cele pe care mi le vânduse dr. Rinehart. Existau în total patru și el trebuie să fi cumpărat celelalte două de la altcineva. Cu ajutorul dr. Rinehart am reușit să o descopăr și pe cealaltă

persoană. Era un tânăr care mi-a spus, de asemenea, că receptorul FRR 24 provenea de la RCA.

Am hotărât să cercetez câte astfel de receptoare au fost puse în circulație. Am sunat la Surplus Disposal Agency, le-am comunicat seria de la receptor, iar ei au făcut o verificare pe computer. O doamnă de la agenție mi-a spus că fuseseră puse în circulație doar trei receptoare FRR 24. Toate celelalte sisteme ori erau în folosință, ori fuseseră distruse. Apoi a precizat că aceste receptoare au fost confidențiale până de curând. Mi-a spus că, dacă oricare dintre ele era aruncat la fiare vechi, manualele de utilizare erau distruse.

De asemenea, mai exista o indicație conform căreia fiecare echipament FRR 24 conținea 34 kg de argint. Se spune că echipamentele au fost

distruse și vândute furnizorilor pentru a se recupera argintul. În nici un caz nu mai poate fi vorba despre o refolosire a lor, căci, pentru a fi distruse, ele au fost introduse la concasor.

Raportul indica faptul că echipamentele FRR 24 erau scoase din fabrică doar atunci când guvernul era de acord să vândă un astfel de dispozitiv către o companie internațională de comunicații. Au existat trei asemenea situații. Un dispozitiv FRR 24 a ajuns la RCA, unul la ITT (pe coasta de vest a Americii) și unul la Vero Beach, Florida. Am încercat să găsesc persoanele care au lucrat cu aceste dispozitive. În cele din urmă, am localizat un domn pensionat care lucrase la RCA, la stația de recepție a diviziei din Rocky Point (punct aflat în zona de est a insulei Long Island). Acest domn mi-a spus că FRR 24 se aflase la RCA vreme de ani

de zile. El era foarte pasionat de receptoarele radio și le considera de-a dreptul excepționale. Totuși, atunci când erau pornite, spunea el, se percepea o interferență foarte stranie de-a lungul lui Long Island Sound. Era un mister și nici el sau altcineva nu putea să înțeleagă. A mai menționat că receptoarele scoteau zgomote ciudate și că RCA a hotărât, în final, să nu le mai folosească. Von Neumann mia spus că două receptoare de la RCA, filiala din Rocky Point, au fost trimise înapoi în anii '30. Unul a ajuns la Philadelphia Navy Yard și a fost folosit pentru a localiza „Proiectul Rainbow” în 1943. Celălalt receptor a ajuns la RCA pentru a fi dezmembrat și studiat cu scopul de a fi reprodus și aplicat la tehnologia perioadei respective. Este interesant de observat că, în 1930,

RCA a făcut progrese uriașe în tehnologia radio. În special anii 1933 și 1934 au abundat în noi descoperiri. Dacă von Neumann are dreptate, RCA a primit și a analizat receptoare din viitor. Este foarte posibil ca însuși von Neumann să le fi trimis înapoi. Receptorul care a ajuns la Philadelphia Navy Yard a intrat, în cele din urmă, în posesia mea și încă îl mai am și în prezent. Receptorul dezasamblat a fost îmbunătățit de către RCA și aceasta este varianta care a ajuns la Rocky Point, aspect care a fost posibil datorită realizării unei bucle temporale; de aceea pot fi constatate unele diferențe între receptoarele RCA (receptoarele FRR 24 pe care le-am achiziționat recent de la von Neumann) și cel folosit în timpul Experimentului Philadelphia. Ambele receptoare au totuși mai

multe asemănări decât diferențe.

În plus față de aceasta, dețin, de asemenea, echipamente proiectate de Tesla, care par a fi inspirate de receptorul FRR 24, ce fusese trimis înapoi din viitor de către von Neumann.

În orice caz, tehnologia radio a progresat foarte mult în anii '30. Ca inginer și profesionist în tehnologie radio, concluzia mea personală este că această dezvoltare nu putea fi realizată fără un ajutor susținut. De exemplu, Nikola Tesla crea totdeauna controverse și opinii virulente în lumea științifică atunci când afirma că el se afla în comunicare cu o anumită rasă de extraterestri.

Mai există un alt punct de interes major în ceea ce privește receptorul FRR 24. Când am luat aceste aparate de la Rinehart, am observat că stratul de aluminiu era

corodat pe interior. Aluminiul nu se corodează decât dacă este amestecat cu impurități. Panoul de aluminiu din șasiu nu avea totuși o astfel de coroziune. Așadar, șasiul era făcut dintr-un aluminiu foarte pur. Aluminiul comercial folosit la echipamentele radio nu este, de obicei, foarte pur.

Ce ne spun toate acestea?

Trebuia, fără îndoială, să existe un motiv pentru ca aluminiul să fie atât de pur. Recent, s-a descoperit în cercurile convenționale de savanți că aluminiul poate fi transformat într-un foarte bun conductor. Unul din prietenii mei buni, care lucrează la NASA, mi-a spus că, amestecând mercur cu aluminiu și alcool, microcanalele devin suficient de mari pentru ca electronii să poată circula prin aluminiu. Această metodă creează, în esență, un bun conductor electric

chiar la temperatura camerei.

Rinehart m-a avertizat în legătură cu șasiul. A spus că acesta ar putea fi poluat cu mercur. Analize ulterioare au demonstrat că, într-adevăr, șasiul suferise un anumit proces de tratare cu mercur. În prezent, opinia mea este că procesul de tratare era într-o anumită legătură cu rezonatorii de argint, care sunt condensatori electrici și bobine. Mercurul și aluminiul creează canale microfine de-a lungul șasiului super conductor și canalele devin astfel rezonatoare multi-dimensionale.

Pentru a concluziona, acest receptor este, de fapt, un rezonator multidimensional spațio-temporal care a reprezentat o parte integrantă importantă a oricărei mașini de călătorit în timp ce a fost folosită în Experimentul Philadelphia

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

sau la Montauk.

A

O ANALIZA ȘTIINȚIFICĂ A RADIOSONDEI

(Observație: Această analiză nu are pretenția de a putea fi înțeleasă în totalitate de publicul larg. Ea a fost inclusă însă în această carte pentru cei care au înclinații tehnice. Are, de asemenea, rolul de a-mi susține afirmația că guvernul deține mijloace puternice pentru a influența vremea.)

Radiosonda este alcătuită din doi senzori de tipul rezistențelor variabile. Unul înregistrează temperatura, iar celălalt umiditatea.

Senzorul de temperatură este un termistor, a cărui rezistență electrică variază invers proporțional cu temperatura. Senzorul de umiditate este un rezistor

electrolitic, a cărui rezistență electrică variază direct proporțional cu umiditatea relativă. În cazul celor mai multe radiosonde, senzorul de presiune este de tipul comutator-selector, sensibil la presiune (comutator barometric). În esență, emițătorul vede o rezistență variabilă, selectată alternativ de comutatorul barometric sau de un comutator secvențial. Ocazional este selectat un scurtcircuit, denumit mod de lucru referențial. Toate acestea le putem observa la o analiză superficială a senzorilor. Deși o primă analiză sumară ar eticheta această descriere ca fiind adevărată, mai există totuși unele funcții care au fost trecute sub tăcere, fiind secrete. Senzorul de temperatură este o bară de carbon cu adaos de metale prețioase și funcționează similar unei antene pentru funcția DOR. Realizează, de asemenea, inversia

transformării cunoscute sub numele de energie DOR. Acest obiect este ambalat într-un flacon de mici dimensiuni și trebuie montat cu cleme de fixare pe unul dintre brațele radiosondei. În scopul obținerii unei valori corecte a temperaturii, este vopsit în alb pentru a reflecta căldura radiantă a soarelui și se află în exterior, deasupra întregului pachet. Acest amplasament poate fi înțeles din punctul de vedere al științei convenționale, dar nu poate fi înțeles din cel al științelor relativiste.

Senzorul de umiditate este un senzor electrolitic. Nu îi putem înțelege funcționarea, deoarece un rezistor electrolitic obișnuit își modifică rezistența invers proporțional cu umiditatea relativă. Acest senzor de umiditate se compune dintr-o grilă de trasee conductive peste care se află un strat cu

compoziție chimică necunoscută și acționează ca o antenă pentru orgon în fază. Este, de asemenea, similar detectorilor electrolitici care au fost introduși pentru detecția energiilor subtile. Senzorul de umiditate este și el, la rândul său, ermetic închis într-un mic flacon și trebuie montat în suportul său de la partea superioară a radiosondei, fiind astfel complet acoperit și protejat de ploaie, permițând însă aerului să circule în jurul lui. Această descriere sumară corespunde întocmai cu informațiile date publicității de către guvern. În noile generații de radiosonde, comutatorul barometric este însă înlocuit cu un comutator de scanare antrenat de un mecanism de ceasornic, adăugându-i-se un receptor despre care guvernul susține că este utilizat ca transponder pentru urmărirea direcției de

deplasare și a altitudinii. Această informație ar conduce către ideea că baro-comutatorul oferă informații referitoare la altitudine, care pot fi deduse din presiune, dar depind de un gradient uniform de presiune pe care atmosfera noastră nu îl are. Aceste date se conformează și ele liniei informațiilor publicate, dar sunt foarte inexacte.

Nu cred că acesta este obiectivul real al comutatorului barometric. De fapt, este sugerat un scop cu totul diferit. Se pare că baro-comutatorul constituie funcția corelată, care ar fi necesară pentru a sincroniza captarea DOR cu mediul terestru. Este, de asemenea, evident că receptorul sincronizează captarea energiei DOR la mediul terestru. Din acest punct, nu mai înțeleg complet schema senzorilor.

Pe lângă senzori, cealaltă componentă a

radiosondei este emițătorul. Este modulată în impulsuri cronometrice, iar rata de repetare a impulsurilor variază cu rezistența prezentată emițătorului. Există două tipuri de modulație de impulsuri. Unul este acela în care modulația taie în impulsuri oscilatorul purtătoarei. În cazul celuilalt tip, un impuls de înaltă tensiune realizează alimentarea cu tensiunea B+ (B+ semnifică „baterie B”, cu referire la tensiunea de masă a oscilatorului unde purtătoare). Se folosesc două frecvențe: 400 MHz și 1680 MHz. Oscilatorul de 400 MHz este compus din linii sinfazice cu tubul de triodă în câmpul liniilor. Oscilatorul de 1680 MHz este de tipul cu cavitate integrală, cu tubul de triodă în interiorul câmpurilor cavitații.

În emițătorul de tipul impulsurilor de întrerupere, există două secțiuni:

oscilatorul de modulație și oscilatorul de undă purtătoare. Oscilatorul de modulație este cel care generează impulsul de întrerupere și este, de fapt, un oscilator cu triodă, cu o rețea de blocare în circuitul de grilă.

Funcționarea emițătorului este simplă. Atunci când oscilatorul funcționează, tensiunea reziduală de grilă la bornele capacitorului (C) crește progresiv, iar când atinge tensiunea de blocare, oscilatorul se întrerupe. În acest moment, C se descarcă progresiv, până ce tensiunea de grilă este refăcută. Pe măsură ce tensiunea la bornele lui C crește sau scade, oscilatorul pornește sau se oprește, modulând astfel căderea de tensiune pe R_p , care este scurtcircuitată. Valorile lui C, R_g , R_{ext} și R_{ref} determină rata de repetare a impulsurilor pe R_p . Semnalul pulsator și

potențialele sale sunt cuplate capacitiv la oscilatorul de purtătoare.

Aceasta este explicația uzuală, dar să luăm în considerare activitatea relativistă. Când tubul este blocat, semnalul de ordin înalt se acumulează în interiorul tubului similar sarcinii electrice pe un capacitor. Cu cât blocajul este mai lung, cu atât se acumulează mai mult semnal relativist în interiorul tubului. Când tubul începe să oscileze, el basculează între saturație și blocare și se petrec două fenomene. Mai întâi, sarcina relativistă acumulată este expulzată în mod forțat. În al doilea rând, bascularea oscilației între saturare și blocare are ca efect amplificarea componentelor de ordin înalt prin activitate „0”. Rezultatul este că semnalul este amplificat și eliminat în impulsuri. Din acest punct, semnalul de

modulație este cuplat
capacitiv cu grila
oscilatorului de undă
purătoare, unde impulsul
oprește oscilația.

Atunci când examinăm
oscilatorul de undă
purătoare, circuitul este
unul standard. Modul în
care a fost el optimizat are
probabil o legătură cu
reamplasarea tubului în
câmpul rețelei rezonante și
cu construcția generală a
tubului. Funcționarea de
ordin înalt a oscilatorului
de purătoare este similară
celea a oscilatorului de
modulație. Când tubul trece
de la faza de saturație la
cea de blocare, punctul 0 al
vacuumului este distrus.
Aceasta are ca rezultat o
amplificare relativistă,
precum și evacuarea forțată
a întregului semnal stocat
în tub către ieșire și către
antena.

Ieșirea în scurtcircuit a
oscilatorului de modulație,
care are un potențial în
impulsuri (scalar) de circa

7 MHz este cuplată la grila oscilatorului de undă purtătoare și pendulează în jurul punctului Q^{16} , emițând rafale de semnale relativiste ce duplică îndeaproape semnalul de intrare de la senzori.

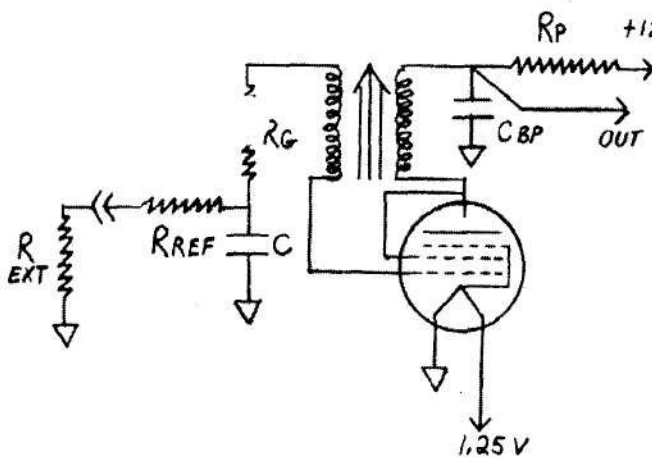
Emițătorul folosește un modulator de impulsuri cu linie de întârziere, echipat cu un tub tiratron, reactor de încărcare, diodă de blocare, rețea de formare de impulsuri și transformator de impulsuri care generează impulsuri cu valoarea de 1400 V ce acționează oscilatorul undei purtătoare. Tiratronul este închis de ieșirea aceluiași oscilator de modulație ca și toate celelalte piese. Oscilatorul de modulație încarcă semnalul relativist în linia de întârziere prin intermediul tiratronului care este decuplat, dar are încă amplificarea de punct

¹⁶ „Punctul Q” se referă la punctul în care tubul se află în repaus.

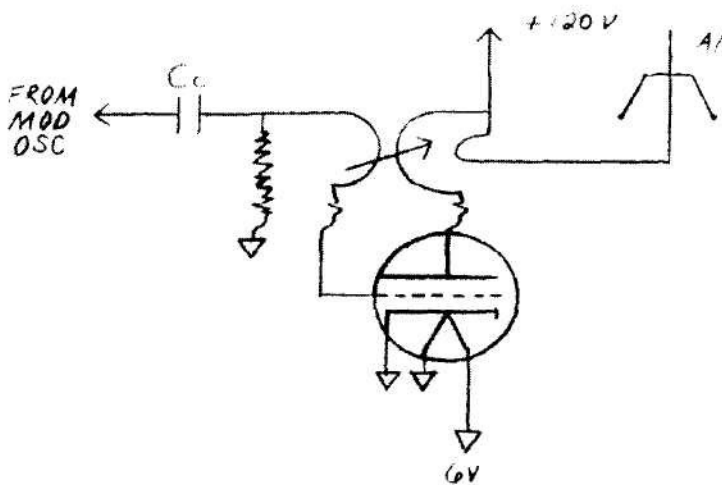
„0”. Când tiratronul se activează, întreg conținutul rețelei formatoare de impulsuri este încărcat în tubul oscilatorului de purtătoare în momentul intrării unui puls de 1400 V care „rupe” vacuumul și are ca rezultat un nivel înalt de „amplificare relativistă” prin activitatea obișnuită de punct „0”.

Întregul ansamblu este pus în funcțiune de un pachet de baterii cu durata de funcționare de aproximativ trei ore.

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

OSCILATOR DE MODULAȚIE

OSCILATOR PURTĂTOR

B

WILHELM REICH

Deși guvernul aprecia foarte mult descoperirile și invențiile lui Wilhelm Reich, se pare însă că de persoana lui nu prea aveau nevoie. Reich era mai mereu acuzat de escrocherie de organizațiile AMA și FDA. În cele din urmă, i s-a dat o sentință foarte aspră pentru sfidarea curții de judecată, atunci când a refuzat să se înfățișeze în fața completului de judecată. Cărțile scrise de el au fost arse, iar echipamentul său de lucru a fost distrus, ceea ce reprezintă o flagrantă încălcare a libertății și drepturilor omului. Această acțiune a autorităților americane a fost cu atât mai surprinzătoare, cu cât ea s-a petrecut în timpurile moderne.

Afirmațiile lui Wilhelm Reich despre faptul că

reușea să perturbe propulsarea OZN-urilor nu i-au adus prea mult câștig de cauză. El a concluzionat că propulsarea OZN-urilor avea loc cu ajutorul energiei cosmice sau orgonice. Reich a inventat o „armă spațială” bazată pe teoria energiei orgonice și, cu ajutorul ei, putea face ca OZN-urile să părăsească repede și cu regularitate spațiul aerian în care apăreau (conform relatărilor martorilor oculari).

După ce a ieșit din închisoare se spune că autoritățile i-au acordat în mod expres permisiunea de a lucra la ecuațiile despre antigravitație. Este totuși cel puțin straniu, mai ales pentru că îl tratau ca pe un dement. Indiferent care sunt faptele și detaliile ce îl au în centru pe Wilhelm Reich, se pare că el a fost folosit de guvernul SUA pentru geniul său inventiv, după care a fost izolat

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

pentru a nu transmite
descoperirile sale în altă
parte. Condamnarea
sistematică a eforturilor
sale întărește, fără îndoială,
toate aceste afirmații.

C

CONTROLUL MINȚII ȘI RĂZBOIUL DIN GOLFUL PERSIC

Nu aveam încă serviciu când a început Războiul din Golful Persic și am avut astfel posibilitatea să urmăresc transmisiunile TV live. Acestea sunt pline de substrat pentru mine, căci informațiile ce provin de pe front de obicei sunt selectate.

Într-una din emisiuni, un reporter CNN a spus că tocmai se întorsese din Kuweit, unde călătorise cu o patrulă militară. Ei au observat la un moment dat o patrulă de irakieni pe cealaltă dună de nisip. În vreme ce americanii se întrebau cum îi vor face pe irakieni să se predea, a apărut un elicopter american care i-a survolat pe irakieni. Până ce

elicopterul a ajuns la duna de nisip unde se aflau irakienii, ei își ridicaseră deja mâinile și se predau.

Acest eveniment este cel puțin straniu. Era vorba, totuși, de irakieni care au luptat în Războiul Sfânt împotriva Iranului vreme de opt ani.

O altă știre pe care am remarcat-o a venit la sfârșitul conflictului, atunci când Generalul de Brigadă Neil a fost chestionat de un reporter britanic de la BBC. Reporterul l-a întrebat despre planurile sale privind scoaterea irakienilor din bunkerele pe care germanii le construiseră special pentru aceștia. Se știa că aceste bunkere erau foarte solid construite, astfel încât întrebarea era pe deplin justificată.

Generalul Neil a spus: „Vom folosi elicoptere psi...”¹⁷ Apoi și-a întrerupt

¹⁷ Citatele reproduse din afirmațiile Generalului Neil nu sunt exacte; ele reprezintă

propoziția tușind. Nu suna ca o tuse reală, dar s-a surprins pe sine spunând ceva ce nu trebuia revelat. După ce a tușit a continuat să vorbească. „Mă scuzați, vom aduce elicopterele cu sisteme PA (public address) și astfel îi vom scoate afară.”

Pentru mine, declarația lui a fost foarte semnificativă. Părerea mea este că generalul făcuse o greșală și a trebuit să-și continue fraza în același ton. În opinia mea urma să spună ceva de genul „elicoptere cu emisii psihologice”. Se gândea la un anumit tip foarte secret de elicoptere dar, ca să nu sune prea ciudat pentru omul obișnuit, cred că a înlocuit ce voia să spună cu „elicoptere cu sisteme PA”.

Am făcut unele cercetări despre bunkerele

parafrazări după declarațiile sale bazate pe amintirile mele despre cum s-au desfășurat evenimentele.

irakiene și am descoperit că americanii încercaseră să obțină planurile de construcție de la germani. Americanii doreau să știe cum puteau penetra bunkerele. Germanii le-au furnizat planurile și americanii au descoperit că pereții erau foarte groși. Chiar după un bombardament intens, irakienii se aflau încă teferi în bunkere. Aveau electricitate și suficientă hrană și apă care să le ajungă pentru cel puțin șase luni. Bunkerele aveau o grosime de 90 cm și probabil puteau rezista chiar unei explozii nucleare. Irakienii aveau, de asemenea, echipamentul necesar pentru a construi tunele care să îi ducă la suprafață.

Reporterul britanic știa că americanilor nu le va fi ușor să-i scoată pe irakieni afară din bunkere. De aceea el a formulat acea întrebare. Cred că e absurd de sugerat

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

că acești militari fanatici s-ar fi predat doar sub amenințarea unor elicoptere cu sisteme PA.

D

NIKOLA TESLA

Nikola Tesla s-a născut în anul 1856 în fosta Iugoslavie. Cunoscut ca „tatăl radioului”, Tesla era clarvăzător și avea unele capacități paranormale. Cel mai remarcabil aspect mi se pare viziunea pe care el a avut-o în tinerețe, când i s-a revelat faptul că avea să construiască un generator de curent alternativ, care va revoluționa modul în care umanitatea se va folosi de electricitate.

Tesla a primit o educație renașcentistă și a învățat să vorbească multe limbi. S-a făcut cunoscut în Europa ca inventator și inginer în electronică. La Paris, geniul său a intrat sub atenția unuia din asociații lui Edison și a fost invitat să-l întâlnească pe faimosul inventator. Deși Edison l-a angajat, cei doi nu s-au înțeles cu adevărat

niciodată.

Invențiile lui Edison foloseau curent continuu, care necesita o centrală electrică la fiecare câțiva kilometri. Tesla a încercat să-l convingă de faptul că curentul alternativ era mult mai eficient și avea costuri de operare mult mai mici. Edison era însă foarte încăpățânat și capacitățile extraordinare ale lui Tesla probabil îl făceau să se simtă amenințat în ceea ce privește prestigiul și cariera lui. Iată un om al cărui geniu era cu mult peste cel al lui Edison!

Edison nu a susținut niciodată planurile de a revoluționa lumea cu ajutorul curentului alternativ. Cei doi și-au încheiat colaborarea atunci când Tesla l-a informat pe Edison că ar putea îmbunătăți întreaga lui instalație prin construirea de noi mașini electrice care să le înlocuiască pe celelalte vechi. Edison i-a

oferit 50.000 de dolari să pună în aplicare planul. Tesla a proiectat douăzeci și patru de tipuri de mașini și a mărit fabrica. Edison a fost foarte impresionat, dar nu l-a plătit niciodată pentru aceste „servicii”, deși pe atunci era deja milionar. El a susținut apoi că modul în care a procedat nu a reprezentat decât „simțul umorului american”.

George Westinghouse era și el un inventator bogat și renumit și a recunoscut imediat geniul lui Nikola Tesla. Westinghouse a susținut planul acestuia de a produce curent alternativ folosindu-se de cascada Niagara și, de atunci, lumea n-a mai fost niciodată la fel. Între timp, Edison a încercat să demonstreze că utilizarea curentului alternativ putea fi mortală și a mers până într-acolo încât a electrocutat un câine în public (cu curent alternativ) pentru a-și

demonstra punctul de vedere. Edison și-a finalizat numărul stânenit și umilit.

Cariere lui Tesla a înregistrat o ascensiune rapidă și experimentele sale au devenit repede foarte renumite. El a demonstrat la Madison Square Garden că poate dirija o bărcuță de la distanță, prin telecomandă, dar mulți au considerat demonstrația ca fiind o vrăjitorie.

A reușit chiar să producă un joc de lumini pe pământul gol la Colorado Springs. Acest experiment a fost în mod deosebit remarcabil, deoarece Tesla a așezat direct pe pământ becuri, care s-au aprins. Aceasta demonstra că suprafața Pământului se comporta precum un conductor de electricitate și totodată dovedea că, prin utilizarea unor mijloace adecvate, întreaga populație a pământului se putea bucura de free energy (energie

gratuită). Tesla a creat un turn uriaș la Long Island și căuta să construiască un sistem care să furnizeze free energy. În timpul acțiunii, bancherul J.P. Morgan i-a retras sprijinul financiar acordat, pentru că el nu dorea, sub nici o formă, free energy pentru populație, ci (ca orice bancher) era interesat să realizeze un cât mai mare profit de pe urma invențiilor lui Tesla.

Carierea lui Tesla a intrat în declin, iar reputația sa a fost mănjită. O parte din toate acestea s-au produs datorită afirmațiilor sale publice (care aveau loc periodic), că el se afla în comunicare cu o rasă de extraterestri. Receptoarele sale, așa după cum se presupune, recepționau transmisii de pe Marte.

Nimeni nu a negat vreodată că a fost poate cel mai mare geniu în electronică al omenirii, dar deoarece el avea și o

profundă și viziune și
înțelegere asupra
fenomenelor supranaturale,
era privit cu suspiciune.
Astăzi, mulți din colegii săi
electroniști îl consideră un
excentric care, întâmplător,
a fost strălucit în
electronică. Este, într-
adevăr, o explicație foarte
comodă.

Opinia mea, însă, este
aceea că Tesla era cu mult
înaintea vremurilor în care a
trăit.

E

ISTORIA EXPERIMENTULU I PHILADELPHIA LEGĂTURA SA CU PROIECTUL MONTAUK

În anul 1912, un matematician pe nume David Hilbert a dezvoltat câteva noi sisteme diferite de matematică. Unul dintre ele este cunoscut sub numele de „Spațiul Hilbert”. Spațiile Hilbert sunt descrise de ecuații care sunt asociate unor realități și spații multiple. David Hilbert l-a întâlnit pe dr. John von Neumann în 1926 și i-a împărtășit acestuia cunoștințele sale. Von Neumann a preluat de la Hilbert multe dintre descoperirile sale și le-a dezvoltat în mod foarte ingenios. După spusele lui Einstein, von Neumann era cel mai strălucit dintre toți

matematicienii vremii. El deținea o capacitate supraomenească de a transpune conceptele teoretice abstracte din matematică în situații reale, fizice. Von Neumann a inventat, la rândul său, noi sisteme matematice. Un anume dr. Levinson a descoperit „Ecuatiile de Timp ale lui Levinson”. A publicat trei cărți, care acum sunt foarte ocultate și aproape imposibil de găsit. Un asociat de-al meu a descoperit două dintre ele la Institutul pentru Studii Avansate de la Princeton. Toată munca sa urma să folosească drept punct de plecare pentru proiectul de invizibilitate în care urmau să se transpună principii teoretice în cazul unui obiect fizic. La începutul anilor '30, au fost demarate cercetări intensive având drept subiect invizibilitatea. Dr. John Hutchinson Sr., decanul universității din Chicago, a fost informat

despre eforturile în această direcție ale dr. Kurtenhauer, un fizician austriac prezent în acea perioadă la universitate. Mai târziu, ei s-au reunit într-un grup condus de Nikola Tesla. Împreună, au studiat natura relativității și a invizibilității.

În 1933, a luat ființă Institutul de Studii Avansate la Universitatea Princeton. Aici erau prezenți Albert Einstein și John von Neumann, adică un savant strălucit și un matematician genial. La puțin timp după aceea, proiectul de invizibilitate a fost transferat la Princeton.

În 1936, proiectul a fost extins, iar Tesla a fost numit directorul grupului. Cu ajutorul lui Tesla, s-a reușit obținerea invizibilității înainte de sfârșitul anului. Cercetările au continuat până în anul 1940, când a fost întreprins un test complet la Brooklyn Navy Yard (Portul Marinei

Militare Brooklyn). A fost un test mic, fără vreo persoană la bordul vehiculului. Nava primea energie de la generatoarele aflate pe alte nave conectate prin cabluri.

Cam în acea perioadă, în grupul de studiu și cercetare a fost implicat un alt om de știință, T. Townsend Brown, care era renumit pentru capacitatea sa practică de a aplica fizica teoretică. Brown avea cunoștințe vaste despre gravitație și despre minele magnetice. El a creat un sistem foarte eficace de apărare în cazul minelor, folosind o tehnică numită „degaussing”, care declanșa minele de la o distanță ce nu punea în pericol siguranța nimănui.

În anii '30 a avut loc o migrare masivă de personalități științifice în America. Mulți savanți evrei și naziști au fost aduși pe furiș în țară. Mare parte din afluență a fost atribuită

lui A. Duncan Cameron Sr. Deși cunoaștem faptul că avea conexiuni vaste cu înalte oficialități, relațiile sale cu cercurile de spionaj rămâne încă un mister.

Prin 1941, Tesla avea la dispoziție, din partea guvernului SUA, fonduri nelimitate pentru cercetări și experimente. El a solicitat o navă de război, pe puntea căreia a plasat mai multe bobine speciale. Faimoasele bobine Tesla se aflau, de asemenea, pe navă. Totuși, el era îngrijorat deoarece știa că, o dată cu dezvoltarea proiectului, vor apărea probleme în ceea ce privește echipajul viu. Probabil știa aceasta datorită capacității sale extraordinare de a vizualiza în întregime invențiile sale în minte. În orice caz, Tesla știa că starea mintală și corpurile fizice ale membrilor echipajului urmau să fie sever afectate. Avea nevoie de mai mult

timp pentru perfecționarea experimentului.

Von Neumann nu îi împărtășea însă concepțiile despre timp și cei doi nu s-au prea înțeles la acest capitol. Von Neumann era un om de știință strălucit, dar el nu îmbrățișase metafizica sub nici o formă. În cazul lui Tesla, el era foarte profund în această direcție, realizând de altfel o întreagă serie de invenții care aveau la bază capacitatea sa unică de clarviziune.

O parte din motivele pentru care viziunile sale erau atât de controversate în lumea științifică, era că în timpul experimentelor sale din Colorado Springs, în jurul anilor 1900, a relatat că a fost contactat de inteligențe de pe o altă planetă prin mesaje trimise sub forma unor semnale specifice în momentul când planeta Marte era la o distanță relativ apropiată de Pământ. Aceasta s-a mai

produs în anul 1926, când deja construise turnuri radio pe Waldorf Astoria și pe clădirea laboratorului său din New York. A susținut că primise informații că, în cazul în care experimentul nu era modificat, urma să se înregistreze pierderi de vieți omenești. De aceea, Tesla avea nevoie de timp pentru a proiecta noi echipamente.

Cererea de a avea mai mult timp la dispoziție nu a fost însă luată în seamă. Guvernul SUA trebuia să câștige războiul și, prin urmare, lui Tesla nu i se putea acorda timp suplimentar. El a continuat totuși să lucreze la proiect, dar a sabotat în secret operațiunea ce a avut loc în martie 1942. După acest eveniment, a fost concediat sau a demisionat (în ceea ce privește acest subiect, relatările sunt contradictorii). Se presupune că a murit în

1943, dar există dovezi care sugerează că ar fi plecat în Anglia. La înmormântare, în locul său a fost pus un corp abandonat. A fost incinerat a doua zi după ce fusese găsit cadavrul, ceea ce nu era conform tradiției familiei sale de credință ortodoxă. Dacă a murit atunci sau nu, rămâne încă o enigmă. De asemenea, faptul că au fost luate documente secrete din seiful său (de către persoane necunoscute) este ceva care deja a fost dovedit.

Von Neumann a fost numit noul director de proiect. A realizat un studiu și a concluzionat că pentru buna funcționare a experimentului erau necesare două generatoare uriașe. Chila pentru *USS Eldridge* a fost turnată în iulie 1942. Testele au fost realizate la docul uscat. Apoi, spre sfârșitul anului 1942, von Neumann și-a dat și el seama, în sfârșit,

că experimentul ar putea fi fatal pentru oameni, așa cum de altfel Tesla sugerase încă de la început. Cu toate acestea, von Neumann încă se mai supăra la auzul numelui marelui inventator de geniu. A hotărât că un al treilea generator va rezolva dilema. Avea suficient timp pentru a construi unul, dar nu și pentru a-l sincroniza cu celelalte două generatoare. Cel de-al treilea generator nu a funcționat niciodată, deoarece cutia de viteze nu era compatibilă. Experimentul a ieșit de sub control, iar un tehnician al marinei a făcut un atac cerebral, de pe urma căruia a zăcut în comă timp de patru luni, părăsind astfel proiectul. Prin urmare, au renunțat la al treilea generator. Von Neumann nu era mulțumit, însă superiorii lui nu aveau de gând să mai aștepte prea mult.

Pe 20 iulie 1943, ei au hotărât că sosise momentul pentru teste. Duncan Cameron și fratele său, Edward, se aflau în camera de control pentru a iniția proiectul. Nava nu mai era ancorată și imediat au sosit ordinele pentru a se da startul operațiunii. Pentru următoarele 15 minute, nava a fost complet invizibilă. Echipajul se confrunta însă cu mari probleme. Se simțeau cu toții foarte rău și manifestau fenomene de dezorientare psihologică sau tulburări mintale. Cercetătorii aveau nevoie de mai mult timp, însă s-a hotărât un ultim termen pentru 12 august 1943. Ordinele proveneau de la șeful operațiunilor navale, care menționa că el nu era interesat decât de câștigarea războiului.

Încercând să evite pierderile omenești din rândurile celor implicați, von Neumann a urmărit să

modifice echipamentul pentru a se obține doar invizibilitate la radar, și nu invizibilitate efectivă.

Cu șase zile înainte de testul final, deasupra navei au apărut trei OZN-uri. Testul final a fost declanșat pe 12 august 1943. Două dintre OZN-uri au părăsit locul, iar cel de-al treilea a fost absorbit în hiperspațiu și a ajuns în subsolul bazei militare de la Montauk.

Relatările lui Duncan indicau faptul că el și fratele său știau că lucrurile urmau să capete o turnură tragică la experimentul din 12 august. Totuși, vreme de 3-6 minute de la declanșarea operațiunii, situația încă se prezenta satisfăcător. Se părea chiar că procesul se va desfășura fără efecte devastatoare. Observatorii încă puteau vedea conturul navei invizibile în apă. Brusc, însă, s-a produs o străfulgerare albastră și nava a dispărut cu totul. Antena

radio și transmițătorul fuseseră distruse, iar o parte din marinari erau „contopiți” cu pereții vasului, căci moleculele lor se amestecaseră cu cele ale navei.

Duncan și Edward nu suferiseră aceleași traume ca și colegii lor. Ei au fost cumva protejați, deoarece s-au aflat în camera generatorului care era înconjurată de pereți de oțel. Oțelul a acționat ca un scut în fața energiei RE Văzând cum totul în jurul lor se distrugea, ei au încercat să închidă generatoarele și transreceptoarele (aparat combinat de emisie și recepție), dar, din păcate, nu au reușit.

În același „timp”, un alt experiment avea loc patruzeci de ani mai târziu. Cercetările au revelat faptul că Pământul, ca și oamenii, are propriul său bioritm. Acest bioritm are un punct de vârf la fiecare 20 de ani,

întotdeauna pe 12 august. Aceasta coincidea cu anul 1983 și oferea o funcție suplimentară pentru realizarea conexiunilor prin câmpul Pământului pentru ca *Eldridge* să fie atrasă în hiperspațiu.

Frații Cameron nu reușiseră să închidă echipamentul, deoarece *Eldridge* se afla într-o conexiune temporală cu generatorul de la Montauk. Și-au dat seama că nu sunt în siguranță pe navă așa că au concluzionat că cea mai bună soluție ar fi să sară peste bord, în speranța de a scăpa de câmpul electromagnetic al navei.

Au sărit și s-au trezit absorbiți de un tunel temporal, ajungând la un moment dat pe docul uscat, la Montauk, în anul 1983. Au fost găsiți rapid și conduși în subsolul bazei militare de la Montauk. Von Neumann i-a întâlnit pe Duncan și Edward și le-a spus că știa că vor veni

acolo. Acum, el era deja bătrân. A spus că a avut loc o blocare în hiperspațiu și că aștepta din 1943 acest moment al revederii. Le-a spus călătorilor în timp că tehnicienii de la Montauk nu reușeau să oprească echipamentele. Lui Duncan și Edward li s-a cerut să se întoarcă înapoi în 1943 și să închidă generatoarele de pe nava *Eldridge*. Von Neumann le-a mai precizat că, istoric vorbind, el știa deja că cei doi vor reuși să oprească generatoarele. Dar încă nu o făcuseră! Le-a spus să distrugă tot echipamentul, dacă era necesar.

Înainte de a se întoarce în 1943, Duncan și Edward au îndeplinit unele misiuni pentru grupul Montauk. Au făcut câteva călătorii înapoi în 1943. În una dintre aceste călătorii, Duncan a trecut prin portalul temporal și a intrat apoi într-un tunel secundar, fiind blocat acolo. Tunelele

secundare reprezentau un mister și aceasta este situația și în prezent. Deși oamenii de știință de la Montauk considerau tunelele secundare practic inexistente, Duncan nu fusese avertizat să nu intre într-un astfel de tunel în cazul în care el totuși apărea. Curând după aceea și Edward (fratele lui Duncan) a ajuns în același tunel.

La un moment dat, ei s-a întâlnit cu un grup de extraterestri. Se pare că tunelul secundar era, de fapt, o realitate artificială creată de extraterestri. Înainte de a da drumul captivilor, ei doreau să obțină un anumit echipament tehnic. Acest echipament era un instrument foarte important, căci el asigura încărcarea sistemului de propulsie fabricat din cristal, care se afla la bordul OZN-ului din spațiile subterane de la

Montauk. Pe extratereștri nu îi deranja faptul că renunțau la o navă, însă erau foarte hotărâți să păstreze misterul asupra sursei de alimentare.

Duncan și Edward s-au întors la Montauk, de unde au recuperat echipamentul pentru extratereștri. În cele din urmă, erau pregătiți să se întoarcă pe *Eldridge* și să ducă la îndeplinire ordinele lui von Neumann. Ajunși la bordul navei, ei au distrus generatoarele, transmițătoarele și au tăiat orice cablu pe care-l vedeau pe punte. Nava s-a întors, în cele din urmă, în portul din Philadelphia. Înainte de închiderea vortexului temporal, Duncan s-a întors la Montauk în 1983. Fratele său, Edward, a rămas în 1943. Duncan nu era sigur de ce se întorsese. S-a sugerat că primise ordine în această direcție sau că, pur și simplu, fusese programat pentru așa ceva.

Această aventură s-a dovedit a fi un dezastru pentru Duncan. Punctele sale de reper temporal s-au dizolvat în totalitate și el a pierdut legătura cu traseul său temporal. Când referințele temporale sunt pierdute, poate avea loc una din următoarele trei situații: procesul de îmbătrânire se încetinește, rămâne la fel sau se intensifică. În cazul lui Duncan, el s-a intensificat. Astfel Duncan a început să îmbătrânească rapid. După o scurtă perioadă de timp era aproape pe moarte din cauza bătrâneții.

Nu suntem siguri cum s-a produs aceasta, dar credem că von Neumann l-a transferat într-un alt timp. Au fost chemați oameni de știință să-l ajute. Nu numai că Duncan era foarte important pentru buna desfășurare a proiectului, dar era totodată implicat total în întregul proces de cercetare temporală.

Moartea sa ar fi creat paradoxuri temporale foarte stranii și de aceea ea trebuia evitată.

Din păcate, corpul lui Duncan îmbătrânea foarte rapid și nu se putea face nimic care să oprească acest proces. Exista însă o posibilitate. Cercetările deja demonstraseră că fiecare ființă umană are propria sa identitate electromagnetică unică, ce era denumită „semnătura electromagnetică” sau doar „semnătura”. Dacă această „semnătură” putea fi conservată în momentul în care corpul lui Duncan își înceta funcțiile, putea fi teoretic transferată într-un alt corp. Au cerut ajutorul unuia dintre cei mai loiali și eficienți agenți: A. Duncan Cameron Sr., chiar tatăl lui Duncan și Edward. Duncan Sr. era un personaj misterios. Fusese căsătorit de cinci ori de-a lungul vieții sale. Avea multe legături amoroase care se

pare că nu prea mergeau. Și-a petrecut timpul construind bărci cu pânze și călătorind în Europa. Unii susțin că el ar fi adus pe furiș în țară oameni de știință naziști prin intermediul activităților sale oculte.

Există o singură dovadă tangibilă care-l leagă de cercurile de spionaj. Cameron Sr. apare într-o fotografie de la o absolvire specială a personalului de la Coast Guard Academy (Academia Gardei de Coastă). În orice caz, el nu făcea parte oficial din Garda de Coastă.

Prin intermediul tehnologiei pentru realizarea călătoriilor temporale, grupul Montauk l-a contactat pe Duncan Sr. În 1947. I-au adus la cunoștință situația și i-au spus că este necesar să mai aibă un fiu. El avea pe atunci o altă soție decât cea care fusese mama lui Duncan. Duncan Sr. a

acceptat să coopereze și curând i s-a născut un copil, dar a fost o fată. În cele din urmă, în 1951 soția sa a născut un băiat. „Duncan” a fost numele pe care l-au ales copilului, și el este același Duncan pe care îl cunosc astăzi.

Tehnologia Montauk era evident excepțională, dar nu suficient de sofisticată pentru a-l aduce pe Duncan din 1983 direct înapoi în 1951. Puteau fi alți factori implicați, dar se pare că trebuia ca savanții să se bazeze pe utilizarea bioritmului de 20 de ani al Pământului. În vreme ce corpul original al lui Duncan era pe moarte, a fost transferat în 1963 și „instalat” în noul corp oferit de Duncan Sr. și soția sa.

Duncan Jr. nu are amintiri de dinainte de 1963. Este, de asemenea, evident că sufletul care ocupase corpul său între 1951 și 1963 fusese

expulzat de acolo.

Am auzit deseori relatări despre un proiect secret desfășurat de ITT la Brentwood, Long Island în 1963. Este foarte posibil ca transferul lui Duncan într-un nou corp să fi fost punctul principal sau o parte foarte importantă din acest proiect. Oricare ar fi fost circumstanțele, acest proiect în mod cert urmărea să utilizeze cumva bioritmul Pământului care are un ciclu de 20 de ani.

Edward Cameron se întorsese în 1943. Pe de altă parte, Duncan era în 1963.

După experimentul din august 1943, șefii Marinei nu știau ce să facă. Au urmat patru zile de ședințe fără vreo concluzie finală. În cele din urmă au hotărât să mai facă un singur test.

Spre sfârșitul lunii octombrie 1943, nava *Eldridge* a fost angrenată în ultimul experiment de invizibilitate. De data

aceasta, însă, la bord nu avea să se mai afle nimeni. Echipajul se îmbarcase pe o navă din apropiere și controla echipamentul de la distanță. Nava a devenit invizibilă vreme de 15 sau 20 de minute. Când au examinat nava, au constatat că lipsea o parte din echipament. Dispăruseră, practic, două transmițătoare și un generator. Din camera de control nu mai rămăsese decât o grămadă de fiare în flăcări, dar generatorul de puncte de reper în raport cu momentul zero era intact și a fost pus într-un loc de depozitare secret.

Marina „s-a spălat pe mâini” de întreaga operațiune și a lansat oficial nava *USS Eldridge* cu jurnalul său de bord.

Nava a fost, în cele din urmă, vândută marinei grecești care mai târziu a descoperit jurnalele de bord și a constatat că în ele nu figura nimic de dinainte de ianuarie 1944.

Conform cu relatarea lui Al Bielek, Edward Cameron și-a continuat cariera sa în marină. Avea autorizație pentru un înalt nivel de securitate și lucra în multe zone de o importanță deosebită precum atelierele în care se studiau vehiculele și dispozitivele pe bază de free energy. Era sincer și se plângea că se foloseau multe metode nepotrivite și chiar inumane. Dintr-un motiv anume, i s-a „spălat creierul” pentru a uita Experimentul Philadelphia și tot ce era legat de tehnologia secretă. Al a afirmat că au fost folosite tehnologii de regresie a vârstei pentru a-l pune pe Edward Cameron într-un nou corp în familia Bielek. Familia Bielek a fost aleasă pentru că avea un singur copil care murise în preajma primei sale zile de naștere. Edward a fost înlocuit și, în consecință, părinților li „s-a spălat

creierul”. De atunci Edward a fost cunoscut ca Al Bielek.

Tehnologiile de regresie a vârstei datează din timpul lui Tesla. Pe când lucra la Experimentul Philadelphia, el a creat un dispozitiv pentru a-i ajuta pe marinari în cazul în care și-ar fi pierdut coordonarea temporală. Scopul acestui dispozitiv era să-l readucă pe individ în starea sa normală de coordonare temporală.

Edward Cameron este acum Al Bielek. Al a crescut sub noua lui identitate, devenind inginer. În cele din urmă, a ajuns să lucreze la baza Montauk. Undeva, pe la jumătatea anului 1980, el și-a reamintit de identitatea sa anterioară. Până și în prezent el continuă cu stăruință să cerceteze Experimentul Philadelphia și plănuiește să mai scrie o carte. Intenționează să demonstreze și celui mai

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

sceptic dintre cititori că
Experimentul Philadelphia
a avut loc cu adevărat.

F

NIVELURILE CUANTICE DE EXISTENȚĂ CONFORM CU OPINIILE LUI PRESTON NICHOLS

Când folosesc expresia „nivelurile cuantice ale existenței”, „cuantice” se referă la mai multe niveluri potențiale. Cuvântul „cuantic” provine din rădăcina latină „quantis”, care înseamnă cantitate.

A înțelege existența realităților multiple înseamnă, de fapt, a înțelege timpul. Fizica convențională nu neagă posibilitatea existențelor paralele, dar este în principal orientată spre studiul teoriilor despre materie și antimaterie. Deoarece există suficiente dovezi pentru a inspira o

cercetare științifică în domeniu, în prezent există în lume în jur de 60 de teorii, din care 10 doar în SUA, care tratează nivelurile cuantice ale realității.

Voi expune în continuare propria mea teorie bazată pe experimentele mele, unele dintre ele prezentate în această carte. Întocmai ca orice teorie științifică completă, această teorie este prezentată pentru că s-a dovedit aplicabilă în laborator. De asemenea, ea va ajuta cititorul să obțină o mai bună înțelegere a modului în care funcționează timpul.

Ce este, de fapt, o realitate paralelă? Este o lume sau un univers în care se găsește cam tot ce avem noi aici. Dacă ne comutăm pe acea realitate, vom vedea un alt corp care ne va reprezenta pe noi într-o altă existență. Universul paralel nu se va comporta în mod

necesar precum cel pe care noi îl cunoaștem, ci va deține caracteristici și proprietăți unice.

Eu înțeleg că noi existăm într-un număr de realități paralele. Suntem în principal conștienți de „realitatea noastră”, pentru că suntem focalizați asupra ei. Universurile paralele pot ajunge în conștiința noastră prin intermediul viselor, ESP (percepții extrasenzoriale), prin intermediul meditației sau al stărilor mentale artificiale induse.

Este important să avem în vedere o imagine globală despre modul cum ar arăta aceste realități diferite într-o formă schematică. Einstein a teoretizat că, în cazul în care o persoană călătorește în linie dreaptă dintr-un punct dat în spațiu, va ajunge în cele din urmă exact în același punct de unde a plecat inițial. Aceasta ar putea fi considerată o buclă

completă. Nu vom trece acum la prezentarea ecuațiilor privind această teorie, căci cititorul le va putea intui prin înțelegerea a ceea ce Einstein a numit un „tor temporal”. În acest scop, putem face o analogie în care torul este o „gogoasă” bidimensională. Einstein a comparat întregul univers cu un tor temporal. El a postulat că o persoană, plecând din orice punct dat în exteriorul „gogoasei”, va ajunge exact în capătul opus al ei. Ambele puncte vor fi în mod esențial aceleași, cu precizarea că unul va fi numit „pozitiv”, iar celălalt „negativ”. Pentru că ambele puncte se găsesc în fluxul infinit al timpului, un punct ar putea fi numit „infinit pozitiv”, iar celălalt „infinit negativ”.

Cu scopul de a-mi prezenta teoria, am extrapolat ideea lui Einstein și am convertit torul său temporal la o

sferă tridimensională. Cititorul își poate imagina cu ușurință o sferă mai mică aflată într-o sferă mai mare. Pentru a fi și mai clar, vom numi sfera din interior, Sfera A, care poate fi comparată cu o minge de softball. Sfera mai mare o vom numi Sfera B, care poate fi comparată cu o minge de baschet. Experiențele noastre din realitățile diferite au toate loc în interiorul Sferei A. Dacă porniți dintr-un punct de pe Sfera A și vă deplasați în linie dreaptă, veți ajunge în final exact în locul de unde ați pornit. În interiorul Sferei A totul este dinamic și în mișcare. Este timpul, așa cum îl percepem noi. Spațiul dintre Sfera A și Sfera B nu este deloc dinamic. De fapt, este considerat a fi în repaus. Putem numi această suprafață o mare de particule temporale. Acestea nu sunt particule în sensul obișnuit al cuvân-

tului. De fapt, încercarea de a le descrie în acest univers tridimensional este ceva mai dificilă. Putem doar presupune existența acestor particule stabile pentru că le putem simți (măcar în formă ideatică). Aceste particule care se află între Sfera A și Sfera B sunt aceleași particule din timpul dinamic, cu diferența că sunt statice sau în repaus.

Noi nu suntem conștienți de timpul static, pentru că realitatea noastră „normală” este construită pe funcții dinamice sau pe așa-zisul timp dinamic.

O anumită realitate temporală este creată atunci când Dumnezeu sau altcineva creează o presiune asupra peretelui Sferei A. Această presiune va cauza mișcarea și deplasarea particulelor dinamice în interiorul Sferei A până se va realiza o buclă, astfel încheindu-se ciclul Alpha și Omega

(începutul și sfârșitul).

Realitatea noastră poate fi considerată o gigantică buclă. E posibil să fi început printr-un big bang sau cu începutul universului și se va încheia în cele din urmă tot acolo, dar, de fapt, va continua la nesfârșit. Când cineva sau ceva intervine în acea buclă în care noi ne aflăm și creează o nouă deformare temporală, modificând realitatea, va crea o nouă buclă care este, de fapt, o realitate alternativă.

Bucula originală nu poate fi ștearsă sau negată. Ea va continua să existe. Noua buclă va putea fi modificată în orice mod alege cel ce operează modificările respective. Ar putea fi o deschidere în anul 1963 care merge până în 1983. Tot ce se petrece în această perioadă va reprezenta o buclă alternativă. Nu va fi o buclă întregă de sine stătătoare, ci va fi adăugată buclei

originale a realității noastre normale. Astfel, vor fi adăugate bucle parțiale liniei noastre de timp originale și putem numi această conglomerare un complex de bucle. Fiecare buclă ar putea fi, de asemenea, considerată un complex de bucle (un complex se referă la ceva care are mai multe ramificații).

Indiferent câte realități alternative vor fi create din bucla originală, sferei i se vor adăuga realități suplimentare, „înfoind-o”. Pe lângă realitățile alternative create prin schimbarea unei anumite linii temporale, mai pot exista realități paralele create la începutul timpului care își au, de asemenea, propriile lor bucle „originale”. Poate exista, astfel, un infinit număr de bucle și de complexe de bucle.

Unii oameni se pot întreba cum e cu Sfera B

din exemplul de mai sus. În principiu ea există pentru a face teoria funcțională. În această etapă nu mai pot adăuga alte semnificații Sferei B, care servește drept perete ce conține particule temporale deformatoare. Este posibil să fie un fragment dintr-o altă structură complexă din metafizică.

Acum, că aveți o idee despre cum se potrivesc aceste bucle și complexe de bucle în imaginea globală a universului, mai există o întrebare cheie care trebuie formulată.

Este posibil să devenim conștienți de celelalte bucle și complexuri de bucle? Da, este posibil. Aceasta este ceea ce s-a petrecut în cazul meu când mă aflu pe acoperișul casei și instalam antena Delta T (elemente care au fost discutate în capitolul 6). Această antenă are un efect subtil interdimensional chiar asupra naturii

timpului. Acel moment mi-a permis să-mi redobândesc conștiința unei linii temporale alternative pe care o uitasem împotriva voinței mele.

Prin urmare, călătoria de la o buclă la alta este perfect posibilă. De fapt, se pare că, în primul rând, acesta a fost motivul pentru care au avut loc Experimentul Philadelphia și „Proiectul Montauk”. Această teorie arată că prin experimentele realizate nu a fost creată doar o buclă alternativă temporală, ci și că această buclă a permis OZN-urilor să ajungă pe planeta noastră. OZN-urile ne-au fost în preajmă dintotdeauna, dar se cunoaște faptul că numărul relatărilor și al observațiilor a crescut brusc în anii '40.

Dacă nu acceptați ca fiind adevărat nimic din cele ce au fost prezentate în această carte, este foarte evident atunci că aceasta reprezintă tipul de avantaj

pe care rasele de extraterestri îl au asupra noastră.

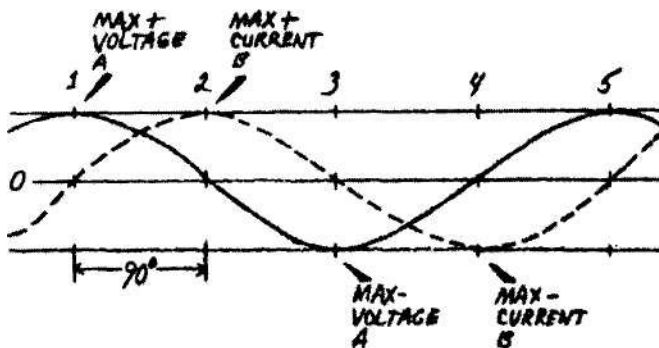
Următorul punct de vedere pe care doresc să-l prezint este acela că realitățile paralele sunt fundamentate pe principiile comune din electromagnetică. De exemplu, se cunoaște că curentul alternativ este creat prin alternarea diferențelor de potențial. Aceasta este cel mai bine demonstrat cu ajutorul unei bobine, unde curentul și potențialitățile sunt prezentate în următoarea diagramă. Relația dintre voltaj și curent este cea care face curentul alternativ să funcționeze. Mai departe, relația dintre curent și voltaj este imposibil de explicat.

De asemenea, trasăm o diagramă analogică în care realitatea noastră este reprezentată prin unda „A” din diagrama anterioară, în vreme ce „B” este o

realitate paralelă. La fel cum între voltaj și curent există o interacțiune, în mod asemănător există una și între cele două realități.

Extrapolând aceste principii, se poate înțelege că realitățile paralele sunt cu 90 de grade defazate de „realitatea noastră normală”. Cu alte cuvinte, dacă există o realitate paralelă, atunci trebuie să înțelegem că ea este o energie potențială, adică nu este încă activă. Ea ar fi, de asemenea, cu 90 de grade dezechilibrată din punctul nostru normal de vedere. Faptul că este o energie potențială înseamnă că are capacitatea de a „curge” spre realitatea noastră și viceversa.

PROIECTUL MONTAUK –
EXPERIMENTE ÎN TIMP

A (ALTERNATING VOLTAGE) = _____

B (ALTERNATING CURRENT) = _____

(Despre A și B se spune că sunt la 90 de grade defazate. De la un punct de vârf la altul un „ciclu” de curent/voltaj este de 360 de grade. 90 de grade defazate înseamnă că, atunci când voltajul alternativ A se află în momentul său de maximă intensitate, curentul alternativ B este în punctul său de intensitate 0.)

Aceasta explică faptul că între principiile electromagnetice și celelalte universuri nu există doar o relație, ci se sugerează chiar că, utilizând principiile electromagnetice, o persoană poate pătrunde teoretic și practic pe tărâmul altor realități, ceea

ce include buclele
temporale alternative
despre care deja am vorbit.

Avem speranța că cele
explicate mai sus vor oferi
cititorului o înțelegere
generală a modului în care
principiile electromag-
netice au fost folosite
pentru manipularea tim-
pului la Montauk.

G

GLOSAR

amplitron - amplificator UHF (frecvență ultraînaltă) de putere mare. La Montauk, acesta a servit drept amplificator final al transmițătorului înainte ca o aplicație să fie emisă prin antenă. Constă dintr-un tub electronic mare, cântărește 135 kg și măsoară 90 cm în cea mai mare dimensiune a sa.

bioritm - termen ezoteric care se referă la orice funcții ciclice de viață din organism. Bioritmul este probabil cel mai bine înțeles în termenii orientali „Ki” sau „Chi”, care reprezintă forța subtilă a vieții ce impregnează întregul corp. Acupunctura operează cu bioritmurile pentru a vindeca o boală. Dacă planeta este considerată precum un organism viu, atunci bioritmurile vor include

toate funcțiile subtile care fac viața posibilă reglând-o în mod adecvat. Anotimpurile, rotația pământului și mișcarea galaxiilor, toate pot fi luate aici în considerare. Locuri speciale, precum cel de la Stonehenge (Marea Britanie), sunt considerate a fi construite în armonie cu bioritmurile planetei.

bobine Helmholtz - în mod obișnuit, bobinele Helmholtz se referă la două bobine identice care sunt separate de o distanță de mărimea razei bobinelor. Când bobinele sunt conectate la curent, ele vor produce un câmp magnetic omogen ce se va întinde pe o suprafață mai mare decât ar fi generat una singură.

catod - într-un tub electronic cu vid, electrodul care emite semnalul material este numit catod. Într-o celulă de electrolit, curentul curge dinspre electrodul negativ. În esență, este o sursă de

curent.

ciclu - o unitate de activitate în interiorul unei unde care se repetă în mod continuu. Un ciclu va oscila, înainte să se repete. Dacă vizualizați valuri de ocean care sunt toate uniforme, seria de valuri vor fi numite „ciclu”.

componentă non-hertziană - acest termen nu există în știința convențională. Se referă la componenta electrică a undelor electromagnetice. Teoretic, componenta non-hertziană este o funcție a undei. În locul oscilației transversale, va oscila pe direcția propagării sau va oscila longitudinal (cum ar fi undele sonore). Ar putea fi considerată precum o undă electromagnetică „acustică”.

Delta T - prescurtare de la „Delta Timp”. Delta este folosită în știință pentru a indica schimbarea, prin urmare „Delta T” indică o schimbare în timp.

antena Delta T - o antenă octaedră, proiectată să curbeze timpul. Arată precum două piramide cu aceeași bază. Prin definiție, poate facilita comutarea (acordarea) de la un interval temporal la altul. Două bobine sunt plasate în jurul muchiilor piramidei, la 90 de grade una de cealaltă. Comutarea de la un interval temporal la altul s-a realizat printr-o serie de impulsuri și alimentarea cu energie electrică, așa cum s-a discutat în capitoul 12. Chiar și în momentele când antena nu este alimentată cu energie electrică, ea are un efect subtil interdimensional asupra naturii timpului.

DOR - provine de la „Dead ORgone” (vedeți definiția pentru „orgon”). Aceasta se referă la energia vieții care a stagnat sau a devenit negativă. DOR poate fi considerat antiteza energiei vieții.

fază - intervalul de timp

între momentul când se produce un fenomen și momentul când are loc al doilea fenomen.

frecvență - numărul de unde sau cicluri pe secundă.

Hertz - (abreviat Hz) este un ciclu sau o undă simplă. O undă constă din numeroase cicluri care reprezintă, de fapt, repetarea unui singur ciclu. Într-o formulare mai tehnică, un hertz este fluctuația completă a unei unde de la plus (cel mai înalt punct) la minus (cel mai de jos punct). De pildă, cinci hertz înseamnă cinci cicluri pe secundă.

MHz - MegaHertz, este echivalent cu 1.000.000 hertz.

modulație de impulsuri - acestea sunt trimise sub forma unei serii de impulsuri scurte care sunt separate de perioade relativ îndelungate de timp, în care nu este transmis nici un semnal.

orgon - se referă la energia vieții sau energia sexuală așa cum a fost observată de dr. Wilhelm Reich. Este energia pozitivă, care ne face să „vibrăm”.

oscilator - un dispozitiv care echilibrează și menține oscilațiile. În electronică, o oscilație se referă la o variație regulată între valori maxime și minime, precum curentul și voltajul.

Proiectul Phoenix - proiect secret care a început spre sfârșitul anilor '40. A cercetat utilizarea energiei orgonice, în special cu privire la controlul meteorologic. În cele din urmă a inclus „Proiectul Rainbow” și însuși „Proiectul Montauk”. „Phoenix” era un nume de cod oficial.

psiho-activ - se referă la orice activitate sau funcție care are efecte asupra minții sau a psihicului. În această carte, psiho-activ se referă, în primul rând, la funcțiile electromagnetice

sau la echipamentul electromagnetic care influențează gândirea și comportamentul uman.

psihotronie - știința și disciplina modului în care „funcționează” viața. Include studiul modului în care tehnologia interacționează cu mintea, sufletul și corpul uman. Știința, matematica, filozofia, metafizica și studiile ezoterice sunt toate unite în studiul psihotroniei. Mai include, de asemenea, elemente despre alte realități paralele și modul în care noi interferăm cu alte dimensiuni ale existenței.

recipient electromagnetic - se referă la „efectul de recipient” care este creat atunci când un anumit spațiu este înconjurat de un câmp electromagnetic. Spațiul respectiv se află în interiorul „recipientului”. Pereții vor fi câmpul electromagnetic. Când în acest spațiu se află oameni

sau obiecte, ei se găsesc în interiorul „efectului de recipient”.

RF - Frecvență Radio. Frecvențele de peste 20.000 hertz sunt numite frecvențe radio pentru că sunt folosite în transmisiile radio.

referințe temporale - aceasta se referă la factori electromagnetici prin care suntem conectați la universul fizic și la fluxul timpului. Conștiința timpului poate fi asemănată cu o profundă stare de hipnoză care generează la o ființă starea de rezonanță cu diferite frecvențe și impulsuri din universul fizic.

relativist - funcțiile relativiste se referă la activități care sunt în afara sferei noastre normale de referință. De asemenea, ele privesc modul în care activitățile din alte sfere de referință sunt în relație cu ale noastre. Relativitatea îmbrățișează conceptul că totul este nelimitat,

incluzând alte dimensiuni,
precum și întregul univers.

spațiu-timp - când studiați
fizica la un nivel avansat,
devine clar că spațiul și
timpul sunt în mod
inexplicabil relaționate
unul cu celălalt. Se
consideră improprii
referirile doar asupra
timpului sau spațiului
(pentru că timpul și spațiul
nu există prin ele însele).
Este ca și cum am spune că
gura noastră a mâncat cina.

transceptor - instrument
care servește atât pentru
emisie, cât și pentru
recepția anumitor semnale.

transmițător - dispozitiv
care trimite semnale sau
mesaje electronice.

undă - „stare de mișcare”
ce se ridică și cade în mod
periodic. Poate fi transmisă
dintr-un punct anume către
altul fără să aibă loc vreun
transport de materie. O
undă constă din multe
cicluri și poate transporta
semnale, imagini sau
sunete.

undă electromagnetică - în jurul unei sarcini electrice care oscilează, este generat un câmp. Câmpul este atât de natură electrică, cât și de natură magnetică și oscilează, ceea ce duce la propagarea unei unde prin spațiu. Această undă este numită undă electromagnetică.

undă radio - undă electromagnetică ce transportă informații coerente (imagini, sunete etc.)